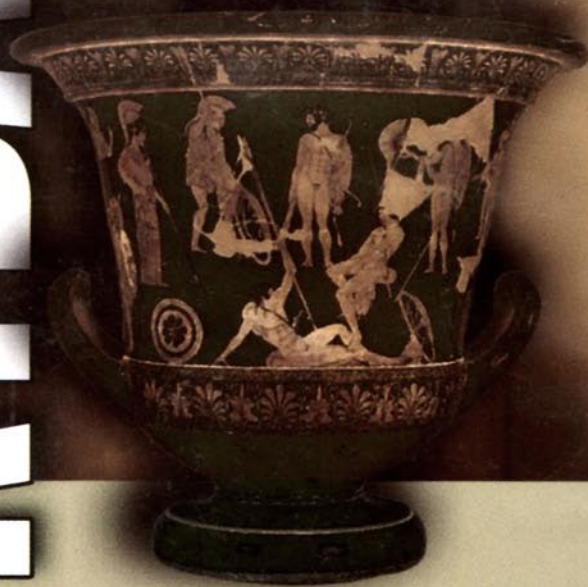

Tři zasvěcenci

KYBALION

STUDIE O HERMETICKÉ
FILOSOFII

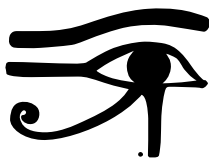

eugenia

Tři zasvěcenci

KYBALION

STUDIE O HERMETICKÉ FILOZOFII

Tři zasvěcenci (anonymní autor)

KYBALION

Přeloženo z anglického originálu

*The Kybalion: A Study of the Hermetic Philosophy of Ancient Egypt
and Greece*

© Czech edition by

Alexander Giertli – EUGENIKA Pbl.

P.O. Box 187

850 00 Bratislava 5

Tel./fax/záznam: 00421-2-6381 0659

E-mail: eugenika@eugenika.sk

Internet: www.eugenika.sk (www.eugenika.cz)

Překlad © Richard Čábelka (REDIGO)

Odpovědný redaktor: Richard Juriga (REDIGO)

Korektura: Petra Blochová (REDIGO)

E-mail: redigo@redigo.cz

Internet: www.redigo.cz

Návrh obálky: Miroslav Němec

Grafický redaktor: Miroslav Němec

Bratislava 2007, 2012

Tisk: ARIMES

ISBN 978-80-89227-74-7

Dílo, jež je pilířem hermetizmu. Jedná se o fragmenty učení pocházející z dob velkého Herma Trismegista, který údajně žil ve starém Egyptě jako současník Abraháma. V předkládané podobě toto učení uchovali neznámí autoři označující se jako „Tři zasvěcenci“. Rozebírá se zde podstata hermetické filozofie a sedm zákonů, které jsou základem veškerých okultních či ezoterických nauk: zákon mentalizmu; zákon shodnosti; zákon vibrací; zákon polarity; zákon rytmu; zákon příčiny a následku; zákon pohlaví. Dále se zde pojednává o duševní transmutaci, Absolutnu, duševním vesmíru a Božském paradoxu.

OBSAH

Obsah	5
Úvod.....	8
Kapitola první	
Hermetická filozofie	12
Kapitola druhá	
Sedm hermetických zákonů	17
1. Zákon mentalizmu.....	19
2. Zákon shodnosti	21
3. Zákon vibrací	23
4. Zákon polarity	25
5. Zákon rytmu	28
6. Zákon příčiny a následku	30
7. Zákon pohlaví	32
Kapitola třetí	
Duševní transmutace	34
Kapitola čtvrtá	
Absolutno	39
Kapitola pátá	
Duševní vesmír	45
Kapitola šestá	
Božský paradox.....	51
Kapitola sedmá	
Absolutno ve všem.....	60
Kapitola osmá	
Úrovně shodnosti	68
Kapitola devátá	
Vibrace.....	79

	Kapitola desátá	
Polarita		85
	Kapitola jedenáctá	
Rytmus		90
	Kapitola dvanáctá	
Kauzalita		96
	Kapitola třináctá	
Pohlaví		102
	Kapitola čtrnáctá	
Duševní pohlaví		107
	Kapitola patnáctá	
Hermetické axiomy		116

**„Ústa moudrosti promluví jen
k chápajícím uším.“**

Tato kniha hermetického učení je
s úctou věnována Hermu
Trismegistovi, kterého staří Egyptané
znali jako velikána mezi velikány
a Mistra mistrů.

ÚVOD

S velikým potěšením předkládáme všem studentům a hledačům tajných nauk toto dílo, jež vychází ze starodávného hermetického učení. O tomto předmětu existuje velmi málo textů, ačkoliv se na hermetickou nauku odvolává značný počet okultních děl. Řada upřímných hledačů tajných pravd proto vydání tohoto svazku bezpochyby uvítá.

Účelem této knihy není formulace nějaké výjimečné filozofie či nauky. Spíše se studentům snaží předložit výklad pravdy, který jim pomůže objasnit řadu útržkovitých okultních znalostí, kterých možná nabyli v dřívější době. Problém spočívá v tom, že tyto střípky informací si často navzájem odporují, což začátečníky mnohdy jen znechutí a odradí od dalšího studia. Nesnažíme se vybudovat nový chrám poznání, ale vlastně vložit studentům do rukou univerzální klíč, s jehož pomocí mohou otevřít řadu dveří uvnitř chrámu tajemství, do nějž již vešli hlavním vchodem.

Na světě neexistuje žádná jiná část okultních nauk, která by byla tak pečlivě střežena, jako fragmenty hermetického učení, jež přestálo desítky století od doby, kdy žil jeho velký zakladatel Hermes Trismegistos. Tento „Písař boží“ přebýval ve starém Egyptě v čase, kdy se současná lidská rasa nacházela ještě v plenkách. Hermes, současník Abraháma, a jsou-li legendy pravdivé, i učitel tohoto ctihodného mudrce, byl a stále je obrovským sluncem, jež se nachází ve středu okultizmu a jehož paprsky osvětlují nespočetnou řadu nauk, které byly od jeho doby zveřejněny. Původ všech hlavních a základních prvků ezoterického učení všech národů lze vystopovat právě u něho. Dokonce i nejstarší indické doktríny mají bezpochyby své kořeny v původním hermetickém učení.

Ze země veliké Gangy putovalo do Egypta mnoho pokročilých okultistů, aby se usadili u nohou Mistra a získali univerzální klíč, jenž by jim pomohl objasnit a urovnat jejich odlišné názory. Takto

vznikla tajná nauka. I z ostatních zemí přicházeli nejrůznější učenci, kteří Herma považovali za Mistra mistrů. Jeho vliv byl tak obrovský, že navzdory skutečnosti, že za dlouhá staletí mnoho učitelů v těchto zemích z pravé cesty sešlo, lze nalézt ve směsici často odlišných teorií, kterými se v těchto zemích zabývají a jež vyučují dnešní okultisté, jistou podobnost. Student komparativní religionistiky si může povšimnout vlivu hermetického učení v každém náboženství, které lidstvo zná a jež stojí za zmínku. Nezáleží na tom, zda tato náboženství již zanikla, anebo se nacházejí v plném rozpuku. Navzdory vzájemně si odporujícím prvkům panuje mezi nimi vždy jistý soulad a hermetická nauka působí jako jejich styčný bod.

Zdá se, že Hermes během svého života spíše zasadil dokonalé semeno pravdy, jež časem vyklíčilo a jehož květy se rozvinuly do řady neobvyklých tvarů a forem, než založil filozofickou školu, která by dominovala celosvětovému způsobu myšlení. Za všech okolností však existovalo několik lidí, kteří nepřetržitě pečovali o původní Hermovo učení a starali se o jeho počáteční ryzost. Tito lidé v souladu s hermetickou tradicí odmítali davy nezralých studentů a přívrženců a uchovávali své pravdy pro těch pár výjimečných, již byli připraveni jim porozumět a osvojit si je. Pravdu si ústně předával neveliký počet lidí. V různých zemích světa se v každé generaci nacházelo několik zasvěcenců, kteří udržovali plamen hermetického učení naživu. Tito zasvěcenci byli v časech, kdy záře pravdy počala uhasínat, kdy ji zastřel oblak nezájmu a kdy knot kahanu vnějšího světa obalila nežádoucí substance, vždy ochotni použít své lampy k tomu, aby tento skomírající plamen znovu oživil. V každé době se několik málo lidí věrně staralo o oltář pravdy a udržovalo světlo věčné lampy moudrosti, jež se na něm nacházela. Tito lidé zasvětili své životy práci, již si vyžadovala láska, kterou tak dokonale popsal básník ve svých verších:

„Ó, nenechte uhasnout ten plamen! Plamen, jenž byl století za stoletím opatrován ve své temné jeskyni, opečováván ve svých posvátných chrámech a živen čistými pomocníky lásky. Nenechte ten plamen uhasnout!“

Tito lidé nikdy nevyhledávali masové uznání ani zástupy

přivrženců. Podobné záležitosti jsou jim lhostejné, neboť dobře vědí, jak málo žije v každé generaci lidí, již jsou na pravdu připraveni a kteří by ji poznali, kdyby jim byla popsána. Uchovávají „maso pro muže“, zatímco ostatní předkládají „mléko pro nemluvnata“. Ochraňují perly moudrosti pro pár vyvolených, kteří rozpoznají jejich hodnotu a ozdobí jimi své koruny. Nepředhazují je materialistickým a hrubým sviním, jež by je zašlapaly do bláta a promíchaly se svým nechutným duševním žrádlem. Pokud však jde o předávání slov pravdy lidem, již jsou na ně připraveni, řídili se tito zasvěcenci vždy duchem původní Hermovy nauky. *Kybalion* toto učení popisuje takto: „Tam, kam dopadnou kroky Mistra, nastraží lidé, již jsou jeho nauku schopni přijmout, pečlivě uši.“ A rovněž se k němu vztahují tato slova: „Jsou-li uši studenta zralé slyšet, objeví se ústa, která je naplní moudrostí.“ Současně však strážci nauky vždy jednali v přísné shodě s dalším hermetickým aforismem, který můžeme rovněž nalézt v *Kybalionu*: „Ústa moudrosti promluví jen k chápajícím uším.“

Existují lidé, kteří tento postoj hermetiků kritizují a prohlašují, že jejich politika zdrženlivosti a izolace není správná. Stačí se však ohlédnout zpět do minulosti a zjistíme, že tito mistři, kteří věděli, jak bláhové je pokoušet se vyučovat svět to, co není připraven, natož ochoten přijmout, byli velmi moudří. Hermetikové se nikdy nesnažili stát mučedníky. Místo toho tiše seděli v ústraní a se semknutými rty se soucitně usmívali, zatímco „pohané okolo nich zuřivě běsnili“ a bavili se mučením a zabíjením upřímných, ale zbloudilých nadšenců, kteří se domnívali, že barbarské rase vnutí pravdu, již dokáže pochopit jen pár vyvolenců pokročilých na stezce.

Tento duch potírání a pronásledování na zemi stále ještě přežívá. Existují jisté části hermetické nauky, které by svým učitelům kdyby byly zveřejněny, vynesly obrovský posměch a spílání davů, jež by opět řičely: „Ukřižovat! Ukřižovat!“

Snažili jsme se, abychom vám prostřednictvím tohoto díla poskytl představu o základním učení *Kybalionu*. Místo toho, abychom nauku do detailu rozebírali, jsme se vám pokusili předložit fungující principy a necháváme na vás, abyste je aplikovali na svůj život. Jste-

li opravdovými studenty, dokážete tyto principy pochopit a použít. Pokud jimi nejste, budete se jimi muset stát, protože jinak pro vás hermetická nauka nebude znamenat nic jiného než jen slova, slova a slova.

KAPITOLA PRVNÍ

HERMETICKÁ FILOZOFIE

„Ústa moudrosti promluví jen
k chápajícím uším.“ – *Kybalion*

Ze starého Egypta vzešlo hlavní ezoterické a okultní učení, které již po několik tisíciletí velmi silně ovlivňuje filozofie všech ras a národů. V Egyptě, domovně pyramid a sfingy, se zrodila skrytá moudrost a mystická nauka. Z jeho tajných učení čerpaly všechny národy. Indie, Persie, Chaldea, Médea, Čína, Japonsko, Asýrie, antické Řecko a Řím i další starověké země zplna hrdla využívaly hojnosti vědomostí, již hierofanti a mistři země Isis bez jakéhokoli omezení poskytovali lidem, již byli připraveni pít z hluboké studnice mystických a okultních tradic, již vyhloubili vůdčí osobnosti této starobylé země.

Ve starověkém Egyptě sídlili slavní adepti a mistři, jejichž velikost nikdy nikdo nepřekonal a jen velmi málo lidí se jim v průběhu dlouhých staletí, jež uplynula od smrti velkolepého Herma, vyrovnalo. V Egyptě se nacházela největší mystická lóže. Dveře egyptských chrámů se otevíraly neofytům, kteří se posléze jako hierofanti, adepti a mistři vydali do čtyř koutů země s cenným poznáním, jež byli s dychtivostí a ochotou nachystání předat lidem, kteří na ně byli zralí. Všichni studenti okultních věd si uvědomují, kolik těmto ctihodným mistrům této starodávné země dluží.

Mezi těmito velikými mistry starobylého Egypta však kdysi žil jeden, kterého oslavovali jako „Mistra mistrů“. Tento člověk, pakliže byl skutečně „člověkem“, přebýval v Egyptě na počátku jeho éry. Byl znám jako Hermes Trismegistos. Stal se otcem okultní moudrosti, zakladatelem astrologie a objevitelem alchymie. Podrobnosti o jeho životě upadly v zapomnění, což není až tak překvapivé, vezmeme-li v úvahu, kolik času uplynulo od jeho života. Víme však, že se několik starodávných zemí mezi sebou dohadovalo a snažilo se prosadit, že se Hermes narodil právě na jejich území. Chtěli si tak nárokovat čest, jež z toho pramenila. To vše se dělo před tisíci let. Datum pobytu jeho poslední inkarnace na této planetě v Egyptě není v současnosti známo, avšak všeobecně se má za to, že to bylo na počátku vlády nejstarších egyptských dynastií – dlouho předtím, než světlo světa spatřil Mojžíš. Nejuznávanější autority ho považují za současníka Abraháma, a některé židovské tradice jdou dokonce tak daleko, že tvrdí, že Abrahám získal část svého mystického poznání

od samého Henna.

V letech, jež následovala po Hermově odchodu z této životní úrovně (tradice uvádějí, že ve fyzickém těle žil tři sta let), si ho Egypťané zbožštili a učinili z něho jednoho ze svých bohů, kterého pojmenovali Thóth. Později ho do panteonu svých bohů zařadili i obyvatelé starověkého Řecka. Nazvali ho Hermes, bůh moudrosti. Egypťané jeho vzpomínku uctívali po mnoho století – říkali mu „Písař boží“ a udělili mu jeho dávný titul Trismegistos, což znamená „třikrát veliký“, „největší veliký“, „velikán mezi velikány“ a podobně. Jméno Hermes Trismegistos bylo uctíváno ve všech starobylých zemích a jeho synonymem se stalo pojmenování „Pramen moudrosti“.

Dokonce i dnes používáme výraz „hermetický“ ve smyslu „tajný“, „neprodyšně uzavřený, aby nic neuniklo“ a podobně. Vychází to ze skutečnosti, že stoupenci Herma své učení vždy udržovali v tajnosti. Nechtěli „házet perly sviním“, ale spíše se řídili rčením „mléko patří nemluvnatům, maso silným mužům“. Oba tyto aforizmy znají čtenáři křesťanských knih, nicméně Egypťané je používali dlouhá staletí předtím, než křesťanství vůbec vzniklo.

Tato politika opatrného šíření pravdy je pro hermetiky typická odjakživa a platí i dnes. Hermetické učení lze nalézt ve všech zemích, ve všech náboženstvích, avšak nenáleží ani jedné konkrétní zemi nebo náboženské sektě. Je to díky dávným učitelům, kteří upozorňovali na nebezpečí, že by se tajná nauka mohla stát zkonstatěným vyznáním. Moudrost obsažená v tomto varování je zřejmá všem studentům historie. Staré indické a perské okultní vědy zdegenerovaly a z velké části se vytratily, protože se z učitelů stali kněží, a teologie se tak smíchala s filozofií. V důsledku toho se indický a perský okultizmus postupně ztratil v záplavě náboženských pověr, kultů, vyznání a bohů. Stejně tomu bylo i v případě antického Řecka a Říma. Tentýž osud podstoupilo hermetické učení gnostiků a raných křesťanů, jež se ztratilo za dob Konstantina, jehož železná paže udusila filozofii pod nánosem teologie. Křesťanská církev tak přišla o svou podstatu a ducha a několik století musela bloudit, než našla cestu zpět ke své starodávné víře. Pečlivému pozorovateli ve

dvacátém prvním století nemůže uniknout, jak se církev snaží navrátit ke svému starobylému mystickému učení.

V každé době však žilo několik věrných duší, které udržovaly plamen ryzí nauky naživu, pozorně o něj pečovaly a nedovolily, aby uhasnul. Díky těmto vytrvalým srdcím a neohroženým duším je pravda stále s námi. Není ji však možné nalézt v knihách – žádná se o ní nijak podrobně nezmiňuje. Pravda byla odjakživa předávána ústně z mistra na studenta, ze zasvěcence na hierofanta. Byla-li kdy zachycena na papír, její význam byl zakódován do alchymických a astrologických termínů, které dokázali rozluštit jen ti, kdo vlastnili klíč. Tento postup byl nutný kvůli perzekucím středověkých teologů, kteří tajnou nauku potírali mečem a ohněm, hranicemi, šibenicemi a kříži. Dokonce i dnes existuje na téma hermetické filozofie jen několik spolehlivých knih, třebaže se na ni odvolává nespočet děl o různých oblastech okultizmu. A přesto hermetická filozofie představuje jediný univerzální klíč, který otevírá všechny brány k okultním vědám!

raných dobách existoval soubor základních hermetických principů, jenž se předával z učitele na žáka a byl znám jako *Kybalion*. Přesný význam tohoto slova se vytratil již před několika stovkami let. Učení jako takové však bylo v průběhu věků ústně předáno řadě lidí. Pokud je nám známo, pravidla této nauky nebyla nikdy sepsána nebo vytištěna. Šlo o pouhý soubor zásad, axiomů a předpisů, jimž nemohl porozumět nikdo zvenčí, nicméně neofyte, kterým tyto zásady, axiomy a předpisy vysvětlili a ilustrovali hermetičtí zasvěcenci, je chápali bez problémů. Toto učení tvořilo základní principy umění hermetické alchymie, jež se navzdory všeobecnému přesvědčení zaobírala spíše ovládnutím duševních sil než přeměnou chemických prvků. Alchymisté transmutovali duševní vibrace, a nikoliv kovy. Mýty o kamenu mudrců, který dokáže přeměnit jakýkoliv kov ve zlato, byly jen alegorií, jež se vztahovala k hermetické filozofii a které studenti skutečného hermetizmu snadno porozuměli.

této první kapitole vyzýváme své studenty, aby zkoumali hermetické učení tak, jak je vyloženo v *Kybalionu* a objasněno námi,

pokornými studenty nauky, kteří třebaže nesou titul zasvěcenců, jsou stále jen žáky u nohou mistra Henna. Předkládáme vám, moderním studentům, řadu zásad, axiomů a předpisů z *Kybalionu*, jež jsme doplnili vysvětleními, díky nimž, jak se domníváme, pro vás bude nauka srozumitelnější – zejména pak proto, že původní text je záměrně zašifrován do těžko pochopitelných výrazů.

Původní pravidla, axiomy a předpisy z *Kybalionu* jsou v tomto díle uvedeny v uvozovkách. Naše práce tvoří hlavní část této knihy a je vytištěna obvyklým způsobem. Věříme, že mnoho studentů, jimž toto dílo nyní předkládáme, získá ze studia jeho stránek stejný prospěch jako řada dalších, kteří v průběhu stovek let, které uplynuly od dob Herma Trismegista – Mistra mistrů, velikána mezi velikány – putovali po stezce k mistrovství. Slovy *Kybalionu*:

„Tam, kam dopadnou kroky Mistra, nastraží lidé, již jsou jeho nauku schopni přijmout, pečlivě uši.“

„Jsou-li uši studenta zralé slyšet, objeví se ústa, která je naplní moudrostí.“

Podle zásad učení tedy vydání této knihy přitáhne pozornost lidí, kteří jsou zralí na její pokyny a dokážou přijmout její učení. Podobně, je-li žák schopen pojmout pravdu, dostane se mu tato knížka do rukou. Takový je zákon. Hermetický zákon příčiny a následku ve svém aspektu přitažlivosti svede ústa a uši – knihu a žáka – dohromady. Necht' se tedy tak stane!

KAPITOLA DRUHÁ

SEDM HERMETICKÝCH ZÁKOMŮ

„Sedm je zákonů pravdy. Ten, kdo je
zná, vlastní magický klíč, pod jehož
dotekem se rozletí všechny chrámové
brány dokořán.“ – *Kybalion*

TOTO JE SEDM HERMETICKÝCH
ZÁKONŮ, NA NICHŽ JE
VYSTAVĚNA CELÁ HERMETICKÁ
FILOZOFIE:

1. Zákon mentalizmu
2. Zákon shodnosti
3. Zákon vibrací
4. Zákon polarity
5. Zákon rytmu
6. Zákon příčiny a následku
7. Zákon pohlaví

1. ZÁKON MENTALIZMU

„Absolutno je mysl. Vesmír v sobě
zahrnuje duševní podstatu.“ – *Kybalion*

Tento zákon vyjadřuje pravdu, že „vše je mysl“. Popisuje, že absolutno (tedy skutečná realita, která se nachází za vnějšími tvary a formami, jež známe jako hmotný vesmír, život, materii či energii, zkrátka vše, co vnímáme zevními smysly) je duch, jenž je sám o sobě nepoznatelný a nedefinovatelný, ale který lze považovat za univerzální, nekonečnou a živou mysl. Tento zákon rovněž objasňuje, že celý svět tvarů či vesmír je jednoduše duševním výtvořem absolutna a řídí se zákony stvořených věcí. Ukazuje, že vesmír jako celek i jeho součásti existují v mysli absolutna, v mysli, v níž se nacházíme, pohybujeme a žijeme. Díky tomu, že tento zákon vymezuje podstatu vesmíru jako duševní, můžeme s jeho pomocí snadno vysvětlit nejrůznější duševní a paranormální jevy, které vydatně přitahují pozornost široké veřejnosti a jež jsou bez tohoto vysvětlení nepochopitelné a vzpírají se vědeckému zkoumání.

Pochopení tohoto velikého hermetického zákona mentalizmu umožňuje každému jedinci, aby porozuměl zákonitostem duševního vesmíru a využíval je ve svůj prospěch a pokrok. Student hermetizmu může duševní zákony aplikovat inteligentně místo toho, aby je používal neorganizovaně a chaoticky. Drží-li student ve svých rukou univerzální klíč, může odemknout řadu bran duševního a paranormálního chrámu poznání a vstoupit do něj svobodně a s rozumem. Tento zákon objasňuje skutečnou podstatu energie, síly a hmoty a rovněž uvádí, z jakého důvodu a jakým způsobem podléhají ovládnutí mysli. Jeden z dávných hermetických mistrů před dlouhou dobou napsal: „Ten, kdo pochopil pravdu o duševní podstatě vesmíru, velmi pokročil na stezce k mistrovství.“ Tato slova platí dnes stejně jako v době, kdy byla napsána poprvé. Dosáhnout mistrovství bez tohoto univerzálního klíče je nemožné. Bez jeho vlastnictví by student jen nadarmo bušil na řadu chrámových dveří.

2. ZÁKON SHODNOSTI

„Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak
nahore.“ – *Kybalion*

Tento zákon vyjadřuje pravdu, že mezi pravidly a jevy nejrůznějších úrovní bytí a života vždy panuje jistá shoda. Starý hermetický axiom říká: „Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře.“ Pochopení tohoto zákona umožňuje vyřešit řadu skličujících paradoxů a skrytých tajemství přírody. Existují pláne, jež přesahují naše chápaní. Pokud na ně však aplikujeme zákon shodnosti, můžeme porozumět řadě věcí, které bychom jinak nikdy nepoznali. Tento zákon funguje na všech úrovních hmotného, duševního i duchovního vesmíru – má univerzální platnost. Staří hermetikové považovali tento zákon zajeden z nejdůležitějších duševních nástrojů, s jehož pomocí lze odstranit překážky, jež nám zabraňují spatřit to, co je nepoznané. Jeho prostřednictvím lze dokonce poodhrnout závoj Isis, a letmo tak zahlédnout tvář této bohyně. Znalost geometrických zákonů dovoluje člověku, jenž sedí ve své observatoři, pozorovat daleká slunce a zaznamenávat jejich pohyb. Podobně nám znalost zákona shodnosti umožňuje, abychom z toho, co známe, vyvozovali inteligentní závěry o nepoznaném. Můžeme studovat monádu a pochopit archanděly.

3. ZÁKON VIBRACÍ

„Nic se nenachází v klidu, vše se
pohybuje, vše vibruje.“ – *Kybalion*

Tento zákon popisuje skutečnost, že „se vše pohybuje, vše vibruje a nic se nenachází v klidu“. Uvádí pravdy, s nimiž souhlasí i moderní věda a jež podporuje každý nový vědecký objev. Přesto tento zákon před tisíci lety formulovali staří egyptští mistři. Tento zákon objasňuje, že rozdíly mezi jednotlivými projevy hmoty, energie, mysli, a dokonce i ducha jsou do značné míry výsledkem různých vibračních frekvencí. Od absolutna, jež je ryzím duchem, dolů až po nejhrubší formy hmoty tvoří vše vibrace – čím vyšší vibrace, tím vyšší pozice na žebříčku. Duch vibruje s tak nesmírnou intenzitou a rychlostí, že prakticky spočívá v klidu – kolo, jež se rychle otáčí, v nás vzbuzuje dojem, že stojí na místě. Na druhém konci žebříčku se nacházejí hrubé formy hmoty, jejichž vibrace jsou tak nízké, že se rovněž zdá, že se nacházejí v klidu. Mezi těmito dvěma póly existují miliony a miliony nejrůznějších vibračních frekvencí. Vibruje naprosto vše – od částic a elektronů, atomů a molekul až po celé světy a vesmíry. Totéž platí na úrovních energie a síly (jež mají pouze odlišnou vibrační frekvenci), pro mentální pláně (jejichž stav závisí na vibracích), a dokonce i pro duchovní sféry. Pochopení tohoto zákona a použití příslušných formulí umožňuje studentům hermetiky ovládnout jak své duševní vibrace, tak duševní vibrace druhých lidí. Mistři využívají tohoto zákona také k tomu, aby si různým způsobem podmanili přírodní jevy. Jak říká jeden z dávných autorů: „Ten, kdo chápe zákon vibrací, drží v ruce žezlo moci.“

4. ZÁKON POLARITY

„Všechno je podvojný, vše má dva póly, vše má svůj opak. Podobné a nepodobné věci jsou stejné, protiklady mají tutýž podstatu a liší se jen formou. Protipóly se setkávají, každá pravda je jen polopravdou a všechny paradoxy lze vyřešit.“ –

Kybalion

Tento zákon vyjadřuje pravdu, že „všechno je dvojité, vše má dva póly, vše má svůj opak“. To všechno jsou prastaré hermetické axiomy. Vysvětluje dávné paradoxy, jež popletly hlavu řadě lidí a které popisují následující slova: „Teze a antiteze se shodují ve své podstatě, ale odlišují formou. Protiklady mají tutéž podstatu a liší se jen stavem. Dva opačné póly lze spojit, extrémy se setkávají, vše současně je i není, každá pravda je poloviční lží, všechno má dvě strany a tak dále.“ Tento zákon objasňuje, že ve všem se nacházejí dva póly, dva opačné aspekty a že protiklady jsou ve skutečnosti jen dva extrémy téhož, dva stíny téže záležitosti, jež se odlišují pouze svou intenzitou. Můžeme si to vysvětlit na příkladu – třebaže teplo a chlad tvoří protiklady, ve skutečnosti jde o tentýž jev s rozdílnou intenzitou. Podívejte se na teploměr a řekněte, zda dokážete rozlišit, kde končí teplo a začíná chlad! Nic takového jako absolutní teplo ani absolutní chlad neexistuje. Slova teplo a chlad prostě popisují různou intenzitu téhož jevu a tentýž jev, který se projevuje jako teplo a chlad, je jen formou, druhem a frekvencí vibrací. Teplo a chlad tedy představují dva póly fenoménu, jež nazýváme teplota, a jevy, které je provázejí, jsou výsledkem působení zákona polarity. Stejný zákon se projevuje v případě světla a tmy, jež jsou vyjádřením téhož úkazu a liší se pouze svou silou. Kde končí tma a začíná světlo? Jaký je rozdíl mezi velkým a malým? Mezi tvrdým a měkkým? Mezi černým a bílým? Mezi ostrým a tupým? Mezi hlasitým a tichým? Mezi vysokým a nízkým? Mezi pozitivním a negativním?

Zákon polaritě tyto paradoxy vysvětluje a žádný jiný zákon jej nemůže nahradit. Stejný zákon působí na duševní úrovni. Ukažme si to na extrémním příkladu lásky a nenávisti – dvou duševních stavů, jež se od sebe očividně liší. Přesto existují různé stupně nenávisti i lásky a středový bod, v němž říkáme, že něco máme rádi nebo naopak nemáme. Pocity náklonnosti však přecházejí do pocitů odporu postupně, že si občas nejsme jisti, zda máme něco rádi, nerádi nebo je nám to jedno. Všechno to jsou pouze stupně téhož, což vám bude jasné, pokud se jen na chvíli zamyslíte. Mimoto – a toto je něco, čemu hermetikové přikládají větší důležitost – lze vibrace nenávisti přeměňovat ve vibrace lásky, a to jak ve vlastní mysli, tak

v myslích druhých lidí. Mnozí z vás, kteří čtete tyto řádky, zažili na vlastní kůži nedobrovolný a náhlý přechod od pocitů lásky k nenávisti a naopak. Jistě jste podobný úkaz pozorovali i u druhých. Z tohoto důvodu pro vás nebude obtížné pochopit, že s pomocí hermetických formulí je toho možné dosáhnout prostřednictvím vůle. Dobro a zlo reprezentují jen opačné póly téhož fenoménu a hermetik ví, jak lze s použitím zákona polarity přeměnit zlo v dobro. Krátce řečeno, umění polarizace je oblastí duševní alchymie, kterou znali a praktikovali jak dávní, tak moderní mistři hermetizmu. Jestliže tento zákon pochopíte a vynaložíte-li dostatek času a energie na to, abyste umění polarizace ovládli, získáte schopnost měnit polaritu svou i polaritu druhých.

5. ZÁKON RYTMU

„Všechno přitéká a odtéká, vše má svůj příliv a odliv, vše stoupá a klesá. Pohyb kyvadla se projevuje ve všech věcech. Míra zhoupnutí kyvadla doprava je stejná jako míra jeho zhoupnutí doleva. Rytmus má vyrovnávající vliv.“ – *Kybalion*

Tento zákon popisuje skutečnost, že ve všem probíhá mezi dvěma póly, které existují podle zákona polarity, jež jsme popsali před chvílkou, rovnovážný pohyb – sem a tam, nahoru a dolů, dopředu a dozadu, příliv a odliv, pohyb podobný houpání kyvadla. Neustále se odehrává akce a reakce, postup a ústup, stoupaní a klesání. Týká se to vesmíru, sluncí, zemí, lidí, zvířat, myslí, energie i hmoty. Tento zákon se projevuje ve vzniku a zániku zemí, vzestupu a úpadku celých národů, v životě všech věcí a konečně i v duševních stavech člověka. A především právě tato souvislost s psychickými stavy je důvod, proč hermetikové považují porozumění tomuto zákonu za tak důležité. Hermetikové tento zákon pochopili, našli jeho univerzální použití a také objevili určité formule a metody, s jejichž pomocí dokážou jeho účinky na svou bytost překonat. Využívají duševního zákona neutralizace. Zákon rytmu není možné zrušit nebo zastavit, ale hermetikové se naučili, jak se jeho vlivu do jisté míry, která záleží na tom, jak jej ovládají, vyhnout. Naučili se jej využívat místo toho, aby byli využíváni jím. Tato metoda a další podobné tvoří umění hermetiků. Mistr hermetické nauky se zpolarizuje do bodu, v němž si přeje spočinout, a následně zneutralizuje rytmický pohyb kyvadla, jenž by ho vychýlil k opačnému pólu. Všichni jedinci, již dosáhli určitého stupně sebeovládání, tak do jisté míry činí, avšak mistr se takto chová vědomě a ze své vůle. Dosahuje takové duševní rovnováhy a stability, jakou si davy obyčejných lidí, jež se potácejí sem a tam jako kyvadlo, nedokážou vůbec představit. Hermetikové zákony rytmu a polarity pečlivě studovali a metody, jak proti nim působit, jak je neutralizovat a používat, tvoří důležitou součást hermetické duševní alchymie.

6. ZÁKON PŘÍČINY A NÁSLEDKU

„Každá příčina má svůj následek
a každý následek svou příčinu. Vše se
děje v souladu se zákonem. Náhoda je
jen nerozpoznaný zákon. Existuje
mnoho kauzálních plánů, ale zákon nic
neobejde.“ – *Kybalion*

Tento zákon objasňuje skutečnost, že každý následek má svou příčinu a každá příčina svůj následek. Vyjadřuje, že „vše se děje podle zákona“, že se nic „neděje náhodou“, že nic takového jako náhoda neexistuje a že i když existují různé úrovně příčin a následků, z nichž ty vyšší ovládají nižší, nic se působení tohoto zákona nemůže zcela vymanit. Hermetikové ovládají umění a metody, jak se do určité míry povznést nad běžnou úroveň příčiny a následku. Tím, že se duševně povznesou na vyšší úroveň, stanou se spíše těmi, kdo tvoří příčiny, než těmi, kdo nesou následky. Obyčejní lidé jsou unášeni proudem, ovlivňováni prostředím a podléhají vůli a tužbám silnějších jedinců. Dědičnost, sugesce a další vnější příčiny jimi pohybují na šachovnici života jako pěšci; Mistři, již se povznesli na vyšší úroveň, oproti tomu ovládají svou náladu, povahu, vlastnosti, síly i prostředí, které je obklopuje. Místo pěsců jsou těmi, kdo jimi posunuje. Pomáhají hrát hru života místo toho, aby jimi bylo hráno a pohybováno tak, jak si jiní lidé a vnější prostředí usmyslí. Nejsou nástroji tohoto zákona, ale využívají jej. Mistři se řídí kauzalitou vyšších plánů, avšak pomáhají vládnout na své úrovni. V tomto výroku se nachází koncentrované bohatství hermetického poznání – kdo umí číst, čti!

7. ZÁKON POHLAVÍ

„Vše má pohlaví, vše má svůj mužský
a ženský aspekt. Existence pohlaví se
projevuje na všech úrovních.“ –

Kybalion

V tomto zákonu se odráží skutečnost, že existence pohlaví působí na vše – vliv mužského a ženského aspektu nikdy neustává. Toto neplatí pouze na fyzické úrovni, ale také na úrovni duševní, a dokonce i v duchovních sférách. Na fyzické úrovni se tento zákon projevuje v podobě sexu. Na vyšších rovinách na sebe přijímá vyšší formy, ale stále jde o tentýž zákon. Bez tohoto zákona není možné žádné tvoření – fyzické, duševní ani duchovní. Jestliže jej pochopíte, vyjasní se vám mnoho problémů, nad nimiž si láme hlavu řada lidí. Zákon pohlaví se neustále podílí na rozmnožování, obnově a tvoření. Každá věc i každý člověk v sobě obsahují dva elementy či principy neboli tento veliký zákon. Každá věc mužské povahy v sobě nese i ženský prvek. Každá žena v sobě obsahuje mužský princip. Abyste porozuměli filozofii duševního a duchovního tvoření, rozmnožování a obnovy, musíte studovat a pochopit tento hermetický zákon. Je v něm obsažen klíč k mnoha životním mystériím. Chceme vás varovat, že tento zákon nemá nic společného s řadou primitivních, zhoubných, ponižujících a chlípných teorií, učení a praktik, jež jsou vyučovány pod vznešenými jmény, avšak které představují jen prostituci velikého přirozeného zákona pohlaví. Tyto přízemní pokusy o oživení dávných a neblaze proslulých forem uctívání plodivé síly přírody ničí tělo, mysl i duši. Hermetická filozofie odjakživa troubila na poplach proti těmto degradovaným učení, jež vedou k chtíči, prostopášnosti a překrucování přírodních principů. Jestliže se po takovéto nauce pídíte, musíte hledat někde jinde – hermetizmus nic podobného neobsahuje. Čistému vše čisté, přízemnímu vše přízemní.

DUŠEVNÍ TRANSMUTACE

„Mysl – stejně jako kovy a prvky – je možné z jednoho stavu, pólu, vibrace a stupně transmutovat na druhý stav, pól, vibraci a stupeň. Opravdová hermetická transmutace je duševní umění.“ – *Kybalion*

Jak jsme se již zmínili, hermetikové byli prvotními alchymisty, astrology a psychology. Všechny tyto myšlenkové proudy založil Hermes. Z astrologie se vyvinula dnešní astronomie, z alchymie soudobá chemie a z mystické psychologie současné psychologické školy. Nesmíme však předpokládat, že starověké civilizace nevěděly nic o tom, co moderní myšlenkové proudy považují za svůj výhradní a unikátní majetek. Hieroglyfy na kamenech z doby starého Egypta nezvratně dokazují, že staří Egyptané měli vyčerpávající znalosti astronomie. Studium astronomické vědy se odráží ve způsobu, jímž jsou postaveny pyramidy. Egyptané rovněž věděli o chemii – útržky dávných nápisů ukazují, že znali chemické vlastnosti různých věcí. Dávné fyzikální teorie, zejména ty, jež se týkají struktury hmoty, jsou pomalu ověřovány nejnovějšími objevy současné vědy. Chybou by bylo také domnívat se, že nic netušili o takzvaných moderních psychologických objevech. Právě naopak, Egyptané měli rozsáhlé psychologické znalosti zejména o oblastech, jimž se dnešní školy nevěnují, ale jež jsou pozvolna objevovány pod přívlastkem paranormální jevy. Moderní psychologové si nad těmito úkazy lámou hlavu a neochotně přiznávají, že na nich přece jen může něco být.

Skutečnost je taková, že příslušníci prastarých civilizací kromě poznatků o chemii, astronomii a psychologii (tedy oblasti psychologie, která se zabývá činností mozku) ovládali vědomosti o transcendentální astronomii, která se nazývá astrologie, o transcendentální chemii, již říkáme alchymie, i o transcendentální psychologii neboli mystické psychologii. Měli jak vnější vědomosti, které ovládají dnešní vědci, tak vědomosti vnitřní. Mezi znalosti o tajných oborech, jež hermetikové vlastnili, patřily poznatky o duševní transmutaci, kterou se zabývá tato kapitola.

Transmutace je termín, jenž obvykle označuje pradávné umění přeměny kovů – zejména obecných kovů ve zlato. Slovo *transmutovat* znamená podle Websterova slovníku „přeměnit se z jedné podstaty, formy či substance v jinou“. Podobně výraz *duševní transmutace* označuje umění, jak měnit a přetvářet duševní stavy, formy a podmínky v jiné. Na duševní transmutaci tedy můžete nahlížet, pokud se vám tento termín zamlouvá, jako na umění duševní chemie

neboli formu praktické mystické psychologie.

To však znamená mnohem více, než se jeví na povrchu. Účinky transmutace, alchymie či chemie na duševní úrovni jsou velmi důležité, to je jisté. I kdyby toto bylo vše, v čem toto umění spočívá, stále by patřilo mezi nejdůležitější studijní obory, jaké lidstvo zná. Je to však jen začátek. Podívejme se proč!

První ze sedmi hermetických zákonů je zákon mentalizmu, jehož axiom vyjadřuje výrok: „Absolutno je mysl. Celý vesmír má duševní podstatu,“ což znamená, že skutečná realita vesmíru je tvořena myslí a vesmír sám o sobě je duševní – tedy, že „se nachází v mysli absolutna“. O tomto zákonu budeme ještě hovořit v následujících kapitolách. Pojdme však zjistit, jaký má tento zákon účinek, budeme-li jej pokládat za pravdivý.

Jestliže má vesmír duševní podstatu, pak duševní transmutace musí představovat umění, jak měnit stav celého univerza, co se hmoty, energie a mysli týče. Vidíte tedy, že duševní transmutace je skutečně „magie“, o níž se dávní spisovatelé tak hojně zmiňují ve svých mystických pracích a ke které předkládají tak málo praktických instrukcí. Má-li vše duševní podstatu, pak umění, které umožňuje přeměňovat duševní stavy, musí z mistra udělat vládce jak nad materiálními podmínkami, tak nad těmi, jež obyčejně nazýváme duševní.

S výjimkou pokročilých duševních alchymistů však ve skutečnosti nebyl nikdo schopen dosáhnout takové moci, aby dokázal ovládat hrubší fyzické podmínky, jako například chemické prvky, tvoření a ukončování bouřek, zemětřesení a dalších význačných fyzikálních fenoménů. V existenci těchto lidí v dřívějších i dnešních dobách však upřímně věří všichni pokročilí okultisté bez ohledu na školu, k níž náleží. Nejlepší učitelé na základě zkušeností, jež je opravňují k takové víře a výrokům, své žáky ujišťují, že takoví mistři existují a mají tyto schopnosti. Tito mistři svou moc nepředvádějí na veřejnosti, ale vyhledávají ústraní od zástupů lidí, aby mohli lépe postupovat po stezce k dosažení. V této chvíli se o jejich existenci zmiňujeme jen proto, abychom vaši pozornost obrátili ke skutečnosti, že jejich schopnosti jsou ryze psychické a působí díky duševní

transmutaci a hermetickému zákonu mentalizmu. „Vesmír má duševní podstatu.“

Studenti a hermetikové nižšího než mistrovského statutu – zasvěcenci a učitelé – jsou s duševní transmutací schopni volně pracovat na duševní úrovni. Vlastně vše, co nazýváme paranormálními jevy, mentálním ovlivňováním, duševní vědou a podobně, funguje obdobným způsobem, neboť jde o stejný princip a nezáleží na tom, jak který jev nazveme.

Student a praktik duševní transmutace působí na mentální pláni a s pomocí více či méně účinných formulí přeměňuje jedny duševní stavy, nálady a tak dále v jiné. Nejruznější ošetření, afirmace a negace psychologických škol nejsou nic jiné než často nedokonalé a nevědecké formule hermetického umění. Ve srovnání s dávnými mistry působí většina dnešních lékařů jako nevzdělanci, neboť jim scházejí základy vědomostí, na nichž je jejich práce založena.

Použitím hermetických metod je možné měnit či transmutovat nejen vlastní duševní stavy, ale stejným způsobem mohou být – a jsou – neustále transmutovány duševní stavy druhých lidí. Většinou k tomu dochází nevědomky, ale poměrně často i vědomě díky částečnému pochopení příslušných zákonů a principů. Děje se tak v případech, kdy lidé, kteří jsou takto ovlivňováni, nemají ponětí o zásadách sebeobrany. Kromě toho, jak mnozí studenti a praktikové moderních duševních věd vědí, každý materiální stav, jenž záleží na mysli jiných lidí, je možné změnit či transmutovat ve shodě s upřímnou touhou, vůlí a zásahy člověka, který si změnu těchto životních podmínek přeje. Široká veřejnost je v současnosti o těchto věcech dostatečně informována, a proto nepovažujeme za nutné rozepisovat se o nich příliš detailně. Naším záměrem v tomto okamžiku je pouze ukázat, že všechny tyto nejruznější praktiky, dobré i zlé, vycházejí z hermetického zákona a umění, protože v souladu s hermetickým zákonem polaritý lze jakoukoliv sílu využít dvěma různými způsoby.

V této knize popíšeme základní principy duševní transmutace, aby všichni čtenáři mohli pochopit zákonitosti, jimiž se řídí, a získat tak univerzální klíč, jenž jim odemkne veliký počet dveří k zákonu

polarity.

Nyní se přesuneme k úvaze o prvním ze sedmi hermetických zákonů – zákonu mentalizmu – který popisuje takto *Kybalion*: „Absolutno je mysl. Celý vesmír má duševní podstatu“ Žádáme své žáky, aby tento důležitý zákon studovali s velikou pozorností a péčí, neboť se skutečně jedná o základní zákon celé hermetické filozofie a hermetického umění duševní transmutace.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ABSOLUTNO

„Pod a za vesmírem, jenž podléhá času, prostoru a změnám, se nachází skutečná realita – základní pravda.“ –

Kybalion

Substance je „to, co je základem všech projevených věcí, esence, nejdůležitější skutečnost, věc sama o sobě a tak dále.“ Skutečný označuje „to, co doopravdy existuje, hlavní element, to, co je opravdové a podobně.“. Realita představuje „to, co je skutečné, pravdivé, trvalé, platné, neměnné, věčné, opravdové a další“.

Pod a za všemi vnějšími formami či projevy se musí vždy nacházet skutečná realita. Tak praví zákon. Člověk, který uvažuje o vesmíru, jehož je součástí, nevidí nic jiného než hmotu, síly a duševní stavy. Uvědomuje si, že ve skutečnosti nic *není*, ale že vše *se vyvíjí a mění se*. Nic nestojí v klidu – vše se rodí, roste a umírá. Jakmile něco dosáhne svého vrcholu, začne to okamžitě upadat. Zákon rytmu působí neustále, nic není skutečné, trvalé, neměnné nebo reálné. Nic netrvá věčně, pouze změna. Takový člověk zjišťuje, že všechno se vyvíjí z něčeho jiného a do něčeho dalšího se to rozpouští. Existuje pouze nekonečný řetězec akcí a reakcí, přílivů a odlivů, vzestupů a pádů, tvoření a ničení, zrození, růstu a smrti. Nic není trvalé, jenom změna. Je-li tento člověk přemýšlivý, uvědomuje si, že všechny tyto neustále se měnící věci nemohou tvořit nic jiného než vnější formy či projevy nějaké síly, jež je přesahuje, nějaké skutečné reality.

Všichni myslitelé na celém světě se odjakživa domnívali, že je nutné postulovat existenci této skutečné reality. Všechny filozofie, které stojí za zmínku, byly založeny na této myšlence. Lidé dali této skutečné realitě mnoho názvů. Někteří jí říkali božstvo a oslovovali různými jmény, jiní ji nazývali nekonečnou a věčnou energií a další ji pojmenovali substance. Všichni uznávali její existenci. Existence této skutečné reality je evidentní a není potřeba o ní diskutovat.

V této knize jsme se řídili příkladem jedněch z největších prastarých i soudobých světových myslitelů – hermetických mistrů – a nazvali jsme tuto základní sílu, tuto skutečnou realitu, hermetickým termínem *absolutno*. Domníváme se, že toto označení je nejuplněnější ze všech jmen, které dal člověk *tomu*, co přesahuje všechny názvy a pojmenování.

Vážíme si názoru nejslavnějších hermetických myslitelů všech dob a vyučujeme mu. Stejně tak si vážíme názoru těch osvícených

duší, jež dosáhly vyšších úrovní bytí. Všichni se shodují na skutečnosti, že vnitřní podstatu absolutna nelze poznat. Musí tomu tak být, neboť s výjimkou absolutna samotného nemůže nikdo pochopit jeho podstatu a bytí.

Hermetikové věří a učí, že absolutno samo o sobě je a navždy zůstane nepoznatelné.

Všechny teorie, domněnky a spekulace teologů a metafyziků, jež se týkají vnitřní podstaty absolutna, považují jen za dětinské úsilí smrtelné mysli odhalit tajemství nekonečna. Ti, kdo se o to pokoušeli, nikdy neuspěli a ani nikdy neuspějí. Vychází to ze samé podstaty tohoto úsilí. Člověk, jenž se takovýmto hledáním zabývá, bloudí v bludišti mysli tak dlouho, až ztratí veškerou schopnost rozumně uvažovat, jednat nebo se chovat a stane se naprosto neschopným života. Je jako veverka, jež zběsile běhá dokola ve své kleci – neustále se pohybuje, a přesto se nikam nedostane. Až se konečně zastaví, zjistí, že stojí přesně tam, odkud vyběhla.

Ještě troufalejší jsou však lidé, již se absolutnu pokoušejí připsat svou osobnost, povahu, vlastnosti a schopnosti, kteří se snaží přiřknout absolutnu lidské emoce, pocity a rysy, dokonce včetně nejhorších lidských vlastností, jako je například žárlivost, pýcha, touha po obětech a uctívání a všechny další přežitky z doby, kdy lidstvo bylo ještě v plenkách. Takovéto představy nejsou hodné dospělého muže ani ženy a okamžitě by od nich mělo být upuštěno.

V této chvíli by možná bylo vhodné, abychom uvedli, že rozlišujeme náboženství a teologii, filozofii a metafyziků. Náboženství pro nás znamená ono intuitivní chápání existence absolutna a našeho vztahu k němu, zatímco teologie představuje lidskou snahu připsat absolutnu osobnost, vlastnosti a kvality, teorii o jeho záležitostech, vůli, touhách, plánech a úmyslech a konečně představu o funkci zprostředkovatelů mezi absolutnem a lidmi. Filozofie pro nás označuje získávání vědomostí o věcech, jež je možné poznat a o nichž lze přemýšlet. Metafyzika oproti tomu představuje úsilí o překročení hranic mysli a zkoumání toho, co je nepoznatelné a o čem nelze uvažovat. Metafyzika má podobné rysy jako má teologie. Z tohoto důvodu se domníváme, že náboženství a filozofie jsou

zakořeněné v realitě, zatímco teologie a metafyzika nám připadá jako polámaný rákos, jenž vyrůstá z pohyblivého písku nevědomosti a který člověku poskytuje jen tu nejnejistější oporu pro jeho mysl a duši. Netrváme na tom, aby naši žáci souhlasili s těmito definicemi. Zmiňujeme je zde jen proto, abychom ukázali, jaký je náš názor. V každém případě se o teologii a metafyzice v této knize dozvíte jen velmi málo.

Základní podstatu absolutna není možné poznat, avšak s jeho existencí se pojí určité pravdy, které je lidská mysl nucena přijmout. Zkoumání těchto informací představuje řádný předmět bádání, a to zejména proto, že se shodují s informacemi osvícených bytostí z vyšších úrovní. A k takovému bádání vás nyní zveme.

„7b, co tvoří základní pravdu – skutečnou realitu – není možné pojmenovat, ale moudří lidé tomu říkají absolutno.“

„Podstata absolutna je nepoznatelná.“

„Poznatky, jež poskytuje rozum, je nutné přijímat laskavě a zacházet s nimi s úctou.“

Lidský rozum, jehož poznatky musíme přijímat tak dlouho, dokud přemýšlíme, nám o absolutnu poskytuje následující informace, a to aniž bychom se snažili poodhrnout závoj nepoznatelného:

1. Absolutno musí představovat vše, co skutečně existuje. Mimo absolutno nemůže existovat nic, jinak by absolutno nebylo absolutnem.

2. Absolutno musí být nekonečné, poněvadž neexistuje nic jiného, co by je vymezovalo, ohraničovalo nebo limitovalo. Nesmí být omezováno časem, což znamená, že musí být věčné – muselo existovat odjakživa, neboť je nemohlo stvořit nic jiného a nic nemůže vzniknout jen tak z ničeho. Kdyby někdy, byť jen na okamžik, přestalo existovat, neexistovalo by ani v současnosti. Absolutno je věčné, poněvadž není nic, co by je mohlo zničit. Jeho existence nemůže ustát ani na chvíličku, neboť to, co existuje, nemůže nikdy zcela zaniknout.

Absolutno nesmí být ohraničeno prostorem – musí se rozprostírat všude, protože neexistuje žádné místo, jež by se nacházelo mimo ně. Absolutno je nutně nekonečné, bez hranic, přerušení či oddělení, poněvadž neexistuje nic, co by je mohlo narušit, oddělit či překážet jeho kontinuitě. Podobně neexistuje nic, co by mohlo „vyplnit vzniklé mezery“. Absolutno musí mít naprostou a neomezenou moc, protože neexistuje nic, co by je ovládalo, narušovalo, podmiňovalo či omezovalo – nepodléhá žádné jiné síle, poněvadž žádná jiná síla neexistuje.

3. Absolutno musí být neměnné, jeho skutečná podstata nepodléhá žádné změně, protože neexistuje nic, co by je mohlo měnit. Podobně neexistuje žádný stav, z něž či do něž by se mohlo proměnit. Nelze k němu nic přidat ani odebrat. Nelze jej rozšířit ani ztenčit, nemůže se rozrůst ani zmenšit. Odjakživa muselo být a navždy musí zůstat přesně takové, jaké je nyní. Absolutno je absolutno. Nikdy neexistovalo, neexistuje ani existovat nebude nic, v co by se mohlo proměnit.

Vzhledem k tomu, že je absolutno nekonečné, neomezené, věčné a neměnné, je jasné, že nic, co je konečné, proměnné, pomíjivé a podmíněné, nemůže být absolutnem. A protože neexistuje nic, co by se nacházelo mimo absolutno, žádné takové konečné věci nemohou existovat. Nebuďte zmatení nebo znepokojení – nesnažíme se vám pod rouškou hermetické filozofie vmanipulovat křesťanskou nauku. Tento zdánlivě rozporuplný stav má řešení. Buďte trpěliví, dostaneme se k němu.

Všude okolo nás vidíme to, co nazýváme hmota a co tvoří fyzický základ všech forem. Je absolutno pouhá hmota? Vůbec ne! Hmota nedokáže stvořit život ani inteligenci, a poněvadž jak život, tak inteligence ve vesmíru existují, absolutno nemůže být hmota. Nic se totiž nemůže povznést nad svůj zdroj – neexistuje žádný následek, který by neměl příčinu, žádný konsekvent nemůže vzniknout bez svého antecedents Kromě toho je zde také moderní věda, která nám říká, že nic takového jako hmota ve skutečnosti neexistuje – že to, čemu říkáme hmota, je jen přerušným tokem energie či síly, tedy energií či silou s nižší vibrační frekvencí. Jak v nedávné době pravil jeden spisovatel: „Hmota se změnila v mystérium.“ Dokonce

i materiální věda opustila teorie o hmotě a v současnosti vychází z existence energie.

Je tedy absolutno pouhá energie či síla? Rozhodně ne energie nebo síla ve smyslu, jakým tato slova používají materialisté, neboť energie, o níž hovoří oni, je slepá síla bez jakýchkoliv známek života nebo inteligence. Život ani inteligence se nikdy nemohou vyvinout ze slepé energie nebo síly, a to z důvodu, jež jsme uvedli před malou chvilkou: „Nic se nemůže povznést nad svůj zdroj – neexistuje žádný následek, který by neměl příčinu, žádný konsekvent nemůže vzniknout bez svého antecedent.“ Absolutno tudíž nemůže být pouhá energie nebo síla, protože kdyby jimi bylo, neexistoval by život ani inteligence. My ale víme, že život i inteligence existují, protože jsme naživu a používáme svou mysl k tomu, abychom se touto otázkou zabírali. A stejně tak jsou naživu i lidé, již tvrdí, že energie či síla je vším.

Co se tedy nachází na vyšší úrovni než hmota a energie a o čem současně víme, že to ve vesmíru existuje? Život a inteligence! Život a inteligence ve všech formách svého projevu! Určitě se nyní ptáte: „Chcete tím tedy říct, že absolutno je životem a inteligencí?“ Naše odpověď je ano i ne. Máte-li na mysli život a inteligenci tak, jak je známe my ubozí a bezvýznamní smrtelníci, říkáme ne. Tím absolutno není! „O jakém životě a inteligenci tedy mluvíte?“ ptáte se. Hovoříme o „živoucí inteligenci“, jež se naprosto vymyká tomu, co si pod těmito slovy představují smrtelníci. Život a inteligence se nacházejí na vyšší úrovni než mechanické síly nebo hmota. Nehovoříme o omezeném životě ani inteligenci, ale o nekonečné živoucí inteligenci, již myslíme to, o čem se zmiňují osvícené duše, když s úctou vyslovují slovo:

„Duch!“ Absolutno je nekonečná živoucí inteligence, již osvícení lidé nazývají duch!

KAPITOLA PÁTÁ

DUŠEVNÍ VESMÍR

„Vesmír má duševní podstatu –
nachází se v mysli absolutna.“ –

Kybalion

Absolutno je duch! Ale co je duch? Na tuto otázku neexistuje odpověď, protože snažit se na ni odpovědět by v podstatě znamenalo pokoušet se definovat absolutno, jež nelze popsat nebo vymežit. Duch jednoduše představuje slovo, kterým lidé nazvali svou nejvyšší představu nekonečné živoucí inteligence. Duch znamená „skutečná podstata“, znamená živoucí inteligence, jež je nadřazena životu a inteligenci tak, jak je známe my, podobně jako jsou život a inteligence nadřazeny mechanické energii a hmotě. Duch se vymyká našemu chápání a tento termín používáme jen proto, abychom mohli uvažovat nebo hovořit o absolutnu. Je ospravedlnitelné, pokud pro účely přemýšlení považujeme ducha za nekonečnou živoucí inteligenci. Současně si však musíme přiznat, že mu nemůžeme zcela porozumět. Buď tuto skutečnost musíme uznat, nebo o této záležitosti nesmíme vůbec uvažovat.

Zamysleme se nyní nad podstatou vesmíru jako celku i jeho jednotlivých součástí. Co je vesmír? Ukázali jsme si, že mimo absolutno nemůže nic existovat. Znamená to, že vesmír je absolutnem? Ne, tak tomu nemůže být, neboť se zdá, že se vesmír skládá z mnoha částí a neustále se mění. Ani v dalších aspektech neodpovídá našemu konceptu absolutna tak, jak jsme jej vyložili v poslední kapitole a jak jsme jej nuceni přijmout. Jestliže tedy vesmír není absolutnem, nemůže existovat – to je nevyhnutelný závěr, k němuž mysl dospěje na první pohled. Toto však nemůže být odpověď na naši otázku, neboť my jednoznačně vnímáme, že vesmír existuje. Co je tedy vesmír, jestliže není absolutnem, a přesto existuje? Pojdme tento problém prozkoumat.

Pokud tedy vesmír existuje – nebo se alespoň zdá, že existuje – musí nějakým způsobem vycházet z absolutna – musí být jeho výtvořem. Z čeho jej však absolutno stvořilo, když nic nemůže nikdy vzniknout z ničeho? Někteří filozofové na tuto otázku odpovídají tvrzením, že absolutno utkalo vesmír samo ze sebe – to jest ze svého bytí a podstaty. Tato odpověď však není uspokojivá, protože jak jsme viděli, od Absolutna není možné nic odebrat a ani jej nelze rozdělit. Navíc, kdyby to tak bylo, neuvědomovala by si každá částice ve vesmíru, že je absolutno? A absolutno nemohlo ztratit vědomí sama

sebe ani se stát atomem, slepou silou či na nízké úrovni žijící věcí. Někteří lidé, již dospěli k poznání, že absolutno je skutečně vším a že existují došli k závěru, že jsou s absolutnem totožni. Tito lidé provolávali: „Já jsem Bůh!“ čímž pobavili širokou veřejnost a rozesmutili skutečné mudrce. Ve srovnání s tímto výrokem by tvrzení atomu: „Já jsem člověk!“ bylo velmi skromné.

Ale co je tedy vesmír, jestliže není absolutnem a ani jím nebyl stvořen tak, že se rozdělilo na mnoho součástí? Co jiného může být, z čeho jiného může být stvořen? Toto je závažný problém. Prozkoumejme jej velmi pečlivě. Na pomoc nám zde přichází zákon shodnosti (viz druhou kapitolu). Můžeme využít starého hermetického axiomu: „Jak nahoře, tak dole.“ Studujme, jak fungují věci na naší úrovni, a zjistíme tak, jak fungují na úrovních vyšších. Zákon shodnosti musí platit v tomto případě stejně jako v jiných případech.

Podívejme se tedy, jak to je! Jak tvoří člověk na své úrovni bytí? Zprvė může tvořit z nějakého vnějšího materiálu. Tento způsob tvorby nám však nevyhovuje, poněvadž mimo absolutno neexistují žádné materiály, z nichž by mohlo tvořit. Zadruhé může tvořit či reprodukovat svůj druh plozením, což je proces rozšiřování vlastních řad prostřednictvím předání části své podstaty svému potomkovi. Ani tento způsob nám však nevyhovuje, neboť absolutno ze sebe nemůže nic předat ani oddělit a ani se nemůže rozmnožovat či reprodukovat. To by totiž znamenalo, že by ze sebe nejprve muselo něco vydělit a následně k sobě něco přidat, což je nesmysl. Existuje nějaký třetí způsob, jak člověk tvoří? Ano – tvoří duševně! Nepoužívá k tomu žádné vnější materiály a ani se nerozmnožuje, a přesto jeho duch proniká jeho duševní výtvar.

V souladu se zákonem shodnosti můžeme oprávněně prohlásit, že absolutno tvoří vesmír mentálně, jako člověk tvoří duševní obrazy. A takto se poznatky, jež nám podává rozum, přesně shodují s výroky, jež nalezneme v učení a písmech osvícených. Toto učí moudří lidé, toto učil Hermes.

Absolutno nemůže tvořit nijak jinak než duševně, aniž by k tomu buď používalo nějaký materiál (a připomeňme si, že žádný takový

neexistuje), nebo se rozmnožovalo (což je rovněž nemožné). Před tímto závěrem rozumu, jenž jak jsme si řekli, se shoduje s nejvyšším učením osvícených, není úniku. Stejně jako vy, studenti, můžete stvořit vesmír ve své mysli, tvoří absolutno vesmíry ve své mysli. Váš vesmír je ovšem výtvořem omezené mysli, zatímco absolutno tvoří prostřednictvím ničím neomezené mysli. Proces tvorby je v obou případech podobný, ale liší se svým rozsahem. Procesem tvoření a manifestace se budeme podrobněji zabývat dále. Nyní však nadešel okamžik, abyste si zafixovali tento výrok: „Vesmír a vše, co obsahuje, je duševním výtvořem absolutna.“ Vskutku, vše je výtvořem mysli.

„Absolutno ve své ničím neomezené mysli tvoří nekonečný počet vesmírů, jež přetrvávají po celé eony. Přesto pro něj tvorba, vývoj, úpadek a zánik milionu těchto vesmírů netrvá déle než mrknutí oka.“

„Vesmíry se rodí v děloze nekonečné mysli absolutna.“

Zákon pohlaví (viz druhou kapitolu a následující kapitoly) působí na všech životních úrovních – materiální, duševní i duchovní. Jak jsme si však již řekli předtím, pohlaví neznamená pohlavní orgány – pohlavní orgány jsou pouhým materiálním projevem pohlaví. Pohlaví znamená to, co se vztahuje k procesu vzniku či tvoření. A kdykoliv je na nějaké pláni něco tvořeno nebo to vzniká, musí se přitom uplatňovat zákon pohlaví. To platí dokonce i pro tvorbu vesmírů.

Nedělejte unáhlené závěry a nedomnívejte se, že tvrdíme, že existuje Bůh či Stvořitel, který by měl mužské nebo ženské pohlaví. Tato představa je jen překroucení prastarého učení o tomto předmětu. Opravdová nauka říká, že absolutno samo o sobě se vymyká pohlaví stejně jako všem dalším zákonům včetně těch o čase a prostoru. Absolutno je zákon, z něž se vyvinuly všechny ostatní zákony, jimž není podřízeno. Když se však absolutno projevuje na úrovni tvoření, jedná ve shodě se zákonem, neboť pracuje na nižší úrovni bytí. V důsledku toho se na duševní úrovni samozřejmě řídí zákonem pohlaví v jeho mužském a ženském aspektu.

Tento názor může některým z vás, kteří jej slyšíte poprvé, připadat znepokojivý, nicméně ve svém každodenním životě se podle

něj již pasivně řídíte. Hovoříte o otcovství Boha a mateřství přírody – o Bohu, božském Otci, a přírodě, univerzální Matce – čímž jste instinktivně uznali existenci zákonu pohlaví ve vesmíru. Nebo to tak není?

Hermetické učení nenaznačuje skutečnou dualitu – absolutno je jednotné. Mužský a ženský princip jsou pouhé aspekty téhož fenoménu. Nauka říká, že mužský princip absolutna se v jistém slova smyslu nachází mimo duševní výtvar vesmíru. Mužský princip směřuje svou vůli k ženskému (který můžeme nazvat příroda), jenž zahajuje vlastní práci na vývoji vesmíru. Začíná u jednoduchých center aktivity a postupuje přes člověka ke stále vyšším a vyšším úrovním. Celý tento vývoj se přísně řídí zavedenými přírodními zákony. Jestliže jsou vám bližší starší myšlenkové symboly, můžete o mužském principu uvažovat jako o Bohu, otci, a o ženském principu coby o přírodě nebo univerzální matce, z jejíž dělohy pochází všechno stvořené. Toto není jen básnický způsob vyjadřování – jde o představu toho, jak byl vesmír skutečně stvořen. Vždy si ale pamatujte, že absolutno je jednotné a že vesmír vytvořila a udržuje jeho nekonečná mysl.

K tomu, abyste o tomto všem získali správnou představu, vám může pomoci, pokud zákon shodnosti aplikujete na sebe a svou mysl. Víte, že vaše část, již říkáte Já, stojí v jistém slova smyslu stranou a pozoruje vznik obrazů ve vaší mysli. Část vaší mysli, v níž dochází k duševní tvorbě, můžeme nazvat druhé já, abychom ji odlišili od prvního Já, jež stojí stranou a pozoruje a zkoumá jeho myšlenky, představy a obrazy. Pamatujte si: „Jak nahoře, tak dole.“ Úkazy z jedné úrovně můžeme použít, abychom vyřešili záhady na vyšších nebo nižších úrovních.

Neudivuje vás, že vy, děti, cítíte instinktivní úctu k absolutnu, úctu a respekt k otcovské mysli? Tento pocit nazýváme náboženství. Nezaráží vás, že, když se zamyslíte nad přírodními divy a zázraky, zaplaví vás mocný pocit, jenž pramení z vašeho nejvnitřnějšího bytí? Tisknete se k mateřské mysli jako dítě, jež se tulí k ňadru své matky.

Nedělejte chybu a nemyslete si, že ten maličký svět, jenž vidíte okolo sebe – Země, která představuje pouhé zrnko prachu ve vesmíru

– tvoří celý vesmír. Podobných a větších světů existují celé miliony. A podobných vesmírů se v nekonečné mysli absolutna nalézají miliony a miliony. Dokonce i v naší nepatrné Sluneční soustavě se nacházejí oblasti a životní pláně, jež svou úrovní dalece převyšují tu naši. Stejně tak v ní existují bytosti, s nimiž se pozemští smrtelníci mohou měřit asi jako rosolovité životní formy, které přebývají na dně oceánů, s člověkem. Tyto bytosti mají vlastnosti a ovládají síly, jež lidé nikdy nepřisuzovali ani bohům. A přesto se tyto bytosti nacházely na stejné – i nižší – úrovni jako vy. Jednou se dostanete tak vysoko – a dokonce i výš – než ony, protože takový je, jak uvádějí osvícení, osud lidstva.

Smrt není skutečná, dokonce ani relativně. Smrt je jen zrod k novému životu – po celé eony a eony budete postupovat na vyšší a vyšší životní úrovni. Váš domov je vesmír, a než nastane konec času, prozkoumáte jeho nejvzdálenější zákoutí. Přebýváte v nekonečné mysli absolutna a vaše možnosti a příležitosti nejsou ničím omezené – dokonce ani časem nebo prostorem. Na konci velkého cyklu času, až se vše stvořené navrátí zpět do absolutna, půjdete s radostí, neboť v té době již budete schopni pochopit, co to znamená být jedno s absolutnem. Tak praví osvícení – lidé, již pokročili daleko na stezce.

Do té doby buďte pokojní a klidní – ochraňuje vás nekonečná moc otcovsko-mateřské mysli.

„Domovem smrtelných dětí je otcovsko-mateřská mysl.“

„Ve vesmíru neexistuje nikdo, kdo by neměl Otce nebo Matku.“

BOŽSKÝ PARADOX

„Lidé, již dosáhli polovičaté moudrosti a kteří si uvědomují relativní neskutečnost vesmíru, se domnívají, že mohou porušovat jeho zákony. Takoví lidé jsou ješitní a arogantní hlupáci, které jejich pošetilost rozbije o útesy a živly roztrhají na kusy. Opravdu moudří lidé, již poznali podstatu vesmíru, využívají proti přírodním zákonitostem zákony. Používají nástroje vyšší úrovně proti úrovním nižším a prostřednictvím alchymického umění přeměňují nežádoucí v žádoucí, čímž se stávají vítězi. Mistrovství neznamená mít neobvyklé sny, vize, fantastické představy nebo život, ale používat vyšší síly proti nižším, a vyhnout se tak bolesti spojeným s nižšími rovinami pomocí vibrování na úrovni vyšší. Zbraní mistra je transmutace, a nikoliv domýšlivé odmítání zákonů.“ – *Kybalion*

Toto je vesmírný paradox, který vzniká v důsledku zákona polariry, jenž působí, jakmile absolutno začne tvořit – věnujte mu pozornost, neboť naznačuje rozdíl mezi skutečnou a polovičatou moudrostí. Pro nekonečné absolutno představuje vesmír, jeho zákony, síly, život a jevy předměty, které pozoruje ve stavu meditace nebo snu. Vše, co je omezené, se však musí k vesmíru chovat, jakoby byl skutečný, a žít, jednat i myslet podle toho. Současně si ale musí neustále uvědomovat vyšší pravdu. Všichni a všechno si musejí počínat podle úrovně, na niž se nacházejí, a jednat v souladu s jejími pravidly. Kdyby si absolutno myslelo, že vesmír je doopravdy skutečný, bylo by to strašné, poněvadž by neexistoval duchovní postup z nižších úrovní na vyšší. Vesmír by se nacházel v neměnném stavu a vývoj by nebyl možný. Jestliže člověk v důsledku své polovičaté moudrosti jedná, žije a uvažuje, jako by vesmír byl pouhým snem (jenž se podobá jeho vlastním omezeným snům), skutečně se pro něho snem stane. Takový člověk potom jako náměsíčník zakopává o vše kolem sebe, bloudí v kruhu, nečiní žádný postup, až ho nakonec probudí pády, modřiny a krvácející rány způsobené ignorováním přírodních zákonů. Bez ustání upírejte svou mysl ke hvězdám, ale své zraky nechtě, aby kontrolovaly vaše kroky, protože jinak vás pohled upřený směrem nahoru zavede do močálu. Navždy si zapamatujte božský paradox, který učí, že ačkoliv vesmír *neexistuje*, přesto stále *je*. Nikdy nezapomeňte na dva póly pravdy – absolutní pól a relativní pól. Dejte si pozor na polopravdy.

To, co hermetikové znají jako pravidlo paradoxu, je aspekt zákona polariry. Hermetické texty se hemží odkazy na projevy tohoto paradoxu při úvahách o otázkách života a bytí. Učitelé své žáky neustále varují, aby nikdy nezapomněli na odvrácenou stranu nějakého problému. A jejich varování se týká zejména otázek, jež souvisejí s tím, co je absolutní a relativní, a nad kterými si lámou hlavu všichni studenti filozofie. Tyto problémy způsobují, že řada lidí přemýšlí a jedná naprosto opačně, než velí zdravý selský rozum. Upozorňujeme všechny studenty, aby si byli zcela jisti, že pochopili božský paradox absolutního a relativního, jinak se utopí v bažině polopravd. Když jsme psali tuto kapitolu, brali jsme to na vědomí.

Čtete ji pozorně!

Člověka, jenž si uvědomil, že vesmír je duševní výtvor absolutna, jako první napadne, že vesmír i vše, co obsahuje, je pouhá a neskutečná iluze. Proti této myšlence se ale bouří všechny jeho instinkty. Tuto pravdu stejně jako všechny ostatní hluboké pravdy je nicméně potřeba zvážit z absolutního i relativního úhlu pohledu. Z absolutního hlediska je vesmír, srovnáme-li jej s absolutnem, ve své podstatě skutečně iluzí, snem a přeludem. Tato skutečnost se odráží i v našem běžném úhlu pohledu, neboť o světu hovoříme jako o „pomíjivém představení“, jež začíná a končí, rodí se a umírá. Prvek pomíjivosti, proměny, konečnosti a nereálnosti nelze přehlédnout, porovnáváme-li představu o stvořeném vesmíru s představou o absolutnu. A vůbec nezáleží, čemu věříme, pokud jde o podstatu jednoho nebo druhého. Na tomto názoru se shodují filozofové, metafyzikové, vědci i teologové a lze jej nalézt v nejrůznějších filozofických úvahách, náboženských traktátech i teoriích příslušných metafyzických a teologických směrů.

Hermetická nauka tedy nehlasá nereálnost vesmíru žádnými výrazně silnějšími výrazy než těmi, které již znáte. Způsob, jakým podávají tuto teorii, vám ale může připadat poněkud překvapivější. Vše, co má začátek a konec, musí být v jistém smyslu neskutečné a iluzorní. Vesmír se tímto pravidlem řídí ve všech myšlenkových proudech. Z absolutního úhlu pohledu neexistuje s výjimkou absolutna nic skutečného, a to bez ohledu na to, v jakých pojmech o tomto předmětu přemýšlíme nebo diskutujeme. Vesmír je nereálný, pomíjivý, podléhá času, prostoru a změnám, ať už je stvořen z hmoty nebo duševním výtvozem mysli absolutna. Chceme, abyste si tuto skutečnost dobře uvědomili předtím, než začnete posuzovat hermetické pojetí duševní podstaty vesmíru. Zamyslete se nad všemi ostatními koncepcemi a zjistěte, zda s tímto názorem souhlasí, nebo ne.

Absolutní úhel pohledu nám však ukazuje jen jednu stranu mince – druhou stranu tvoří relativní úhel pohledu. Za absolutní pravdu jsou považovány „věci takové, jak je zná boží mysl“, zatímco za relativní pravdu „věci takové, jak je chápe nejchytřejší lidský rozum“. A tak,

ačkoliv absolutno nutně vnímá vesmír jako neskutečný a iluzorní sen či výsledek meditace, omezeným myslím, jež jsou jeho součástí a které jej vnímají prostřednictvím smrtelných smyslů, připadá vskutku velmi opravdový a musí být za takový považován. Uvědomíme-li si absolutní úhel pohledu, nesmíme učinit chybu, že bychom ignorovali nebo odmítali informace o vesmíru či jeho úkazech, jež vnímáme svými smrtelnými smysly – pamatujte si, my nejsme absolutno.

Objasněme si to na příkladu, který nám bude blízký. Všichni uznáváme, že našim smyslům připadá, že hmota existuje – budeme-li její existenci odmítat, nedopadneme nejlépe. I přesto však naše omezená mysl chápe prohlášení vědců, kteří říkají, že z vědeckého úhlu pohledu nic takového jako hmota neexistuje. To, co nazýváme hmota, je jen pouhé seskupení atomů. A atomy samy o sobě jsou jen dalším shlukem jednotek síly, jež nazýváme elektrony nebo ionty, které vibrují a neustále se pohybují kolem dokola. Kopneme do kamene, a cítíme náraz – připadá nám skutečný, a to i když víme, že je jen to, co jsme si popsali před chvíličkou. Nezapomeňme však, že naše noha, která prostřednictvím našeho mozku vnímá náraz, je také stvořena z hmoty, tedy z elektronů. A když jsme u toho, totéž platí pro náš mozek. Kdyby však nebylo naší mysli, vůbec bychom nevěděli, co to nějaká noha nebo kámen je.

Malíři nebo sochaři, který se snaží zachytit svou představu na plátno nebo do kamene, připadá jeho vidina také velmi skutečná. Stejně je na tom spisovatel nebo dramatik, jenž se snaží zaznamenat písmenka ve své mysli tak, aby jim rozuměli i ostatní. A jestliže to takto funguje v případě našich myslí, jejichž moc je omezená, jak reálné musejí být duševní představy vytvořené myslí nekonečna? Přátelé, pro smrtelníky je tento duševní vesmír opravdu reálný. Je to jediný vesmír, jaký kdy poznáme, třebaže postupujeme na čím dál tím vyšší úrovně. Abychom jej poznali jinak- skutečným prožitkem – museli bychom se stát samým absolutnem. Je pravda, že čím výše vystoupáme – o co více se přiblížíme mysli svého Otce – tím je pro nás iluzorní podstata všech konečných věcí zřetelnější. Zcela se však tato halucinace rozplyne teprve tehdy, až nás do sebe absolutno

konečně vstřebá.

Není tedy potřeba, abychom se zabývali vlastnostmi iluze. Místo toho si uvědomme skutečnou podstatu vesmíru a pokusme se pochopit jeho duševní zákony, abychom je mohli co nejlépe využít ke svému vývoji a postupu z jedné úrovně bytí na další. Zákony vesmíru jsou díky své duševní podstatě „železnými zákony“. S výjimkou absolutna jim podléhá naprosto vše. To, co se nachází v mysli absolutna, je skutečné natolik, že skutečnější je jen realita sama, jež je vetkána v podstatě absolutna.

Nemějte tedy žádné obavy ani pochybnosti – absolutno nás pevně drží ve své mysli a neexistuje nic, co by nás mohlo poranit či čeho bychom se měli bát. Mimo absolutno neexistuje žádná síla, jež by na nás mohla působit. Můžeme tedy být klidní a bezstarostní. Jakmile si tuto skutečnost uvědomíme, zjistíme, že se v ní skrývá obrovská útěcha a bezpečí. Potom „kolébání v kolébce hlubiny spíme pokojně a klidně“ – spočíváme na dně oceánu nekonečné mysli, která je absolutnem. V absolutnu vskutku jsme, žijeme a pohybujeme se.

Dokud přebýváme na úrovni hmoty, není pro nás hmota o nic méně hmotná, ačkoliv víme, že se jedná o pouhé seskupení elektronů neboli částic energie, které vibrují obrovskou rychlostí a navzájem okolo sebe obíhají, čímž vytvářejí atomy. Podobně vibrují a krouží atomy, čímž vznikají molekuly, z nichž se následně tvoří větší kusy hmoty. Hmota není o nic méně hmotná ani tehdy, zkoumáme-li toto téma ještě podrobněji a z hermetické nauky se dozvídáme, že síla, jejíž součástí jsou elektrony, není nic jiného než projev mysli absolutna. Tato síla, stejně jako vše ostatní ve vesmíru, má ryze duševní podstatu. Dokud se nacházíme na úrovni hmoty, musíme uznat její existenci – můžeme ji ovládat (jak činí všichni mistři vyššího či nižšího stupně), ale musíme k tomu použít vyšších sil. Snažit se popřít existenci hmoty v jejím relativním aspektu je čiré bláznovství. Můžeme odmítnout, aby nás ovládala, což je správné, ale dokud setrváváme na její úrovni, neměli bychom se jí v jejím relativním aspektu pokoušet ignorovat.

Podobně svou působnost či účinnost neztrácejí ani přírodní zákony, jestliže si uvědomujeme, že jde rovněž jen o duševní

výtvoř. Plně platí na všech možných úrovních. Jediný způsob, jak zvítězit nad nižšími zákonitostmi, je využívat zákonitostí vyšších.

Zákonu však nemůžeme utéci nebo se mu zcela vyhnout. S výjimkou absolutna se zákonu nemůže vyhnout nic. Je tomu tak proto, že absolutno představuje sám zákon, z něž vycházejí všechny ostatní zákonitosti. Nejpokročilejší mistři mohou dosáhnout sil, jež obvykle připisujeme jen bohům. Ve velkolepé hierarchii života existuje nespočet bytostí, jejichž úroveň, bytí a moc přesahuje dokonce i ty největší lidské mistry v takové míře, že si to my, obyčejní smrtelníci, nedokážeme ani představit. Dokonce i ten nejvyšší mistr, nejvyšší bytost, se však musí řídit zákonem a před zraky absolutna vypadat jako nikdo. Jestliže jsou tedy zákonu podřízeny i tyto nejvyšší bytosti, jejichž moc přesahuje síly, jež lidé připisují svým bohům, pak si představte, jaká je to troufalost, když se obyčejný smrtelník, příslušník naší rasy a úrovně, odvažuje na základě poznání, že všechny zákonitosti mají duševní povahu a jsou jen duševním výtvořem absolutna, považovat přírodní zákony za neskutečné a iluzorní. Zákonitosti, které absolutno stanovilo jako řídicí zákony, nelze odmítat nebo popírat. Tyto zákony budou platit, dokud bude vesmír existovat, neboť jeho existence je výsledkem těchto zákonů, jež tvoří jeho kostru a udržují jej pohromadě.

Hermetický zákon mentalizmu sice objasňuje skutečnou povahu vesmíru v souladu s principem, že vše má duševní podstatu, ale v žádném případě nemění to, jak vesmír, život a evoluci chápe věda. Věda vlastně jen potvrzuje hermetickou nauku. Hermetikové učí, že podstata vesmíru je duševní, zatímco moderní věda prohlašuje, že je materiální – či podle nejnovějšího výzkumu energetická. Hermetické učení v žádném případě nekritizuje základní pravidlo Herberta Spencera,¹ v němž postuluje existenci „nekonečné a věčné energie, z níž vzniká všechno ostatní“. Hermetikové ve skutečnosti Spencerovo učení chápou jako nejdokonalejší popis fungování přírodních zákonů, který kdy byl učiněn člověkem mimo jejich řady.

¹ Herbert Spencer (1820–1903) – klasický britský sociolog a filozof, zastánce tzv. organicistického proudu v sociologii – pozn. překl.

Věří, že Spencer je reinkarnací dávného filozofa, jenž přebýval ve starém Egyptě a který se posléze v pátém století před Kristem vtělil na zemi jako řecký filozof Herakleitos.² O jeho výroku o „nekonečné a věčné energii“ se domnívají, že se naprosto shoduje s hermetickým učením, a jen dodávají, že energie, o níž hovoří Spencer, představuje podle jejich nauky energii myslí absolutna. S pomocí univerzálního klíče hermetické filozofie mohou Spencerovi přívrženci odemknout řadu dveří, které vedou k vnitřním filozofickým představám tohoto velkého anglického filozofa, v jehož díle se zrcadlí výsledky přípravy z předešlých inkarnací. Jeho učení o evoluci a rytmu se téměř dokonale shoduje s hermetickou naukou o zákonu rytmu.

Student hermetiky tedy nemusí odložit žádný ze svých oblíbených vědeckých názorů na vesmír. Je žádán pouze o to, aby důkladně pochopil toto základní pravidlo: „Absolutno je mysl, celý vesmír má duševní podstatu a nachází se v myslí absolutna.“ Sám zjistí, že zbylých šest ze sedmi zákonů neodporuje jeho vědeckým znalostem, ale naopak, že mu pomohou odhalit nejasné body a vrhnout světlo do temných zákoutí vědeckých hypotéz. Uvědomíme-li si vliv hermetické nauky na rané řecké filozofy, jejichž myšlenky stojí u základů většiny moderních vědeckých teorií, nemůžeme se tomu divit. Souhlas s prvním hermetickým zákonem mentalizmu představuje jediný podstatný rozdíl mezi studenty dnešní vědy a žáky hermetiky. Věda však bloudí a úpěnlivě se snaží nalézt cestu z temného bludiště, do nějž se dostala při svém hledání reality, čímž se neustále a postupně přibližuje hermetickému úhlu pohledu.

Záměrem této kapitoly je přesvědčit studenty, že pro člověka je vesmír, jeho zákony a úkazy stejně skutečný, jako se domnívají zastánci materializmu či energizmu. Podle každé hypotézy se vesmír ve svém vnějším aspektu neustále mění, pohybuje a je pomíjivý. Proto postrádá jakýkoliv pevný a skutečný základ. Podle některých z týchž hypotéz – povšimněte si tohoto opačného pólu pravdy – však

² Herakleitos z Efesu (cca 535–475 př. n. l.) – řecký předsokratovský filozof, jeho učení ovlivnilo například Heideggera, Hegela či Nietzscheho – pozn. překl.

musíme jednat a žít, jako by pomíjivé věci byly reálné. Rozdíl mezi těmito hypotézami spočívá pouze v tom, že některé staré teorie opomíjejí duševní moc jako obyčejnou přírodní sílu, zatímco podle mentalizmu duševní moc představuje tu největší přírodní sílu. A tento jediný rozdíl je pro lidi, kteří rozumějí zákonu mentalizmu a z něj vycházejícím principům a praktikám, naprostou revolucí, pokud jde o pojetí života.

Na všechny studenty tedy apelujeme, aby se chopili výhod, jež mentalizmus nabízí, a naučili se využívat principy, které s ním souvisejí. Nepodlehňte však pokušení, jež jak stojí v *Kybalionu*, přemáhá lidi, již dosáhli polovičaté moudrosti, a způsobuje, že je hypnotizuje očividná nereálnost věcí. Výsledkem totiž je, že tito lidé bloudí jako náměsíčníci ve světě snů a nevíšimají si praktických záležitostí, jež se pojí s lidským životem, až je nakonec „jejich pošetilost rozbije o útesy a živly roztrhají na kusy“. Raději se řiďte příkladem moudrých, kteří jak praví stejný zdroj: „Využívají proti přírodním zákonitostem zákony, proti nižším úrovním nástroje vyšších úrovní a prostřednictvím alchymického umění přeměňují nežádoucí v žádoucí, čímž se stávají vítězi.“ Držme se *Kybalionu* a vyhněme se částečné moudrosti, která není nic jiného než pošetilost a jež ignoruje skutečnost: „Mistrovství neznámená mít neobvyklé sny, vize, fantastické představy nebo život, ale používat vyšší síly proti nižším, a vyhnout se tak bolestem spojeným s nižšími rovinami pomocí vibrování na úrovni vyšší.“ Studenti, nikdy nezapomeňte, že „zbraní mistra je transmutace, a nikoliv domyšlivé odmítání zákonů“. Všechny tyto citáty pocházejí z *Kybalionu* a stojí za to naučit se je nazpaměť.

Nežijeme ve snovém světě, ale ve vesmíru, který je na jednu stranu sice relativní, ale pokud jde o náš život a činy, je naprosto skutečný. Naším úkolem není popírat existenci vesmíru, ale žít a používat zákony, abychom postupovali z nižších úrovní na vyšší – potýkat se, co nejlépe dokážeme, s výzvami, jež nám přináší každodenní život, a co nejpřesněji se řídit podle našich nejvyšších ideálů a představ. Většina lidí na naší rovině nezná skutečný smysl života. Těch, co jej skutečně znají, je velmi málo. Nejvyšší autority i naše

intuice nás však učí, že neuděláme žádnou chybu, budeme-li se snažit žít podle svých možností co nejlépe a budeme-li si uvědomovat, že všechno stvořené se chová stejně, třebaže se zdá, že je to přesně naopak. Všichni kráčíme po stezce – jež se neustále vine směrem nahoru a na níž se nacházejí četná odpočívadla.

Čtěte poselství *Kybalionu* a řiďte se příkladem moudrých. Vyhňte se chybám polomoudrých, jež zničí jejich pošetilost.

ABSOLUTNO VE VŠEM

„Všechno se nachází v absolutnu
a současně platí, že absolutno se
nachází ve všem. Ten, kdo skutečně
pochopil tuto pravdu, dosáhl veliké
moudrosti.“ – *Kybalion*

Kolikrát již většina lidí slyšela výrok, že se jejich božství (nazývané nejrůznějšími jmény) nachází ve všem, a jak nepatrně měla ponětí, že tato nedbale vyřčená slova ukrývají vnitřní okultní pravdu? V tomto běžně používaném výroku přežívá starý hermetický aforismus, který je uveden výše. Jak praví *Kybalion*: „Ten, kdo skutečně pochopil tuto pravdu, dosáhl veliké moudrosti.“ Jestliže tedy tomu tak je, pojďme tuto pravdu, jejíž pochopení má takový význam, hledat. Toto prohlášení – tato hermetická metafora – v sobě obsahuje jednu z největších filozofických, vědeckých a náboženských pravd.

Předložili jsme vám hermetické učení o duševní podstatě vesmíru, které praví, že „vesmír je duševní a nachází se v mysli absolutna“. Jak stojí v pasáži, která je uvedena výše a jež pochází z *Kybalionu*: „Všechno se nachází v absolutnu.“ Povšimněte si však také výroku, který s tím souvisí: „Současně platí, že absolutno se nachází ve všem.“ Toto očividně protikladné tvrzení má řešení díky zákonu paradoxu. Kromě toho jde o přesný hermetický výrok ohledně vztahů mezi absolutnem a jeho duševním vesmírem. Vysvětlili jsme si, jak je možné, že se „všechno nachází v absolutnu“. Nyní prozkoumejme druhou část tohoto problému.

Hermetická nauka uvádí, že absolutno je bezprostředně přítomné (setrvávající, vrozené, zůstávající) ve vesmíru a v každé součásti, částici, jednotce nebo jejich kombinaci, která ve vesmíru existuje. Učitelé toto tvrzení obvykle demonstrují pomocí zákona shodnosti. Učitel studentovi nařídí, aby si v mysli vytvořil mentální obraz nějaké věci, osoby, představy, prostě něco, co má duševní formu. S oblibou užívají příklad spisovatele nebo dramatika, jenž skládá svou představu z písmenek, nebo malíře či sochaře, který si představuje dílo, jež chce vyjádřit prostřednictvím svého umění. Student si v každém případě uvědomí, že i když tento duševní obraz existuje výhradně v jeho vlastní mysli, současně v něm v jistém smyslu přebývá, setrvává a zůstává on sám nebo spisovatel, dramatik, malíř či sochař. Jinými slovy, veškerý život a duch reality duševního obrazu pramení z imanentní mysli myslitele. Chvilku o tom přemýšlejte, dokud tomu neporozumíte.

Uvedme si příklad z moderní doby. Řekněme, že Othello, Jago, Hamlet, Lear i Richard III. existovali v době svého vzniku či stvoření pouze v Shakespearově mysli. Shakespeare však současně existoval v každé této postavě a dodával jim životaschopnost, ducha a řídil jejich činy. Komu náleží duch postav, jež známe pod jmény Micawber, Oliver Twist či Uriáš Heep – je to duch Dickense, nebo má každá z těchto postav svého osobního ducha, který existuje nezávisle na svém stvořiteli? Má svého ducha Venuše Medicejská, Sixtinská madona či Apollon Belvederský? Jsou skuteční sami o sobě, nebo představují duchovní a duševní moc svých stvořitelů? Zákon paradoxu nám ukazuje, že obě tvrzení jsou pravdivá, díváme-li se na ně ze správného úhlu pohledu. Micawber je jak Micawber, tak Dickens. Současně platí, že ačkoliv je možné tvrdit, že Micawber je Dickens, Dickens není š Micawberem totožný. Muž jako Micawber by mohl zvolat: „Nachází se ve mně duch mého stvořitele, a přesto nejsem on!“ Jak se toto zvolání liší od skandální polopravdy, již tak halasně prohlašují někteří polomoudří lidé, kteří zaplňují ovzduší svými chrčivými výkřiky: „Já jsem Bůh!“ Představte si ubohého Micawbera či záludného Uriáše Heepa, jak volají: „Já jsem Dickens!“ Anebo si představte jednoho z obyčejných Shakespearových hňupů, jak strojeně ohlašuje: „Já jsem Shakespeare!“ Absolutno se nachází v žízale, a přece je žízala absolutnu na hony vzdálena. Je to hotový div, že i když žízala existuje jako živočich nízké úrovně, který byl stvořen absolutnem a nachází se výhradně v jeho mysli, je absolutno přítomné jak v ní, tak v částicích, z nichž je stvořena. Může existovat nějaké větší mystérium než to, jež se skrývá ve výroku: „Všechno se nachází v absolutnu a absolutno se nachází ve všem?“

Studentovi samozřejmě musí být jasné, že příklady, které jsme uvedli výše, nemohou být v žádném případě dokonalé ani postačující. Představují totiž tvoření duševních obrazů omezenou myslí, zatímco vesmír je výtvozem nekonečné mysli – a rozdíl mezi těmito dvěma póly je obrovský. Přesto je to jen otázka míry – stejný zákon shodnosti působí v obou případech: „Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře.“

Ve stejné míře, v jaké si člověk uvědomí, že v jeho nitru sídlí imanentní duch, postoupí po duchovním žebříku života. To je to, co znamená duchovní pokrok – poznání, uvědomění a projev ducha v našem nitru. Pokuste se tuto definici duchovního pokroku zapamatovat. Nese v sobě pravdu o skutečném náboženství.

Ve vesmíru se nachází mnoho úrovní bytí, mnoho podúrovní života, mnoho stupňů existence. Všechny jsou závislé na pokroku bytostí po duchovním žebříku, jehož nejnižší bod tvoří nejhrubší hmota, zatímco jeho vrchol se téměř, téměř dotýká ducha absolutna. A dopředu a nahoru po tomto žebříku života se pohybuje naprosto vše. Všechny bytosti kráčejí po stezce, jež končí v absolutnu. Veškerý pokrok je návratem domů. Všechno postupuje nahoru a dopředu, ačkoliv to tak zdánlivě nevypadá. Toto je poselství osvícených.

O procesu duševního stvoření vesmíru nalezneme v hermetické nauce následující informace. Na počátku tvořivého cyklu vysílá absolutno ve svém aspektu bytí svou vůli ke svému aspektu vývoje, čímž začíná proces tvoření. Říká se, že tento proces spočívá ve snížení vibrací, až je dosaženo velmi nízké vibrační frekvence. V tomto okamžiku vznikají nejhrubší formy hmoty. Tento stupeň tvůrčího procesu se nazývá *involute*, poněvadž se v něm absolutno „zahaluje“ či „zabaluje“ do svých výtvorů. Hermetikové věří, že tento proces je stejný jako duševní postup umělce, spisovatele nebo vynálezce, kterého jeho duševní výtvor pohltí natolik, že téměř zapomene na svou vlastní existenci, a jenž ve svém výtvoru dočasně prakticky žije. Možná, že vám pomůže pochopit, co tím myslíme, řekneme-li, že je umělec svým dílem nikoliv uchvácen, ale pohlcen či zcela zaujat.

Tato involuční fáze tvoření se někdy nazývá *výronem božské energie*, podobně jako je evoluční fáze nazývána *vtahováním*. Vznik nejhrubší hmoty je považován za extrémní pól tvořivého procesu, který je absolutnu vzdálen tak, jak je to jen možné, zatímco počátek evoluční fáze je chápán jako bod obratu, v němž se kyvadlo rytmu začíná vracet zpět. Toto je onen „návrat domů“, jenž se vyskytuje v celém hermetickém učení.

Nauka říká, že během výronu božské energie se vibrace snižují a snižují, až konečně toto nutkání ustane a kyvadlo se začne vracet zpět.

Rozdíl však spočívá v tom, že tvořivé síly se během tohoto výronu projevují kompaktně a jako jeden celek, zatímco od počátku evoluční fáze či etapy vtahování platí zákon individualizace. Ten hovoří o tendenci štěpit se na jednotky síly, takže to, co z absolutna vyšlo jako nerozdělená energie, se do svého zdroje vrací coby obrovský počet vysoce pokročilých forem života, jež prostřednictvím svého fyzického, duševního a duchovního rozvoje stoupaly po evolučním žebříčku výš a výš.

Staří hermetikové popisují proces duševního stvoření vesmíru v myslí absolutna slovem meditace. Často také používají výraz kontem-place. Zdá se však, že se snaží vyjádřit, že se v tomto procesu uplatňuje božská pozornost. Pozornost vychází z latinského kořene, který znamená „natáhnout se“ či „napřáhnout“, a tak je tento akt pozornosti vlastně mentálním „napřáhnutím“ duševní energie. Nyní už snadno pochopíme, co se tím snažili říct, až budeme zkoumat skutečný význam pozornosti.

O procesu evoluce hermetická nauka praví, že se absolutno po meditaci o počátku stvoření, v níž vybuďovalo hmotné základy vesmíru, a duševně jej tak stvořilo, pozvolna začíná ze své meditace probouzet. Tak začíná proces evoluce na hmotných, duševních a duchovních úrovních. Tato evoluce probíhá postupně a v daném pořadí. Začíná tedy pohybem směrem nahoru – vše se začíná pohybovat směrem k duchu. Hmota přestává být tak hrubá, vznikají životní jednotky, utvářejí se nejrůznější kombinace, život se projevuje ve stále vyšších a vyšších formách a mysl je čím dál tím zřetelnější – vibrace se neustále zvyšují. Evoluce zkrátka začíná a ve všech svých fázích postupuje podle daných zákonů procesu vtahování. Toto všechno probíhá po eony a eony lidského času a každý eon trvá miliony let. Přesto prese všechno však osvícení mistři praví, že pro absolutno nepředstavuje celý proces tohoto tvoření včetně involuce a evoluce nic jiného než mrknutí oka. Na konci nesčetných eonů absolutno odvrátí svou pozornost – ustane ve

své kontemplaci a meditaci – od vesmíru, neboť velké dílo bylo dokonáno. Vše je vtaženo zpět do absolutna, z něž vyšlo. Záhadou všech záhad však zůstává, že duch žádné duše nezanikne, ale nekonečně se rozšíří – stvořitel a stvořené se spojí v jeden celek. Toto učí osvícení!

Výše uvedený příklad meditace absolutna a jeho následného probuzení představuje samozřejmě jen omezený pokus učitelů o popsání nekonečného procesu. A přesto platí: „Jak nahoře, tak dole.“ Rozdíl spočívá pouze v míře. A stejně jako se absolutno probouzí z meditace o vesmíru, přestává se člověk postupně proje-
vovat na hmotné úrovni a stahuje se více a více do ducha, jenž sídlí v jeho nitru a který je ve skutečnosti „božským egem“.

V této kapitole bychom se rádi zmínili ještě o jedné věci. Jedná se téměř o metafyzickou spekulaci – jde nám však jen o to, abychom ukázali, jak jsou podobné spekulace zbytečné. Máme na mysli otázku, která napadne každého přemýšlivého člověka, jenž se vydal hledat pravdu. Tato otázka zní: „Proč absolutno tvoří vesmír?“ Je možné vyjádřit ji různým způsobem, ale výše uvedená formulace zachycuje její podstatu.

Lidé se velmi usilovně snažili nalézt řešení tohoto problému, ale ani jedno z nich nestojí za zmínku. Někteří lidé se domnívali, že tím absolutno muselo něco získat. To je však absurdní, protože jak by mohlo absolutno získat něco, co mu patřilo již předtím? Jiní si představují, že absolutno toužilo po něčem, co by mohlo milovat. A ještě jiní lidé si myslí, že tvořilo kvůli potěšení, ze zábavy, protože bylo opuštěné, nebo aby ukázalo svou moc. Všechno toto jsou však dětinské představy.

Existuje skupina lidí, kteří se domnívají, že toto mystérium lze vysvětlit pomocí tvrzení, že absolutno bylo nucené tvořit ze své přirozenosti – kvůli svému tvůrčímu instinktu. Tato domněnka je hlubší než ostatní. Její slabina však spočívá v představě, že absolutno je nucené nějakým vnitřním nebo vnějším tlakem. Kdyby je vnitřní přirozenost nebo tvůrčí instinkt donutily něco udělat, bylo by absolutno touto vnitřní přirozeností či tvůrčí instinktem, a nikoliv absolutnem tak, jak je známe. Tato část tvrzení tedy padá. Přesto je

však nesporné, že absolutno tvoří, a zdá se, že v této činnosti nachází jisté uspokojení. Je obtížné vyhnout se závěru, že musí zakoušet nějakou nekonečnou podobu toho, co odpovídá lidské vnitřní přirozenosti či tvůrčímu instinktu včetně odpovídající touhy a vůle. Absolutno by nemohlo jednat, pokud by nechtělo jednat, a jednat by nechtělo, kdyby po tom netoužilo, a netoužilo by po tom, kdyby díky tomu neprožívalo nějaké uspokojení. Všechno toto by se dalo připsat vnitřní přirozenosti absolutna a obhájit pomocí zákona shodnosti. My však dáváme přednost názoru, že absolutno jedná naprosto bez jakéhokoliv vlivu, ať už vnitřního nebo vnějšího. To je problém, který leží u kořene potíží – a potíže, jež se nacházejí u kořene problému.

Přesněji řečeno, není možné prohlásit, že existuje nějaký důvod, aby absolutno jednalo, neboť každý důvod v sobě nese nějakou příčinu. A absolutno se nachází mimo zákon příčiny a následku. Jedinou výjimkou je případ, kdy si přeje, aby se stalo příčinou. Jen tak tento zákon začne platit. Jak vidíte, o této otázce není možné přemýšlet, stejně jako není možné poznat absolutno. Podobně jako říkáme, že absolutno prostě je, jsme nuceni prohlásit, že absolutno jedná, protože jedná. Konečně absolutno je přece všemi důvody, veškerými zákony i činností. Vlastně by se dalo říct, že Absolutno je svým vlastním důvodem, svými zákony, svou činností – či ještě jinak, že absolutno, jeho důvody, zákony a činnost *jsou jedno*. Tato různá slova vyjadřují totéž. My, kteří vám předkládáme tento text, se domníváme, že odpověď na tuto otázku je uzamčena ve vnitřním já absolutna společně s tajemstvím jeho bytí. Zákon shodnosti lze podle našeho názoru uplatnit pouze na aspekt absolutna, který nazýváme aspektem vývoje. Protiklad k tomuto aspektu tvoří aspekt bytí, v němž zákon pohlcuje všechny zákonitosti, všechny principy splývají v jeden princip, a absolutno, princip i bytí jsou totožné. Metafyzické spekulace o tomto problému jsou tedy zcela zbytečné. Touto otázkou se zabýváme jen proto, abychom naznačili, že si jí jsme vědomi, a abychom ukázali, jak jsou obyčejné metafyzické a teologické odpovědi na ni absurdní.

Závěrem této kapitoly by naše studenty mohlo zajímat, že ačkoliv

někteří dávní i současní hermetičtí učitelé měli sklon řešit tento problém pomocí zákona shodnosti, který vede k výsledku o vnitřní přirozenosti absolutna, legendy praví, že když tuto otázku položili pokročilí žáci svému velikému Mistru Hermovi, odpověděl jim tak, že pevně semknul rty a ne-řekl ani slovo. Tím naznačil, že na tuto otázku *neexistuje odpověď*. Současně se však mohl domnívat, že jeho pokročilí žáci ještě nedospěli k dostatečnému pochopení, jež by je opravňovalo toto učení přijmout; v tomto případě by se řídil jedním z axiomů své filozofie: „Ústa moudrosti promluví jen k chápajícím uším.“ Ať tomu bylo tak nebo onak, jestliže Hermes znal odpověď na toto mystérium, odmítl se o ni podělit a jeho ústa zůstávají pro svět uzavřená. A jak by se obyčejný smrtelník mohl odvážit učit to, o čem se zdráhal hovořit veliký Hermes?

Zapamatujte si však, že ať je odpověď – pokud skutečně existuje – na tuto otázku jakákoliv, pravdou zůstává, že „všechno se nachází v absolutnu a současně platí, že absolutno se nachází ve všem“. Na tomto bodě se učení shoduje. Můžeme také přidat závěrečná slova citátu z *Kybalionu*: „Ten, kdo skutečně pochopil tuto pravdu, dosáhl veliké moudrosti.“

KAPITOLA OSMÁ

ÚROVNĚ SHODNOSTI

„Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak
nahore.“ – Kybalion

Druhý velký hermetický zákon vyjadřuje pravdu, že mezi různými úrovněmi projevu, života a bytí panuje harmonie, soulad a shoda. Tato pravda je pravdou proto, že vše, co se nachází ve vesmíru, vychází ze stejného zdroje a pro každou činnost nebo jejich kombinaci, která se projevuje na své úrovni, platí stejné zákony, principy a znaky.

Protože je to výhodné pro studium a rozjímání, hermetická filozofie uvádí, že všechny jevy ve vesmíru můžeme rozdělit do tří odlišných kategorií neboli tří velkých úrovní, konkrétně to je:

1. Velká fyzická úroveň
2. Velká duševní úroveň
3. Velká duchovní úroveň

Toto rozdělení je víceméně umělé a náhodné, poněvadž tyto pláně představují vzestupné úrovně žebříčku života. Nejnižše se nachází nerozlišená hmota, nejvýše pak duch. Kromě toho se tyto úrovně překrývají, takže od sebe není možné jednoznačně a rychle odlišit vyšší úkaz fyzické roviny a nižší duševní jev nebo vyšší jev na duševní rovině a nižší na duchovní.

Tři velké úrovně mohou být zkrátka považovány za tři skupiny projevů života, jež se odlišují svým vývojovým stupněm. Účel tohoto díla nám nedovoluje, abychom se detailně zabývali popisem nebo vysvětlováním těchto úrovní. Přesto si však myslíme, že je vhodné, abychom je blíže popsali.

Na počátku by možná bylo záhodno, abychom odpověděli na otázku, již často kladou neofyte, kteří chtějí vědět, co přesně znamená slovo úroveň. Mnoho současných knih o okultizmu tento termín používá velmi volně a špatně jej vysvětluje. Neofyte se obvykle ptají: „Je úroveň nějaké místo, jež má rozměry, nebo se jedná pouze o stav?“ Odpovídáme: „Ne, není to místo s obvyklými rozměry prostoru, ale současně je to mnohem víc než nějaký stav. Úroveň můžete chápat jako stav, ale tento stav má určitý rozměr, který lze měřit.“ Je to poněkud paradoxní, že? Vysvětleme si to podrobněji. Rozměr, jak víte, je délka nějaké úsečky, něco, co souvisí s měřením. Prostor má obvykle délku, šířku a výšku, případně délku, šířku, výšku, tloušťku

a obvod. Okultisté však znají další rozměr, „délku úsečky“, stvořených věcí. Stejně tak jej znají vědci, třebaže jej za rozměr ještě nepovažují. Tento další rozměr, který mimochodem představuje onen tolik diskutovaný „čtvrtý rozměr“, slouží jako měřítko pro stanovení stupně dané úrovně.

Čtvrtý rozměr bychom mohli nazvat *vibrační rozměr*. Moderní věda stejně jako hermetikové, kteří pochopili pravdu, již popisuje třetí hermetický zákon, dobře ví, že „vše se pohybuje, vše vibruje a nic se nenachází v klidu“. Naprosto všechno – od nejvyšší úrovně projevu po tu nejnižší – vibruje. A nejenom že to vibruje různou frekvencí, ale také jiným směrem a způsobem. Výška těchto vibračních představuje stupně na škále vibrační – jinými slovy stupně čtvrtého rozměru. A tyto stupně vytvářejí to, co okultisté střídavě nazývají úrovně, pláně nebo roviny. Čím vyšší je vibrační stupeň dané pláně, tím vyšší je její úroveň a tím vyšší životní formy ji obývají. Rovina tedy není místo ani stav, ale přesto vykazuje podobné rysy. Vibrační škálou se budeme podrobněji zabývat ještě v dalších kapitolách, v nichž se budeme věnovat hermetickému zákonu vibrace.

Zapamatujte si prosím, že tři velké úrovně nerozdělují formy a úkazy ve vesmíru do třech skutečných kategorií – jedná se pouze o termíny, které používají hermetikové, aby si usnadnili studium různých stupňů a podob univerzální činnosti a života. Atom hmoty, jednotka síly, lidská mysl a existence archandělské bytosti zastupují jen různé stupně téže škály. Mají stejnou podstatu a odlišují se pouze svou úrovní a vibrační frekvencí. Všechno to jsou výtvořiny absolutna a existují výhradně v jeho nekonečné mysli.

Tři velké úrovně hermetikové dále rozdělují do sedmi nižších úrovní, z nichž se každá dělí na sedm podúrovní. Toto rozdělení je víceméně libovolné, neboť jednotlivé roviny se překrývají, a bylo zavedeno pouze k usnadnění vědeckého studia a úvah.

Velká fyzická úroveň a příslušných sedm nižších úrovní tvoří kategorii kosmických jevů, které se vztahují k fyzice či materiálním věcem, silám a projevům. Zahrnuje všechny formy toho, co nazýváme hmota, a všechny formy toho, čemu říkáme energie či síla. Musíte si však zapamatovat, že hermetická filozofie nepovažuje

hmotu za oddělenou jednotku nebo věc, která by v myslí absolutna existovala samostatně. Nauka praví, že hmota je jen určitou formou energie – tedy energií, která má nízkou vibrační frekvenci a vibruje jistým způsobem. Z tohoto důvodu zařazují hermetikové hmotu pod energii a připisují jí tři ze sedmi nižších úrovní velké fyzické úrovně.

Toto je sedm nižších fyzických úrovní:

1. úroveň hmoty (A)
2. úroveň hmoty (B)
3. úroveň hmoty (C)
4. úroveň éterické substance
5. úroveň energie (A)
6. úroveň energie (B)
7. úroveň energie (C)

Úroveň hmoty (A) zahrnuje ty formy hmoty, jež se nacházejí v pevném, kapalném nebo plynném skupenství – jak jsou obvykle popsány v každé učebnici fyziky. Do úrovně hmoty (B) náležejí určité vyšší a jemnější hmotné formy existence, o nichž se moderní věda teprve začíná dozvídat. Do nižší podúrovně této nižší úrovně patří například radioaktivní hmota v podobě radia a jiné. Úroveň hmoty (C) tvoří nejjemnější a nejtidší formy hmoty, o jejichž existenci nemají běžní vědci ani ponětí. Úroveň éterické substance zahrnuje to, co věda nazývá éter, což je nesmírně řídká a pružná substance, která proniká celým vesmírem a zprostředkovává přenos vln energie, jako je například světlo, teplo, elektřina a tak dále. Tato éterická substance funguje jako spojovací článek mezi takzvanou *hmotou* a energií a přijímá jejich vlastnosti. Hermetická nauka ovšem praví, že se tato úroveň (stejně jak všechny nižší úrovně) rozděluje na sedm podúrovní a že ve skutečnosti neexistuje jeden éter, ale sedm.

Nad úrovní éterické substance se nachází úroveň energie (A), která zahrnuje běžné formy energie, jež zná věda. Jejich sedm podúrovní tvoří v následujícím pořadí teplo, světlo, magnetismus, elektřina, přitažlivost (včetně gravitace, koheze, chemické afinity a jiných) a několik dalších forem energie, jejichž existenci naznačují vědecké pokusy, ale které ještě nebyly pojmenovány nebo zařazeny.

Úroveň energie (B) se skládá ze sedmi podúrovní vyšších forem energie, jež dosud věda neobjevila, ale které jsou nazývány jemnější přírodní síly. Tyto síly působí při vzniku jistých forem duševních fenoménů. Bez nich by jejich existence nebyla možná. Úroveň energie (C) zahrnuje sedm podúrovní energie, která je organizována v takové míře, že vykazuje mnoho vlastností života. Obyčejní lidé si jí však nejsou vědomi a využívají ji pouze bytosti z duchovní roviny. Normální člověk si tuto energii nedokáže ani představit. Mohli bychom ji považovat téměř za božskou sílu. Bytosti, které ji používají, působí ve srovnání i s těmi nejpokročilejšími lidmi jako bohové.

Velká duševní úroveň zahrnuje takové životní formy, které běžně známe, ale stejně tak i některé další formy, o jejichž existenci vědí pouze okultisté. Rozdělení do sedmi nižších duševních úrovní je víceméně uspokojivé a svévolné – pokud je ovšem nedoprovází detailní popis, jenž přesahuje účely této knihy – ale můžeme je zde zmínit. Mezi tyto úrovně patří následující:

1. úroveň minerální mysli
2. úroveň elementární mysli (A)
3. úroveň rostlinné mysli
4. úroveň elementární mysli (B)
5. úroveň zvířecí mysli
6. úroveň elementární mysli (C)
7. úroveň lidské mysli

Úroveň minerální mysli obsahuje „stavy“ jednotek či entit nebo jejich seskupení a kombinací, které oživují formy, jež známe jako minerály, chemikálie a tak dále. Tyto entity nesmějí být zaměňovány s molekulami, atomy a částicemi, neboť ty tvoří pouze hmotná těla či formy těchto entit stejně, jako tělo představuje jen hmotnou podobou člověka, a nikoliv jeho samého. Tyto entity by v jistém smyslu mohly být nazývány duše. Jde o živé bytosti, jejichž úroveň vývoje, života ani mysli není příliš pokročilá. Jsou na tom jen o něco málo lépe než jednotky živé energie, která patří do vyšších podúrovní nejvyšší fyzické roviny. Obyčejní lidé normálně nepředpokládají, že

by minerální říše měla nějakou mysl, duši nebo život. Pro okultisty je to ovšem zcela jasná věc a moderní věda se v tomto ohledu hermetickému úhlu pohledu velmi rychle přibližuje. Molekuly, atomy a částice milují i nenávidí, projevují náklonnost i odpor, jsou přitahovány i odpuzovány, zakoušejí pocity soudržnosti i oddělenosti a podobně. Někteří odvážnější vědci vyslovili názor, že touha, vůle, emoce a pocity atomů se od lidských liší pouze svou měrou. Nemáme čas ani prostor, abychom se zde tímto tématem zabývali podrobněji. Všichni okultisté toto považují za samozřejmost a ostatní čtenáře odkazujeme na některé z nedávných vědeckých prací, které tuto skutečnost potvrzují. Tato úroveň je jako všechny další rozdělena na sedm podúrovní.

Úroveň elementární mysli (A) tvoří stav a stupeň duševního a životního vývoje entit, o nichž normální lidé s výjimkou okultistů nic nevědí. Tyto entity jsou pro obyčejné lidské smysly neviditelné, avšak i přesto existují a hrají svou roli ve vesmírném dramatu. Výše jejich inteligence se nachází mezi inteligencí minerálních a chemických entit a příslušníků rostlinné říše. I tato úroveň má sedm podúrovní.

Úroveň rostlinné mysli a jejích sedm podúrovní se skládá ze stavů entit, jež utvářejí svět rostlin. Životní a duševní pochody těchto entit jsou poměrně dobře známy i průměrně inteligentnímu člověku. O životě a mysli rostlin byla za posledních deset let vydána řada nových a zajímavých vědeckých prací. Rostliny žijí, přemýšlejí a mají duši stejně jako zvířata, lidé a nadlidé.

Úroveň elementární mysli (B) ve svých sedmi podúrovních zahrnuje stavy vyšších forem elementárních či neviditelných entit, které se podílejí na vesmírném díle. Svou životní a mentální úroveň spadají mezi rovinu rostlinné mysli a rovinu zvířecí mysli a vykazují rysy entit z obou těchto plání.

Úroveň zvířecí mysli a jejích sedm podúrovní obsahuje stavy entit, bytostí či duší, které ožívují zvířecí formy života, s nimiž jsme všichni dobře obeznámeni. Není nutné, abychom se touto říší či úrovní života zabývali podrobně, neboť zvířecí svět známe stejně dobře jako náš vlastní.

Úroveň elementární mysli (C) a jejích sedm podúrovní tvoří entity či bytosti, které jsou stejně jako všechny elementární formy neviditelné a jež v určité míře a jistých kombinacích vykazují projevy jak zvířecího, tak lidského života. Nejvyšší z těchto forem dosahují poloviční inteligence jako lidé.

Úroveň lidské mysli a jejích sedm podúrovní zahrnuje ty projevy života a smýšlení, které odpovídají různým stupňům a kategoriím lidského pokolení. V této souvislosti bychom rádi poukázali na skutečnost, že průměrný člověk dnešní doby spadá do čtvrté podúrovně této roviny a jen ti nejinteligentnější z nás překročili hranice páté podúrovně. Dosáhnout tohoto stupně trvalo lidské rase miliony let a bude trvat mnoho dalších let, než se vyvine na šestou a sedmou podúroveň a dále. Pamatujte si však, že před námi existovaly jiné rasy, které těmito úrovněmi prošly a dospěly na vyšší roviny. My jsme pátou rasou v pořadí (s opozdilci ze čtvrté), jež se vydala na Stezku. Existuje několik pokročilých příslušníků našeho druhu, kteří předčili zbytek a pokročili na šestou a sedmou úroveň. Existuje také pár výjimečných, kteří došli ještě dál. Člověk šesté podúrovně se stává *nadčlověkem* a ten, kdo dosáhne sedmé podúrovně, *super člověkem*.

V průběhu našeho výkladu sedmi nižších duševních rovin jsme se dotkli tří elementárních úrovní velmi obecně. Nemáme v úmyslu zabývat se tímto tématem podrobně, protože to netvoří součást všeobecné filozofie a nauky. Abychom vám však pomohli objasnit vztah těchto úrovní k rovinám, jež jsou vám známější, povíme vám toto – elementární úrovně mají k minerální, rostlinné a zvířecí úrovni a úrovním lidské mentality a života stejný vztah jako černé klávesy na klavíru k bílým. Bílé klávesy stačí k tomu, abyste mohli hrát. Přesto však existují určité stupnice, melodie a skladby, v nichž černé klávesy hrají svou roli a jsou pro ně nezbytné. Elementární úrovně rovněž slouží jako určitý most mezi stavy duší a entit několika různých úrovní a příslušných vývojových forem. Tato poslední informace vrhá pro čtenáře, jenž dokáže číst mezi řádky, nové světlo na proces evoluce a poskytuje mu další klíč k tajným dveřím, jež vedou k vývojovým skokům mezi jednotlivými sférami. Existenci

velkých elementárních říší uznávají všichni okultisté a ezoterická literatura se o nich zmiňuje v hojné míře. Čtenářům Bulwerova³ díla *Zanoni* a podobných příběhů nebudou entity, jež obývají tyto životní roviny, neznámé.

Tím se dostáváme od velké duševní úrovně k velké duchovní rovině. Co o ní máme říct? Jak máme vysvětlit tyto vyšší stavy bytí, života a inteligence někomu, kdo nedokáže pochopit ani vyšší podúrovně pláně lidské mysli? Takový úkol je nemožný. Musíme používat jen ty nejjobecnější termíny. Jak můžete popsat světlo člověku, jenž se narodil slepý? Jak můžete popsat chuť cukru někomu, kdo nikdy neochutnal nic sladkého? Jak můžete popsat líbeznou melodii hluchému?

Můžeme napsat pouze to, že sedm nižších úrovní velké duchovní pláně (z nichž se každá dělí na dalších sedm podúrovní) obývají bytosti, jejichž způsob života, inteligence a forma přesahuje úroveň dnešních lidí v takové míře, v jaké člověk převyšuje žížaly, minerály či dokonce určité formy energie nebo hmoty. Tyto bytosti žijí způsobem, který je pro nás naprosto neuchopitelný. Jejich inteligence převyšuje naši inteligenci natolik, že jim připadá, že my prakticky neuvažujeme. Naše duševní pochody jim připomínají materiální procesy. Hmota, z níž je utvořena jejich forma, pochází z nejvyšších hmotných úrovní. Některé z těchto bytostí jsou údajně oděny do ryzí energie. Co o nich můžeme říct?

Na sedmi nižších úrovních velké duchovní roviny žijí bytosti, o nichž můžeme hovořit jako o andělech, archandělech a polobožích. Nižší z těchto úrovní obývají ty veliké duše, jež nazýváme mistry a adepty. Nad nimi se nacházejí velkolepé hierarchie andělských armád, jež si člověk nedokáže představit. Na ještě vyšších úrovních sídlí bytosti, které bez jakéhokoli studu můžeme nazvat bohy. Tyto bytosti zaujímají tak vysoké příčky na žebříčku bytí, že se jejich inteligence a moc vyrovná té, již lidská rasa připisuje svým božstvům. Svou úrovní naprosto přesahují všechny možnosti lidské

³ Edward George Bulwer (1803-1873) – anglický dramatik a politik – pozn. překl.

fantazie a nelze je nazvat jinak než božské bytosti. Mnoho z těchto bytostí včetně andělských armád se velmi zajímá o to, co se děje ve vesmíru, a hraje v jeho událostech důležitou roli. Tato neviditelná božstva a andělští pomocníci mocně a bez omezení ovlivňují proces evoluce a kosmického vývoje. Jejich občasné zásahy a pomoc v lidských záležitostech vedly ke vzniku velikého množství minulých i současných legend, věrouk, náboženství a tradic našeho druhu. Znovu a znovu uplatňují tyto bytosti své vědomosti a moc v našem světě. Je samozřejmé, že se tak děje v souladu se zákony absolutna.

Dokonce i ty nejvyšší z těchto pokročilých bytostí jsou však pouhým výtvozem myslí absolutna a musejí se řídit vesmírnými procesy a univerzálními zákony. Stále jsou smrtelné. Můžete je nazývat bohy, jestliže chcete, ale jde jen o starší bratry naší rasy – pokročilé duše, které předstihly své bližní a zřekly se extáze z pohlcení absolutnem, aby nám pomáhaly v našem pokroku po stezce. Tak jako tak jsou ale součástí vesmíru, musejí dodržovat jeho podmínky – mohou zemřít – a nacházejí se na nižší úrovni než absolutní duch.

Jen nejpokročilejší hermetikové jsou schopni porozumět vnitřní nauce o existenci a silách, jež působí na duchovních pláních. Tyto jevy převyšují úkazy z duševních úrovní v takové míře, že kdybychom se je zde pokusili popsat, vedlo by to zcela jistě k pokrouceným představám. Jen ti, kteří v souladu s hermetickou filozofií trénovali svou mysl po dlouhé roky – ano, ti, kdo si s sebou přinesli vědomosti z předchozích inkarnací – mohou pochopit učení o těchto duchovních úrovních. Velkou část této vnitřní nauky hermetikové považují za příliš posvátnou, důležitou, a dokonce nebezpečnou na to, aby se o ní šířili veřejně. Inteligentní student možná porozumí, co se tím snažíme naznačit, když napíšeme, že význam slova duch ve smyslu, v jakém jej používají hermetikové, se podobá slovům živá síla, vitální energie, vnitřní podstata, esence života a tak dále. Tento význam je zcela jiný než obvyklý smysl tohoto slova – tedy náboženský, církevní, duchovní, éterický, svatý a podobně. Okultisté slovo duch používají ve významu oživující princip, což v sobě zahrnuje ideu moci, živé energie, mystické síly

a jiné. Okultisté také vědí, že to, co znají jako duchovní sílu, lze v souladu se zákonem shodnosti použít k dobrým i zlým účelům. Této skutečnosti si je vědoma rovněž většina náboženství, jak ostatně dokazuje jejich pojetí Satana, Belzebuba, Lucifera, d'ábla, padlých andělů a dalších. Z tohoto důvodu uchovávala všechna ezoterická bratrstva a okultní řády informace o těchto úrovních ve svatyni přístupné jen vyvoleným – v tajné komnatě svého chrámu. Můžeme vám však prozradit, že ty, kdo dosáhli vysokých duchovních sil a zneužili je, čeká strašný osud. Zhroupení kyvadla rytmu je zaneseno až do nejbližšího bodu materiální existence, odkud se budou muset po únavných chodnicích stezky vrátit zpět k duchu. Jejich utrpení však bude o to horší, že si s sebou po celou dobu ponесou vzpomínky na výšiny, z nichž kvůli svým zlým činům spadli. Legendy o padlých andělech, jak všichni okultisté vědí, se zakládají na skutečných událostech. Úsilí sobecké duše o moc na duchovních úrovních nevyhnutelně vede k tomu, že se vychýlí ze své duchovní rovnováhy a klesne tak hluboko, jak vysoko předtím vystoupala. I takováto duše však má možnost vrátit se. Tyto duše putují zpět a podle neměnného zákona platí strašnou cenu.

Na závěr bychom vám opět rádi připomněli, že podle zákona shodnosti, který obsahuje pravdu: „Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře,“ působí všech sedm hermetických zákonů na všech výše uvedených úrovních – fyzické, duševní i duchovní. Na všechny úrovně se rovněž vztahuje zákon o duševní podstatě, poněvadž se nacházejí v mysli absolutna. Zákon shodnosti se projevuje na všech z nich, neboť mezi nimi panuje shoda, harmonie a soulad. Na všech působí zákon vibrací – jak jsme si vysvětlili, všechny rozdíly, které jednotlivé úrovně utvářejí, vlastně z vibrací vycházejí. Na každé pláni funguje zákon polarit y – jednotlivé póly jsou opačné a nacházejí se ve vzájemném protikladu. Všude se projevuje zákon rytmu, poněvadž jevy na každé rovině mají svůj příliv a odliv, vzestup a pád, příchod a odchod. I zákon příčiny a následku účinkuje univerzálně – každý následek má svou příčinu a každá příčina vyvolá svůj následek. Na každé úrovni rovněž platí zákon pohlaví – tvořivá energie vždy působí a pracuje podle pravidla o mužském a ženském

aspektu.

„Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře.“ Tento prastarý hermetický axiom ztělesňuje jeden z velkých zákonů o univerzalitě jevů. Univerzální platnost tohoto velkého zákona o shodnosti pochopíme ještě jasněji při dalším studiu zbývajících zákonů.

KAPITOLA DEVÁTÁ

VIBRACE

„Nic se nenachází v klidu, vše se pohybuje, vše vibruje.“ – *Kybalion*

Třetí velký hermetický zákon – zákon vibrací – vyjadřuje skutečnost, že pohyb se projevuje ve všem ve vesmíru, že se nic nenachází v klidu, že se vše hýbe, vibruje a otáčí. Tento hermetický zákon rozpoznali někteří z raných řeckých filozofů a včlenili jej do svých systémů. Posléze se ale jeho existence z povědomí myslitelů mimo řady hermetiků vytratila. V devatenáctém století jej fyzikové znovu objevili a vědecké nálezy dvacátého století poskytly o platnosti tohoto prastarého hermetického principu další důkazy.

Hermetická nauka uvádí nejen to, že se vše neustále pohybuje a vibruje, ale také učí, že rozdíly mezi jednotlivými projevy univerzální síly jsou v plné míře způsobeny odlišnými frekvencemi a způsoby vibrací. Dokonce i absolutně bez ustání vibruje tak silně a rychle, že se dá prakticky říct, že spočívá v klidu. V této souvislosti učitelé upozorňují své studenty na skutečnost, že i objekt na fyzické úrovni, který se rychle pohybuje (jako například otáčející se kolo), vypadá, jako by stál na místě. V nauce se tvrdí, že duch zastupuje jeden z pólů vibrací, zatímco druhý pól tvoří jisté extrémně husté formy hmoty. Mezi těmito dvěma póly existují miliony a miliony odlišných frekvencí a způsobů vibrací.

Moderní věda dokázala, že vše, co nazýváme hmota a energie, je jen vibrační pohyb. Někteří z pokrokovějších vědců se překotně začínají klonit k názoru okultistů, podle nějž jsou fenomény myslí absolutně rovněž způsobeny vibrací či pohybem. Podívejme se, co věda říká o otázce vibrací hmoty a energie.

Věda učí, že v každé hmotě se do určité míry projevují vibrace, které vycházejí z teploty nebo tepla. Ať je nějaký předmět studený nebo teplý – což je totéž, jediný rozdíl spočívá v intenzitě tohoto fenoménu – vydává určité tepelné vibrace. V tomto smyslu se pohybuje a vibruje. Všechny částice hmoty od atomů po slunce se kromě toho pohybují kolem dokola. Planety obíhají okolo sluncí a řada z nich se otáčí kolem své osy. Slunce rotují okolo větších středových bodů, které údajně cirkulují okolo ještě větších bodů. Takto to pokračuje až do nekonečna. Molekuly, z nichž se skládají jisté druhy hmoty, nepřetržitě vibrují, pohybují se okolo sebe a narážejí do sebe. Molekuly jsou utvořeny z atomů, které se rovněž

nacházejí ve stavu neustálého pohybu a vibrací. Atomy se skládají z částic, někdy nazývaných elektrony, ionty a podobně, jež se také nepřetržitě překotně pohybují, obíhají okolo sebe a vykazují velmi vysoké vibrace. Vidíme tedy, že všechny formy hmoty vibrují ve shodě s hermetickým zákonem vibrace.

Podobně je tomu v případě různých druhů energie. Věda učí, že světlo, teplo, magnetismus a elektřina není nic jiného než určitá forma vibračního pohybu, který nějakým způsobem souvisí s éterem a pravděpodobně z něj vychází. Věda se zatím nepokusila objasnit podstatu fenoménu, jež známe jako kohezi a který stojí u základů molekulární přitažlivosti, ani chemické afinity, na níž je založena vzájemná přitažlivost atomů. Nevysvětlila ani gravitaci, která mezi těmito třemi fenomény představuje největší záhadu a díky níž je každá částice nebo shluk hmoty spojen s každou další částicí či shlukem. Věda podstatu těchto tří forem energie doposud neobjasnila, avšak my se kloníme k názoru, že i zde jde o určitou formu vibrační energie, což je fakt, jež hermetikové znají a učí již po stovky let.

Univerzální éter, jehož existenci vědci postulovali, aniž by plně pochopili jeho podstatu, hermetikové považují za pouhý vyšší projev toho, čemu se chybně říká hmota. Podle nich jde jen o hmotu s vyšší vibrační frekvencí, kterou nazývají, *éterická substance*. Hermetikové učí, že tato éterická substance, která zaplňuje veškerý prostor, je nesmírně řídká a pružná a zprostředkovává přenos vln vibrační energie, jako je například teplo, světlo, elektřina, magnetismus a jiné. V nauce stojí, že éterická substance tvoří most mezi dvěma formami vibrační energie – hmotou na jedné straně a energií či silou na straně druhé. Éterická substance má rovněž svůj charakteristický vibrační způsob a frekvenci.

To, jak se projevuje rostoucí vibrační frekvence, vědci ilustrují na příkladu rychle se otáčejícího kola, káči nebo válce. V tomto příkladu figuruje kolo, káča nebo válec, který se pomalu otáčí – tuto otáčející se věc budeme v následujícím výkladu nazývat předmět. Představme si, jak se tento předmět pomalu otáčí. Bez potíží jej můžeme vidět, ale vůbec neslyšíme, že by se pohyboval. Postupně rychlost zvýšíme.

Za pár okamžiků se začne pohybovat tak rychle, že uslyšíme hluboké vrčení. Pokud se rychlost otáčení zvýší, tón zvuku, který předmět vydává, se na hudební stupnici posune o jednu notu nahoru. Narosteli jeho rychlost ještě víc, rozeznáme tón o jednu notu vyšší. Bude-li se předmět otáčet stále rychleji a rychleji, uslyšíme postupně všechny noty hudební stupnice. Nakonec, až otáčení dosáhne určité rychlosti, zaslechneme nejvyšší tón, jaký dokáže lidské ucho vnímat. Potom tento pronikavý, ječivý zvuk umlkne a rozlije se ticho. Přestaneme slyšet, že by předmět vydával nějaký zvuk. Rychlost jeho otáčení je tak vysoká, že lidské ucho už není schopné zaznamenat jeho vibrace. Následně začneme vnímat, že z něj vychází stále větší teplo. Po nějaké době si všimneme, že předmět začíná nabírat temně rudou barvu. Frekvence otáčení se zvyšuje a rudá barva je stále jasnější, až se promění v oranžovou. Oranžová přejde ve žlutou, ta v zelenou, modrou, indigovou a nakonec fialovou. Na závěr se fialová barva rozplyne a všechny barvy zmizí. Lidské oko přestane být schopné je vnímat. Předmět však nadále vydává neviditelnou záři, které se využívá při fotografování, a další jemnější paprsky světla. Posléze začne vyzařovat typické rentgenové paprsky. Až dosáhne patřičné vibrační frekvence, začne z něj vycházet elektřina a magnetická síla.

Jakmile předmět dosáhne určité vibrační frekvence, jeho molekuly se začnou rozpadat a rozloží se na původní prvky nebo atomy. Následně se podle zákona vibrací atomy rozpadnou na obrovské množství částic, z nichž jsou složeny. Nakonec se rozplynou i tyto částice a můžeme říct, že předmět tvoří éterická substance. Věda se neodvažuje pokračovat v tomto příkladu dále, ale hermetikové učí, že by předmět měl postupně procházet různými formami projevu – přes duševní formy směrem k duchu – až by se nakonec měl vrátit zpět do absolutna, které je svrchovaným duchem. Tento předmět by ovšem přestal být předmětem dlouho předtím, než by dosáhl stavu éterické substance. Jinak ale tato ilustrace správně ukazuje vliv narůstající vibrační frekvence. Zapamatujte si, že ve fázích, kdy předmět v našem příkladu vydává světelné a tepelné vibrace, není ve skutečnosti na tyto formy energie rozložen. Ty mají mnohem vyšší úroveň. Dosáhl pouze takové vibrační frekvence, při níž se tyto

formy do jisté míry vymaní ze svazujícího vlivu molekul, atomů a částic. Ačkoliv tyto formy svou úrovní vysoce převyšují úroveň hmoty, jsou spoutány a omezeny materiální strukturou. Je to proto, že se skrze hmotu projevují a využívají ji, nicméně při procesu jejího tvoření se do ní zapletou a následně jsou jí omezovány. Toto do jisté míry platí pro každý tvůrčí proces – tvůrčí síla je vtažena do svého výtvoru.

Hermetická nauka však jde mnohem dál než moderní věda. Učí, že vibrace doprovázejí vznik každé myšlenky, emoce, touhy, vůle nebo jiného duševního stavu. Část těchto vibrací se šíří navenek a prostřednictvím indukce ovlivňuje mysl druhých lidí. Na tomto principu funguje telepatie, duševní manipulace a další formy vzájemného ovlivňování myslí. Nejrůznější školy, kulty a učitelé v dnešní době rozšiřují okultní informace, a široká veřejnost se tak s těmito jevy čím dál tím více obeznamuje.

Každá myšlenka, emoce nebo duševní stav má svou příslušnou vibrační frekvenci a způsob vibrování. Prostřednictvím volního úsilí může člověk nebo jiné osoby tyto duševní stavy reprodukovat stejně, jako je možné rozechvěním struny na určité frekvenci reprodukovat hudební tón. Stejným způsobem lze vytvořit nějakou barvu. Díky znalosti zákona vibrace a jeho vztahu k duševním jevům může člověk naladit svou mysl na vlnu, jakou si přeje, a získat tak dokonalou nadvládu nad svým rozpoložením, náladami a tak dále. Podobně může ovlivňovat mysl jiných lidí a vyvolávat v nich žádané duševní stavy. Krátce řečeno, může na duševní úrovni tvořit totéž, co vědci vyrábějí na úrovni fyzické – jmenovitě „vibrace na přání“. Této schopnosti lze samozřejmě dosáhnout jen prostřednictvím náležitého vedení, cvičení a praktik, čímž se zabývá věda duševní transmutace, která představuje jedno z odvětví hermetického umění.

Jestliže se student na chvíli zamyslí nad tím, co bylo řečeno, zjistí, že zákon vibrací stojí za úchvatnými silami, jimiž disponují mistři a adepti, kteří jsou zdánlivě schopni obejít přírodní zákony. Ve skutečnosti však využívají jednoho zákona, jednoho principu, proti druhému a svých výsledků dosahují tak, že mění vibrace hmotných předmětů či forem energie. Tak činí to, co je obyčejně považováno

za „zázraky“.

Jak pravil jeden z dávných hermetických autorů: „Ten, kdo chápe zákon vibrací, drží v ruce žezlo moci.“

POLARITA

„Všechno je podvojně, vše má dva póly, vše má svůj opak. Podobné a nepodobné věci jsou stejné, protiklady mají tutéž podstatu a liší se jen formou. Protipóly se setkávají, každá pravda je jen polopravdou a všechny paradoxy lze vyřešit.“ –

Kybalion

Čtvrtý velký hermetický zákon popisuje skutečnost, že všechny stvořené věci mají „dvě stránky, dva aspekty, dva póly či protiklady“, mezi nimiž se nachází miliony různých stupňů. Pochopíte-li tento zákon, objasní se vám prastaré paradoxy, nad nimiž si lámalo hlavu již nespočet lidí. Člověk si vždy uvědomoval existenci něčeho podobného tomuto zákonu a snažil se to vyjádřit například následujícími výroky, aforizmy a rčeními: „Všechno současně je i není. Všechny pravdy jsou jen polopravdy. Každá pravda je poloviční lží. Vše má dvě strany. Každý meč má dvě ostří.“

Hermetická nauka zastává názor, že rozdíl mezi dvěma zdánlivě protikladnými věcmi je jen otázkou stupně, úrovně či intenzity. Učí, že protiklady je možné smířit, že mají tutéž podstatu a liší se jen formou a že jejich univerzálního smíru lze dosáhnout pochopením zákona polarity. Učitelé tvrdí, že budeme-li zkoumat skutečnou podstatu nějaké věci, je možné tento zákon ilustrovat prakticky na všem. Začínají tak, že ukážou, že duch a hmota jsou jen dva póly téhož. Úrovně, které se mezi těmito póly nacházejí, se liší pouze svou vibrační frekvencí. Předvádějí, že absolutno a vše stvořené má stejnou podstatu; jediný rozdíl spočívá v intenzitě duševní manifestace. Z tohoto důvodu tvoří zákon a přírodní zákonitosti dva opačné konce jedné věci. Stejně je tomu v případě principů a principů či nekonečné myslí a omezených myslí.

Posléze učitelé přejdou k fyzické úrovni, kde zákon polarity ilustrují na příkladu tepla a chladu. Opět se jedná o stejný úkaz a rozdíl způsobuje jen odlišná teplota. Teploměr ukazuje mnoho teplotních stupňů. Ten nejnižší můžeme nazvat zima, ten nejvyšší horko. Mezi těmito extrémy se nachází mnoho úrovní horka nebo zimy. Každý stupeň můžete nazvat tak nebo onak a pokaždé budete mít pravdu. Srovnáváme-li dva stupně, ten vyšší bude vždy teplejší, zatímco ten nižší chladnější. Neexistuje žádná absolutní norma – vše je jen otázkou míry. Na teploměru nenaleznete místo, kde by končilo teplo a začínal chlad. Je to pouze záležitost vyšších nebo nižších vibrací. Samotné výrazy „vysoký“ a „nízký“, které jsme nuceni používat, jsou také jen dva póly – jsou relativní. Stejně je tomu v případě východu a západu – vydejte se na cestu kolem světa

směrem na východ a dostanete se na místo, které se podle vašeho výchozího bodu nachází na západě. Půjdete-li dál, vrátíte se na místo, odkud jste vyšli, ze západu. Putujte na sever a časem zjistíte, že jdete na jih, a opačně.

Světlo a tma jsou dva póly téhož, mezi nimiž se nachází mnoho odlišných stupňů. Podobně je na tom hudební stupnice – posunujte se od tónu C nahoru a narazíte na další. Póly stupnice se od sebe nijak neliší a mezi nimi se nachází řada dalších tónů. Totéž platí v případě barevné škály – jediný rozdíl mezi jasně fialovou a tmavě červenou spočívá v jejich vibrační frekvenci. Stejným pravidlem se řídí hluk a ticho, tvrdost a měkkost nebo ostrost a tupost. Pozitivní a negativní pól jsou jen dva extrémy téhož fenoménu a existuje mezi nimi nespočet různých stupňů.

Ani slova jako dobrý a špatný nemají absolutní hodnotu – jeden konec škály nazýváme dobrým, zatímco druhý špatným. Nějaká věc je horší než jiná věc, která se na naší škále nachází výš. Tato horší věc je ale lepší než věc pod ní a tak dále. To, jak je hodnotíme, záleží na tom, kde leží na pomyslném žebříčku.

Stejně to funguje na duševní úrovni. Láska a nenávisť jsou všeobecně považovány za naprosto opačné a nesmiřitelné pocity. Jestliže na ně ale použijeme zákon polarity, zjistíme, že nic takového jako absolutní láska nebo absolutní nenávisť neexistuje. Láska a nenávisť jsou jen termíny, které používáme k označení dvou pólů stejného fenoménu. Ať vyjdeme z jakéhokoliv bodu na této stupnici, budeme nacházet více lásky a méně nenávisti, budeme-li se posouvat směrem nahoru. Jestliže půjdeme směrem dolů, narazíme na větší množství nenávisti a menší množství lásky. Toto platí bez ohledu na to, kde na stupnici začneme. Existují různé stupně lásky a nenávisti a také střed, v němž náklonnost a odpor splývají v takové míře, že je obtížné je rozlišit. Stejně pravidlo se vztahuje na odvahu a strach. Protiklady existují ve všem. Tam, kde najdete jednu věc, naleznete i její protějšek – dva póly.

Právě tato skutečnost a zákon polarity umožňuje hermetikům přeměňovat jeden duševní stav v druhý. Není možné do sebe přetvářet věci, které patří do odlišných kategorií, avšak věci ze stejné

kategorie transmutovány být mohou – to jest, lze změnit jejich polaritu. Z tohoto důvodu se z lásky nikdy nestane východ nebo západ či červená nebo fialová barva. Lze ji však přeměnit v nenávisť – k čemuž ostatně často dochází. Podobně je možné změnit polaritu nenávisti a transmutovat ji v lásku. Odvahu lze přeměnit ve strach a naopak. Z tvrdých věcí je možné učinit měkké. Z tupých ostré. Z horkých chladné. K transmutaci vždy dochází mezi věcmi stejného druhu, které se liší svým stupněm. Vezměte si příklad zbabělého člověka. Zvýšením svých duševních vibrací podél osy odvaha se může stát naprosto nebojácným. Podobně se lenoch může snadno přeměnit v činorodého, energického jedince. Vždy jde o polarizaci podél osy žádané kvality.

Student, který je obeznámen s procesy, pomocí nichž různé školy duševní vědy mění psychický stav lidí, kteří se řídí jejich učením, nemusí nutně chápat princip, na němž je mnoho z těchto změn založeno. Jakmile však pochopí zákon polarity a uvědomí si, že k duševním změnám dochází prostřednictvím změny polarity – posunem po téže ose – stane se pro něho celá záležitost mnohem srozumitelnější. Změna nespočívá v transmutaci jedné věci do nějaké naprosto jiné. Jde pouze o změnu stupně stejných věcí, což je nesmírně důležitý rozdíl. Není například možné, vypůjčíme-li si příklad z fyzické roviny, aby se teplo přeměnilo v ostrost, hlasitost, výšku a podobně. Velmi snadno je však lze transmutovat v chlad, a to tak, že snížíme jeho vibrace. Stejným způsobem je vzájemně přeměnitelná láska a nenávisť či odvaha a strach. Strach však není možné transmutovat v lásku a ani odvahu v nenávisť. Každý psychický stav náleží dojedná z mnoha kategorií a ke každé z těchto kategorií přísluší dva protikladné póly, jež spojuje pomyslná osa, podle níž je možné daný psychický stav přeměňovat.

Všichni studenti snadno pochopí, že dva póly psychických stavů stejně jako jevů na fyzické rovině lze klasifikovat jako pozitivní a negativní. Láska je tedy pozitivní ve srovnání s nenávisť, odvaha se strachem, činnost s nečinností a tak dále. Povšimněte si také, že dokonce i lidem, kteří o zákonu vibrace vůbec nic nevědí, připadá, že pozitivní pól má vyšší úroveň než negativní a že jej snadno ovládá.

Příroda má sklon řídit se podle dominantního vlivu pozitivního pólu.

Ukázali jsme si, jak je možné pomocí umění polarizace měnit náš psychický stav. Tento princip mentálního ovlivňování ale také vysvětluje, jak lze ovládat mysl druhých lidí, což je fenomén, o němž bylo v uplynulých letech mnoho napsáno a řečeno. Když pochopíme, že duševní indukce existuje, tedy že je možné vyvolat specifický psychický stav indukcí od jiných lidí, je snadné uvědomit si, jak lze určitou vibrační frekvenci či polarizaci duševního stavu přenést na druhého člověka, a změnit tak polaritu jeho duševního stavu, který spadá do stejné kategorie. Na tomto principu je založena řada psychických ošetření. Nějaký člověk je například nešťastný. Zaplavují ho pocity melancholie a strachu. Psychiatr může prostřednictvím své trénované vůle zdvihnout vibrační frekvenci své mysli na příslušnou úroveň, čímž se sám polarizuje do žádaného stavu. Pomocí indukce se pak stejný psychický stav přenesou na jeho pacienta. Tím se zvýší pacientovy vibrace a od negativního pólu se přesune k pozitivnímu. Jeho strach a ostatní negativní emoce se přemění v odvahu a podobné pozitivní duševní stavy. Trocha studia vám ukáže, že téměř všechny tyto mentální změny se dějí v souladu se zákonem polarizace a spočívají spíše ve změně stupně než druhu psychického stavu.

Povědomí o existenci tohoto velkého hermetického zákona studentovi umožní, aby lépe porozuměl svým duševním stavům i náladám druhých lidí. Pochopí, že tyto stavy jsou záležitostí stupně, a bude tak schopen zvyšovat nebo snižovat své vibrace podle své vůle. Takto může měnit svou polarizaci a stát se pánem svých duševních stavů místo toho, aby jim sloužil a otročil. Díky svým znalostem bude schopen inteligentně pomáhat svým bližním, a bude-li to nutné, prostřednictvím příslušných metod měnit jejich polaritu. Doporučujeme vám, abyste se zákonem polarity dobře obeznámili, poněvadž jeho správné pochopení vám osvětlí řadu obtížných problémů.

RYTMUS

„Všechno přitéká a odtéká, vše má svůj
příliv a odliv, vše stoupá a klesá.
Pohyb kyvadla se projevuje ve všech
věcech. Míra zhoupnutí kyvadla
doprava je stejná jako míra jeho
zhoupnutí doleva. Rytmus má
vyrovnávající vliv.“ – *Kybalion*

Pátý velký hermetický zákon – zákon rytmu – popisuje pravdu, že napros to ve všem probíhá rozvážný pohyb.

Mezi dvěma póly na fyzické, duševní a duchovní rovině dochází k přílivu a odlivu, k pohybu, který připomíná kývání kyvadla. Zákon rytmu se úzce pojí se zákonem polarity, jenž byl popsán v minulé kapitole. Rytmus se uskutečňuje mezi dvěma póly, které vznikly podle zákona polarity. To ovšem neznamená, že se kyvadlo rytmu vychyluje až do extrémních pozic. K tomu dochází zřídka. Ve většině případů je vlastně obtížné stanovit, kde se daný extrémní pól nachází. Kyvadlo se však neustále pohybuje směrem k prvnímu pólu a potom zpět ke druhému.

Na každé rovině a v každém fenoménu ve vesmíru dochází k akci a reakci, postupu a ústupu, stoupání a klesání. Tento zákon platí pro slunce, světy, lidi, zvířata, rostliny, minerály, síly, energii, mysl, hmotu a ano, dokonce i pro ducha. Působí při vzniku a zániku světů, vzestupu a úpadku civilizací, ovlivňuje životní historii všech věcí a také psychický stav člověka.

Začněme u toho, jak se projevuje duch – absolutno. Můžeme si povšimnout, že se neustále vylévá a vtahuje zpět. Bráhmani tomu říkají „vydechování a nadechování *Bráhmy*“. Vesmír vznikne, dosáhne svého nejhlubšího materiálního bodu a pak se vydá na cestu zpět. Slunce se narodí a dospěje na vrchol svého výkonu. Potom začne proces úpadku a po eonech věků se promění ve shluk mrtvé hmoty, který čeká na další impulz, jenž by probudil jeho vnitřní energii k činnosti, a započal tak nový sluneční životní cyklus. Stejně je tomu v případě všech světů – vzniknou, vyvíjejí se a zaniknou jen proto, aby se po čase znovu zrodily. Totéž platí pro všechny stvořené věci – oscilují mezi akcí a reakcí, narozením a smrtí, činností a nečinností. Podobně je na tom vše, co je živé – každý živý tvor se narodí, roste a umře. A pak se narodí znovu. Nejinak se děje v případě všech velkých hnutí, filozofií, přesvědčení, trendů, vlád, národů a všeho jiného – vzniknou, vyvíjejí se, začnou upadat a zaniknou, aby se po nějaké době opět probudily k životu. Pohyb kyvadla lze pozorovat neustále.

Po dni přichází noc a po noci den. Kyvadlo se houpe od léta

k zimě a od zimy k létu. Částice, atomy, molekuly a všechny formy hmoty obíhají po drahách, které jsou vepsány v jejich podstatě. Nic takového jako absolutní klid či zastavení pohybu neexistuje. Veškerý pohyb je součástí rytmu. Zákon rytmu má univerzální platnost. S jeho pomocí lze vysvětlit každý problém nebo úkaz na jakémkoliv z řady životních rovin. Je možné jej aplikovat na všechny oblasti lidské činnosti. Neustále dochází k rytmickému kývání od jednoho pólu ke druhému.

Vesmírné kyvadlo se pohybuje nepřetržitě. Příliv a odliv života se řídí zákonem.

Moderní věda podstatu zákona rytmu dobře chápe a ve vztahu k hmotným předmětům jej považuje za zákon s univerzální účinností. Hermetikové však jeho platnost ještě rozšiřují a jsou si vědomi, že se jeho platnost vztahuje na lidskou duševní činnost a že je to právě tento zákon, který je zodpovědný za matoucí výkyvy nálad, pocitů i další nepříjemné změny, k nimž v našem nitru dochází. Díky studiu fungování tohoto zákona se však hermetikové naučili, jak se lze jeho vlivu pomocí transmutace částečně vyhnout.

Hermetičtí mistři již před dlouhou dobou zjistili, že zákon rytmu má sice neměnnou platnost a nepřetržitě ovlivňuje veškerou duševní činnost, ale přesto se na mentální rovině projevuje dvěma způsoby. Objevili, že existují dvě obecné úrovně vědomí – nižší a vyšší. Tento objev jim umožnil, aby vystoupali na vyšší úroveň, a tak unikli pohybu kyvadla rytmu, které působí na nižší úrovni. Jinými slovy, kyvadlo se pohybuje na rovině nevědomí, ale vědomí nijak neovlivňuje. Tuto skutečnost hermetikové nazývají *neutralizační zákon*. Ten funguje tak, že se ego povznesse nad vibrace nevědomé úrovně duševní aktivity, díky čemuž nemůže ve vědomí dojít ke zpětnému zhrounutí kyvadla, a člověk se tak vyhne jeho vlivu. Je to podobné, jako byste se vznesli nad nějakou věc a nechali ji projít pod sebou. Hermetický mistr nebo pokročilý student se naladí na žádaný pól a tím, že se odmítne podílet na zpětném zhrounutí kyvadla, nebo chcete-li, že se zřekne jeho vlivu na svou bytost, zůstane pevně stát na své polarizované pozici a umožní duševnímu kyvadlu, aby se zhouplo zpět na nevědomé úrovni. Tento proces je více či méně

vědomě schopen provést každý jedinec, který dosáhl jisté úrovně sebekontroly. Nenechá-li se ovlivňovat svými náladami a negativními psychickými stavy, používá neutralizační zákon. Mistr ovšem tuto dovednost ovládá mnohem dokonaleji a prostřednictvím vůle dokáže dosáhnout takového klidu a duševní rovnováhy, jakou si lidé, kteří se nechávají unášet duševním kyvadlem svých nálad a pocitů, neumějí ani představit.

Jak je toto důležité, dokáže ocenit každý přemýšlivý člověk, který si uvědomuje, nakolik většina lidí podléhá svým náladám, pocitům a emocím a jak málo se umějí ovládat. Jestliže se na chvíli zastavíte a zamyslíte se, zjistíte, jak mocně vás tyto výkyvy rytmu ovlivňují – chvíli jste plní nadšení a zanedlouho se utápíte ve smutku. Po období, kdy jste odvážní, následují stejné pocity strachu. A takto funguje většina lidí – neustále prožívají příliv a odliv nejrůznějších pocitů, ale nikdy si neuvědomili, proč tomu tak je. Pochopíte-li jak zákon rytmu pracuje, získáte klíč k ovládnutí těchto pravidelných výkyvů nálad, lépe poznáte sami sebe a vymaníte se z vlivu emočního vlnobití. Vůle je nadřazená projevům tohoto zákona na vědomé úrovni i třebaže zákon jako takový nemůže být nikdy zničen. Můžeme sice uniknout jeho účinkům, ale to neznamená, že by přestal platit. Kyvadlo se houpe nepřetržitě, avšak my se můžeme vyhnout tomu, aby nás vláčelo s sebou.

Působnost tohoto zákona má další vlastnosti, o nichž bychom se nyní rádi zmínili. S jeho činností se pojí *kompenzační zákon*. Slovo kompenzovat znamená mimo jiné vyrovnávat či vyvažovat. V tomto smyslu jej používají hermetikové. Je to právě kompenzační zákon, na nějž se odkazuje *Kybalion*, když v něm stojí: „Míra zhroupení kyvadla doprava je stejná jako míra jeho zhroupení doleva. Rytmus má vyrovnávající vliv.“

Kompenzační zákon říká, že zhroupení v jednom směru určuje míru zhroupení v druhém směru či k druhému pólu – jedno vyrovnává druhé. Řadu příkladů tohoto zákona můžeme nalézt na fyzické úrovni. Hodinové kyvadlo se nejprve zhroupne doprava a pak stejně daleko doleva. Stejným způsobem se navzájem vyvažují roční období. Tímtež zákonem se řídí příliv a odliv. Kompenzační zákon je

součástí všech projevů rytmu. Kyvadlo, jež se v jednom směru vychýlí jen o malý kousek, se nemůže zhoupnout příliš daleko ani v opačném směru. Dlouhé zhoupnutí doprava oproti tomu znamená dlouhé zhoupnutí doleva. Předmět, který vyhodíme do určité výšky, musí překonat stejnou vzdálenost na své zpáteční cestě. Projektil, jenž byl určitou silou vystřelen do vzduchu, se bude se stejnou silou vracet zpět k zemi. Kompenzační zákon platí na fyzické úrovni nepřetržitě, což si můžete potvrdit u příslušných odborníků.

Hermetikové však platnost tohoto zákona rozvádějí ještě dále. Učí, že stejnému zákonu podléhá psychický stav člověka. Ten, kdo se bouřlivě raduje, stejně intenzivně trpí. Jedinec, který zakouší jen malou bolest, je oproti tomu schopen radovat se jen velmi vlažně. Vepř domácí duševně příliš nestrádá a stejně tak se ani moc neraduje – je vyrovnaný. Existují však jiná zvířata, která dokážou zažívat nesmírnou radost, ale jejich nervní organizmus a temperament způsobuje, že jindy procházejí prudkou bolestí. A totéž platí pro člověka. Existují lidé, jimž jejich povaha dovoluje, aby se radovali – ale také trpěli – jen velmi málo, zatímco jiní lidé prožívají nejintenzivnější rozkoš, avšak i nejhlubší utrpení. Platí pravidlo, že schopnost radovat se a trpět je v každém člověku vyvážená. Kompenzační zákon se zde uplatňuje v plné míře.

Hermetikové však jdou ještě dále. Učí, že aby se člověk mohl v jisté míře radovat, musí se nejdříve vychýlit stejně daleko k druhému pólu. Současně však tvrdí, že negativní předchází pozitivnímu, a proto to neznamená, že prožijeme-li určitou úroveň radosti, budeme za to muset zaplatit stejnou úroveň bolesti. Naopak radost představuje jen zpětný výkyv rytmického kyvadla v souladu s kompenzačním zákonem za bolest, již jsme prožili v tomto nebo minulém životě. Toto učení vrhá na otázku bolesti nové světlo.

Hermetikové zastávají názor, že sled životů je nepřetržitý a že se částečně podílí na kvalitě současného života každého jedince. V souladu s tímto tvrzením nahlíží také na kyvadlo rytmu, které by, kdybychom neuznali existenci reinkarnace, nemělo žádný smysl.

Hermetikové však současně prohlašují, že se mistr nebo pokročilý student pomocí neutralizačního procesu, který jsme popsali výše,

může do velké míry vyhnout zhoupnutí směrem k pólu bolesti. Tím, že člověk vystoupá na vyšší úroveň ega, si může ušetřit řadu zkušeností, jimiž musejí projít lidé přebývající na nižší úrovni.

Kompenzační zákon hraje v životě mužů a žen významnou roli. Určitě jste si všimli, že každý člověk musí zaplatit za vše, co vlastní nebo co mu schází. Jestliže se mu dostává jednoho, postrádá druhé, čímž se udržuje rovnováha. Nikdo nemůže chtít, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Vše má svou příjemnou i nepříjemnou stránku. Za to, co člověk získá, vždy zaplatí tím, o co přijde. Bohatí lidé vlastní řadu věcí, které chudým scházejí, avšak chudí mají často to, co se nachází mimo dosah bohatých. Milionář může s oblibou pořádat hostiny a mít i bohatství, aby si zajistil veškeré lahůdky a pochoutky, ale současně může postrádat apetit, aby šije náležitě vychutnal. Závidí chuť k jídlu a zažívání obyčejnému dělníkovi, který nemá peníze ani boháčské sklony, ale jemuž jeho skromné jídlo poskytuje mnohem větší potěšení, než jaké by zakoušel milionář, i kdyby nepostrádal apetit a neměl narušené trávení. Přání, zvyky a sklony se totiž liší. A tak je tomu v průběhu celého života. Kompenzační zákon platí nepřetržitě a neustále udržuje rovnováhu, ačkoliv někdy může trvat několik životů, než se kyvadlo rytmu vrátí zpět.

KAUZALITA

„Každá příčina má svůj následek
a každý následek svou příčinu. Vše se
děje v souladu se zákonem. Náhoda je
jen nerozpoznaný zákon. Existuje
mnoho kauzálních plánů, ale zákon nic
neobejde.“ – *Kybalion*

Šestý velký hermetický zákon – zákon příčiny a následku – vyjadřuje pravdu, že tento zákon proniká celým vesmírem a že se nic neděje náhodou. Objasňuje, že náhoda je jen slovo, které naznačuje, že příčina existuje, ale člověk šijí není vědom nebo ji nevnímá. Rovněž uvádí, že vše, co se děje, se děje nepřetržitě bez jakékoliv pauzy nebo výjimky.

Zákon příčiny a následku tvoří základ veškerého vědeckého myšlení, a to jak moderního, tak toho v dávných dobách. Hermetičtí učitelé jej definovali hned na samém počátku. Od té doby vzniklo sice mezi řadou filozofických směrů mnoho různých sporů, avšak tyto rozepře se týkaly zejména detailů působnosti tohoto zákona a ještě častěji významu určitých slov. Správnost samotného zákona příčiny a následku uznávali prakticky všichni myslitelé na světě, kteří za něco stáli. Myslet si, že tento princip neexistuje, by znamenalo vytrhnout vesmír ze sféry zákona a pořádku a předat vládu nad tím, co se v něm děje, domnělé existenci čehosi, co lidé nazývají náhoda.

Stačí, abychom se trochu zamysleli, a dojdeme ke zjištění, že nic takového jako čirá náhoda ve skutečnosti neexistuje. Websterův slovník definuje slovo náhoda takto: „Domnělý původce děje, který, výsledkem nějaké síly, zákona či úmyslu; působnost nebo činnost tohoto činitele; nepředvídaný vliv tohoto původce; nahodilá událost a další.“ Krátkou úvahou však dojdete k tomu, že žádný takový činitel jako náhoda

– ve smyslu něčeho, co se nachází mimo zákon, mimo příčinu a následek – nemůže existovat. Jak by ve vesmíru plném nejrůznějších úkazů a fenoménů mohlo existovat něco, co by se chovalo bez ohledu na jeho pravidla, řád a spojitost? Něco takového by bylo zcela nezávislé na spořádaném způsobu, jakým vesmír funguje, a proto by mu to bylo nadřazené. My si však nedokážeme představit nic, co by se nacházelo mimo absolutno a současně mimo zákon, poněvadž absolutno je sám zákon. Ve vesmíru neexistuje prostor pro nic, co by bylo nezávislé na zákonu. Existence něčeho takového by ukončila platnost přírodních zákonů a uvrhla vesmír do propasti chaosu a bezpráví.

Pozorným zkoumáním lze zjistit, že to, co nazýváme náhoda, je

jen výraz, kterým popisujeme nejasné příčiny, jež nejsme schopni vnímat a jimž nerozumíme. Slovo náhoda vychází ze slova, které znamená vrhnout či hodit

– ve smyslu vrhnout kostky. To poukazuje na domněnku, že vrh kostkou (a mnoho dalších událostí) se děje bez jakékoliv příčiny. V tomto smyslu je slovo náhoda obvykle používáno. Zamyslíme-li se však hlouběji, shledáme, že vrh kostkou není vůbec náhodný. Pokaždé, když se kostka zastaví a ukáže nějaké číslo, řídí se pravidlem, které je stejně neomylné jako zákon, jenž má na starost otáčení planet okolo Slunce. Za výsledkem vrhu kostkou se ukrývají příčiny, či spíše celé řetězce příčin tak dlouhé, že je mysl nedokáže sledovat. Pozice kostky v ruce, množství energie, již do hodu vložíme, stav stolu a tak dále jsou všechno příčiny, jejichž výsledek vidíme na kostce. Za těmito příčinami, jež můžeme pozorovat, se však nalézají stovky neviditelných příčin, z nichž každá ovlivňuje číslo, které se ukáže na vrchní stěně kostky.

Budeme-li kostkou házet delší dobu, zjistíme, že každé číslo bude padat přibližně stejně často. Když vyhodíte do vzduchu minci, může vám padnout panna, nebo orel. Vyhodíte ji však vícekrát a počet panen i orlů se vyrovná. Dochází k tomu vlivem zákona o průměru. Průměr i jednotlivé vyhození mince však podléhají zákonu příčiny a následku, a kdybychom byli schopni vyšetřit příčiny, jež předcházely hodu kostkou, jasně bychom viděli, že je prostě nemožné, aby za stejných okolností a ve stejnou dobu zastavila jinak, než se zastavila. Stejně příčiny vyvolají stejný výsledek. Každá událost má svůj důvod. Nic se nikdy neděje bez příčiny, či spíše bez celé série příčin.

Někteří lidé, kteří o tomto zákonu uvažovali, propadli určitému zmatku, protože nedokázali vysvětlit, jak by jedna věc mohla vést k druhé – či jinými slovy, jak by mohla tuto věc stvořit. Pravda je taková, že žádná věc nemůže nikdy vytvořit jinou. Příčina a následek se týká pouze událostí. Událost je to, co nastane nebo se přihodí v důsledku nějaké předchozí události. Žádná událost nevytváří jinou, ale je pouze předcházejícím spojovacím článkem v dlouhém spořádaném řetězci událostí, který vychází z tvořivé energie absolutna.

Všechny předchozí i následné události jsou spojené. Mezi vším, co se stalo předtím a co se stane potom, existuje vztah. Na horské stráni se uvolní kámen a prorazí střechu chaty dole v údolí. Na první pohled by se mohlo zdát, že se jedná o pouhou náhodu. Pokud však tuto událost prozkoumáme zblízka, zjistíme, že je výsledkem dlouhého sledu příčin. Kámen se uvolnil, protože předtím přelo a déšť rozmočil hlínu, která kámen podpírala. Vliv slunce, větru a dalších přeháněk odštípl tento kámen z kusu skály. V potaz musíme vzít i příčiny, jež vedly ke vzniku hory, jejího vyzdvižení díky kontrakcím v zemi a tak dále až do nekonečna. Rovněž bychom se mohli zabývat příčinami, jež vyvolaly déšť a podobně. Zvážit bychom mohli i důvody, proč vznikla střecha chaty. Zkrátka řečeno, brzy bychom se zamotali do sítě příčin a následků, z níž bychom se velmi záhy snažili opět vyprostit.

Každý člověk má dva rodiče, čtyři prarodiče, osm praprarodičů, šestnáct prapraprarodičů a tak dále. Jakmile se dostaneme, řekněme, ke čtyřicáté generaci, počet předků naroste na miliony. Stejně je tomu s počtem příčin, které předcházejí i té nejmalichernější události nebo jevu, jako když vám například před očima přelétne malá saze. Vystopovat tuto sazi zpět, téměř na počátek existence světa, kdy byla součástí obrovského kmene stromu, který se posléze přeměnil v uhlí a tak dále, až se z něj stala saze, jež vám právě přeletěla před očima na cestě za dalšími dobrodružstvími, není snadné. Její současný stav je výsledkem dlouhého řetězce příčin a následků. A to, že vám právě letí před očima, je jen jedna z řady událostí, které za stovky let povedou k dalším událostem. Jednou z událostí, jež tato maličká saze vyvolala, je existence těchto řádků. Aby vznikly, musel sazeč vynaložit určité úsilí a podobně se musel zachovat i korektor. Tyto řádky vyvolají ve vaší mysli a myslích dalších lidí určité myšlenky, které následně ovlivní další lidi, a tak dále a tak dále, že si to ani nedokážeme představit. A všechno toto způsobila droboučká saze. To jen poukazuje na skutečnost, jak jsou věci relativní a propojené, a také na to, že „mysl toho, co má na svědomí všechny příčiny, nevidí nic jako malé nebo velké“.

Na chvílku se zamyslete. Kdyby před dávnými časy v pochmurné

době kamenné nepotkal jistý muž jistou ženu, vy, čtenáři těchto řádek, byste neexistovali. A možná, že kdyby se nesetkali titíž lidé, neexistovali bychom ani my, kteří tyto řádky píšeme. A skutečnost, že píšeme a že vy je čtete, ovlivní nejenom naše a vaše životy, ale přímo nebo nepřímo také řadu lidí, kteří žijí v současnosti nebo budou žít v budoucnosti. Každá naše myšlenka, každý náš čin vede k přímým a nepřímým výsledkům, jež zapadají do dlouhého řetězce příčin a následků.

Z rozličných důvodů nemáme v úmyslu zaobírat se v tomto díle otázkou svobodné vůle nebo determinizmem. Jedním z důvodů je zejména skutečnost, že zastánci ani jednoho z těchto názorů nemají úplnou pravdu. Podle hermetické nauky mají částečnou pravdu všichni. Zákon polarity ukazuje, že oba tyto názory jsou polopravdou – tvoří opačné póly pravdy. Hermetické učení praví, že člověk může být svobodný, a přece spoutaný nevyhnutelností. Záleží to na tom, jak tato slova chápeme, a také na tom, z jaké úrovně pravdy celou záležitost zkoumáme. Dávní autoři ji popisují následovně: „Čím vzdálenější je výtvar středu, tím pevnější jsou jeho pouta. Čím blíže středu se nachází, tím je svobodnější.“

Většina lidí je víceméně otroky dědičnosti, prostředí a tak dále. a v jejich životech se neodráží prakticky žádná svoboda. Tito lidé jsou ovládáni názory, zvyky a myšlenkami vnějšího světa a také svými emocemi, pocity a náladami. Neprojeví žádnou sebekontrolu, která by stála za zmínku. Takové tvrzení však pobouřeně odmítají: „Cože, samozřejmě, že se můžu chovat a jednat tak, jak se mi líbí. Dělam si, co se mi zachce.“ Problém spočívá v tom, že nejsou schopni vysvětlit, odkud pochází jejich „chci“ a „jak se mi líbí“. Co způsobuje, že touží dělat jednu věc místo druhé? Co zapříčiňuje, že si umanou toto a ne ono? Cožpak jejich chtění nemá žádný důvod? Mistr dokáže tyto touhy přeměnit na jejich protiklad, jenž se nachází na opačném konci duševního pólu. Je schopen jednat podle svého přání, a ne proto, že ho k tomu nutí nějaký pocit, nálada, emoce nebo prostředí.

Většina lidí je jako padající kámen, jenž se řídí svým okolím, vnějšími vlivy, vnitřním rozpoložením a náladami. V potaz musíme

vzít také přání a tužby ostatních lidí, které jsou silnější než jejich vlastní, dále dědičnost, vnější prostředí a sugesci. Většina lidí se nijak nebrání a nechává se unášet bez jakéhokoliv odporu. Hrají svou roli jako pěšci na šachovnici života, a když hra skončí, jsou odloženi stranou. Mistři, kteří znají pravidla hry, se však dokážou povznést nad úroveň materiálního života a navázat kontakt s vyššími silami své podstaty. S jejich pomocí ovládají své nálady, vlastnosti, polaritu, a dokonce i vnější prostředí. Tak se z pěšců stávají tím, kdo je posunuje – z následků se mění v příčiny. Mistři nemohou uniknout kauzalitě vyšších úrovní, ale řídí se vyššími zákony, a tak ovládají poměry na nižší pláni. Místo toho, aby fungovali jako slepé nástroje zákona, vědomě se podílejí na jeho působnosti. Slouží na vyšších úrovních a vládou na materiální.

Zákon však platí jak na vyšších, tak nižších rovinách. Náhoda neexistuje. Rozum tuto slepou bohyni sesadil z jejího trůnu. Očima, jež nám otevřelo poznání, jasně vidíme, že vše řídí univerzální zákon. Nekonečná řada všech pravidel a zákonitostí je jen projevem jediného velkého zákona – zákona, kterým je samo absolutno. Je pravda, že myslí absolutna neunikne ani vrabec. Písmo praví, že má spočítány dokonce i vlasy na naší hlavě. Mimo zákon nic neexistuje. Neděje se nic, co by s ním bylo v rozporu. Nemyslete si však, že člověk je jen slepý robot. Vůbec ne. Hermetická nauka učí, že může použít zákona, aby překonal jednotlivé zákonitosti, a že vyšší vždy ovládá nižší. Nakonec dosáhne stadia, kdy se uchýlí k zákonu samotnému a všem ostatním pravidlům se bude smát do tváře. Dokážete pochopit vnitřní význam tohoto výroku?

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

POHLAVÍ

„Vše má pohlaví, vše má svůj mužský
a ženský aspekt. Existence pohlaví se
projevuje na všech úrovních.“ –

Kybalion

Sedmý velký hermetický zákon – zákon pohlaví – vyjadřuje pravdu, že pohlaví se projevuje ve všem, že mužský a ženský princip je přítomen a působí ve všech oblastech fenoménů na všech životních úrovních. Myslíme si, že v tomto okamžiku nastala vhodná chvíle, abychom vás upozornili na skutečnost, že hermetikové nechápou slovo pohlaví ve stejném smyslu, jako je obvykle používáno.

Slovo pohlaví⁴ vychází z latinského kořene, který znamená počít, plodit, vytvářet, rodit či produkovat.

Jestliže se na chvíli zamyslíte, zjistíte, že toto slovo má mnohem širší a obecnější význam než výraz genitálie, který popisuje fyzický rozdíl mezi příslušníky ženského a mužského rodu živých stvoření. Genitálie jsou projevem pohlaví na určité rovině velké fyzické úrovně – na rovině organického života. Byli bychom rádi, kdybyste si tento rozdíl dobře zapamatovali, neboť někteří autoři s povrchní znalostí hermetické filozofie tento sedmý hermetický zákon ztotožňují s nevázanými, bizarními a často trestuhodnými teoriemi a učením o sexu.

Princip pohlaví má za úkol pouze tvořit, produkovat a vyrábět. Výsledky jeho činnosti se projevují na všech úrovních. Dokázat toto tvrzení vědeckým způsobem je poněkud obtížné, protože věda ještě nedošla k poznání, že tento zákon platí univerzálně. Přesto z vědeckých kruhů přicházejí určité důkazy o jeho existenci. Zákon pohlaví se jednoznačně projevuje v částicích, iontech či elektronech, které tvoří základ hmoty tak, jak ji dnes věda zná. Poskládají-li se tyto částice do jisté kombinace, vznikne atom, jenž byl až do nedávné doby považován za konečný a dále nedělitelný.

Nejnovější vědecký výzkum ale ukazuje, že atom utváří veliké množství částic, elektronů či iontů – různí odborníci používají různé názvy – jež okolo sebe obíhají a vibrují vysokou rychlostí. Současně vědci zjistili, že atom má pevnou strukturu – okolo jedné částice s kladným nábojem je shromážděno několik částic se záporným nábojem. Zdá se, že kladné částice nějakým způsobem působí na

⁴ anglicky *gender* – pozn. překl.

záporné, které se tak seskupují do určitých kombinací, čímž vzniká atom. Tento objev se shoduje s nejstarším hermetickým učením, jež od samého počátku ztotožňovalo mužský aspekt pohlaví s kladným pólem elektřiny a ženský se záporným pólem elektřiny.

K tomuto tématu bychom rádi něco řekli. Široká veřejnost si utvořila zcela mylný dojem ohledně vlastností záporného pólu elektrifikované či zmagnetizované hmoty. V souvislosti s tímto jevem používá věda výrazy „kladný“ a „záporný“ velmi chybně. Slovo kladný, pozitivní znamená něco skutečného a silného, zatímco záporný či negativní implikuje nereálnost nebo slabost. To naprosto neodpovídá tomu, jak to s elektřinou ve skutečnosti je. Ke vzniku nových forem a energií dochází právě díky zápornému pólu baterie. Není na něm nic negativního. Nejlepší odborníci nyní používají místo výrazu záporný pól termín katoda. Slovo katoda vzniklo z řeckého kořene, který znamená původ, způsob tvoření a tak dále. Z katody vycházejí vlny elektronů či částic. Z téhož pólu vyzařují ony nádherné paprsky, které v průběhu uplynulého desetiletí způsobily vědeckou revoluci. Katoda je matkou všech podivných fenoménů, díky nimž se letité učebnice staly nepotřebnými a dlouho uznávané vědecké teorie byly odloženy na hromadu vědeckých spekulací. Katoda, záporný pól, představuje mateřský princip fenoménu elektřiny a nejjemnějších forem hmoty, jaké doposud věda objevila. Vidíte tedy, že v našich úvahách oprávněně odmítáme používat výraz negativní a nahrazovat jím slovo ženský. Nemusíme se ani uchýlovat k hermetickému učení – podporují nás v tom samy vědecké objevy. Budeme-li tedy hovořit o tomto pólu činnosti, budeme jej nazývat ženský, a nikoliv záporný.

Nejnovější vědecká zjištění ukazují, že tvořivé částice či elektrony mají ženskou podstatu. Věda učí, že mají záporný náboj; my říkáme, že jsou stvořeny ze ženské energie.

Ženská částice se oddělí, či spíše opustí mužskou částici, a začne nový život. Tato částice hledá další mužskou částici, s níž by se mohla spojit. Vede ji k tomu přirozené nutkání tvořit nové formy hmoty nebo energie. Jeden autor jde dokonce tak daleko, že píše: „Okamžitě z vlastní vůle hledá spojení.“ Toto oddělování a opětovné

spojování tvoří základ většiny činností v chemickém světě. Jakmile se ženská částice spojí s mužskou, spustí se určitý proces. Ženská částice začne vlivem mužské energie prudce vibrovat a obíhat okolo mužské částice, což vede ke zrodu nového atomu. Tento atom je skutečně tvořen spojením mužského a ženského elektronu či částic, ale jakmile k tomuto spojení dojde, stane se oddělenou jednotkou s určitými vlastnostmi a ztratí svůj charakter volné elektřiny. Proces oddělování ženských elektronů se nazývá *ionizace*. Tyto elektrony či částice jsou nejpilnějšími pracovníky v přírodě. Jejich spojení, kombinace, stojí u základu řady fenoménů, jako je například světlo, teplo, elektřina, magnetismus, přitažlivost, odpor, chemická afinita, její opak a mnoho dalších. A všechno toto je výsledkem působení zákona pohlaví na úrovni energie.

Role mužského principu se oproti tomu zdá spočívat v tom, že směřuje svou určitou vnitřní energii k ženskému principu, čímž začíná tvůrčí proces. Aktivní tvořivou práci však vždy vykonává ženský princip. Totéž platí na všech dalších úrovních. Žádný z principů ale nemůže fungovat bez pomoci toho druhého. V některých životních formách se oba principy spojují v jediný organismus. Ve všech věcech a stvořeních organického světa se vlastně projevují obě pohlaví – ženská forma v sobě vždy obsahuje mužský princip a mužská forma ženský princip. V hermetickém učení lze nalézt mnoho informací ohledně funkce těchto dvou principů při tvorbě nejrůznějších forem energie a tak dále. My si však nemyslíme, že by bylo vhodné, abychom se tím v tomto okamžiku zabývali podrobně. Nedokážeme totiž tyto informace podepřít patřičnými vědeckými důkazy, protože věda tak daleko ještě nepokročila. Předložený příklad s částicemi či elektrony vám však může ukázat, že věda na správné cestě, a také vám poskytne obecnou představu o principech, na nichž tento fenomén spočívá.

Někteří přední vědci nedávno oznámili, že zjistili, že při vzniku krystalů dochází k něčemu, co připomíná sexuální aktivitu. To je jen další náznak, jakým směrem se věda ubírá. Každý rok nám přinese další důkazy, které potvrdí správnost hermetického zákona pohlaví. Ukáže se, že tento zákon nepřetržitě působí na poli anorganické

hmoty a energie či síly. Elektřina je v současnosti všeobecně považována za cosi, do čeho se rozpouštějí či rozptylují všechny ostatní formy energie. Elektrická teorie vesmíru je jednou z nejnovějších vědeckých doktrín, jíž se dostává čím dál většího uznání a jejíž popularita rychle narůstá. Je tedy přirozené, že dokážeme-li na fenoménu elektřiny – dokonce u samého kořene a zdroje jejího vzniku – nalézt jednoznačný a nezpochybnitelný důkaz přítomnosti pohlaví a jeho aktivity, můžeme vás odůvodněně žádat, abyste věřili, že věda konečně prokázala vliv tohoto velkého hermetického zákona – zákonu pohlaví – na vše, co se ve vesmíru děje.

Není nutné, abychom plýtvali vaším časem a objasňovali vám, proč se atomy přitahují a odpuzují – jejich „lásku a nenávisť“, chemickou afinitu či soudržnost molekul, které tvoří hmotu. Všechny tyto fenomény jsou dobře známy a nevyžadují žádný další komentář. Napadlo vás však někdy, že všechny tyto jevy jsou projevem zákona pohlaví?

Cožpak to příklad částic neboli elektronů ne-objasnil dostatečně? A nejen to – cožpak nevidíte moudrost hermetického učení, které prohlašuje, že sám gravitační zákon – ta podivná síla, díky níž jsou všechny částice a shluky hmoty ve vesmíru navzájem přitahovány k sobě – je jen dalším projevem zákona pohlaví, který funguje tak, že přitahuje mužskou energii k ženské a naopak? V tomto okamžiku vám k danému tvrzení nemůžeme předložit žádný vědecký důkaz. Zamyslete se však nad ním ve světle hermetické nauky a zjistíte, zda vám nenabízí lepší pracovní hypotézu než přírodní vědy. Podrobně všechny fyzické jevy zkoumání a v každém z nich naleznete důkaz o existenci zákona pohlaví.

Zvažme nyní, jak tento zákon působí na duševní úrovni. Na přezkoumání tam čeká mnoho zajímavých úkazů.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DUŠEVNÍ POHLAVÍ

Studenti psychologie, kteří sledují, jak v se v současné době vyvíjí problematika duševních fenoménů, musejí být překvapeni neústupností teorie duální mysli, jež se během posledních deseti nebo patnácti let vehementně prosazuje a na jejímž základě vznikla řada přesvědčivých hypotéz ohledně povahy a podstaty těchto „dvou myslí“. Thomas J. Hudson⁵ získal v roce 1893 obrovskou popularitu díky své teorii o objektivní a subjektivní mysli. Hudson tvrdil, že každý jedinec má obě tyto mysli. Další autoři vyvolali téměř stejnou pozornost zveřejněním teorií o vědomé a nevědomé mysli, dobrovolné a nedobrovolné, aktivní a pasivní a tak dále. Teorie jednotlivých autorů se od sebe liší, ale všechny navzájem spojuje princip duality mysli.

Student hermetické filozofie se musí pousmát, když čte a slyší o všech těchto „nových“ teoriích. Každá škola neústupně zastává své oblíbené hypotézy a prohlašuje, že objevila, jak tomu doopravdy je. Student však zalistuje nazpět stránkami okultní historie a na mlhavém začátku okultního učení nalezne odkazy na prastarou hermetickou nauku o zákonu pohlaví na duševní úrovni – o platnosti duševního pohlaví. Bude-li hledat dále, zjistí, že staří učitelé si byli fenoménu duální mysli vědomi a jeho existenci zdůvodňovali pomocí teorie duševního pohlaví. Studentovi, který je obeznámen s moderními teoriemi, o nichž jsme se právě zmínili, lze ideu duševního pohlaví vysvětlit několika slovy. Mužský princip mysli se shoduje s takzvanou *objektivní, vědomou, dobrovolnou a aktivní myslí*. Ženský princip je na druhou stranu totéž, co takzvaná *subjektivní, nevědomá, nedobrovolná a pasivní mysl*. Hermetická nauka samozřejmě nezastává stejný názor jako řada moderních teorií, pokud jde o podstatu těchto dvou myslí. Podobně nesouhlasí s mnoha tvrzeními o mužském a ženském aspektu, která jsou předkládána jako fakta. Některé z těchto teorií a tvrzení jsou naprosto za vlasy přitažené a neprošly by žádným testem nebo pokusem. Na tuto částecnou shodu poukazujeme jen proto, abychom studentům pomohli

⁵ Thomas Jay Hudson (1834-1903) – americký badatel v oblasti hypnózy, sugescie a paranormálních jevů - pozn. překl.

integrovat vědomosti, jichž nabyli v minulosti, s učením hermetické filozofie. Hudsonovi žáci nechť si povšimnou věty na začátku druhé kapitoly v jeho díle *Zákonitosti duševních jevů*, kde stojí: „Za mystickou hantýrkou hermetických filozofů se skrývá stejná obecná představa.“ Tím samozřejmě myslí teorii o dualitě mysli. Pokud by byl býval dr. Hudson ochoten vynaložit trochu úsilí a času na to, aby se alespoň částečně pokusil rozluštit „mystickou hantýrku hermetické filozofie“, mohl by se o předmětu duální mysli dozvědět mnohem hlubší a jasnější informace. Pak by ale na druhou stranu možná nikdy nenapsal svou nejzajímavější knihu. Podívejme se nyní, co o duševním pohlaví říká hermetické učení.

Pokud jde o toto téma, hermetičtí učitelé vybízejí své studenty, aby prozkoumali, jaké informace jim o jejich jáství poskytuje jejich vědomí. Nabádají je, aby svou pozornost obrátili k jáství, jež sídlí v jejich nitru. Všichni studenti zjistí, že jejich vědomí je nejprve informuje o existenci jejich já – zpráva zní: „Já jsem.“ Na první pohled se zdá, že tímto vědomím skončilo. Krátké hlubší zkoumání však odhalí, že toto „já jsem“ lze rozdělit na dvě části či aspekty, které sice pracují unisono a společně, ale přesto je lze vědomím jednoznačně odlišit.

Ačkoliv se zpočátku může zdát, že existuje pouze jedno já, pozornějším a pečlivějším bádáním můžete objevit, že máte dvě já. Tato duševní dvojčata se odlišují svými vlastnostmi a podstatou. Zkoumání této podstaty a studium jevů, které s ní souvisejí, osvětlí řadu otázek, jež se týkají duševního ovlivňování.

Zabývejme se nejprve prvním já, které si studenti do okamžiku, než začnou prozkoumávat i vzdálenější zákoutí svého vědomí, obyčejně pletou s druhým. Lidé se domnívají, že se jejich jáství skládá z určitých pocitů, chutí, náklonností, odporu, zvyků, podivných vztahů, vlastností a tak dále. Toto všechno utváří jejich osobnost, to, jak se vnímají oni i jak je zná jejich okolí. Vědí, že se tyto emoce a pocity mění – rodí se a umírají, podléhají zákonům rytmu a polarity, které je vláčí od jednoho pociťového extrému k druhému. Toto já považují také za souhrn určitých vědomostí, jež se nashromáždily v jejich mysli, a tak tvoří jejich součást. Takto tedy

vypadá já obyčejných lidí.

Postupovali jsme však příliš rychle. Dalo by se říci, že já mnoha lidí se skládá především z vědomí jejich těla, fyzických chutí a podobně. Jejich vědomí je natolik spoutáno jejich tělesnou podstatou, že v ní prakticky žijí. Někteří lidé jdou tak daleko, že za součást svého já považují své šaty. Skutečně si myslí, že jsou jejich součástí. Jeden spisovatel vtipně napsal, že „člověk má tři části – duši, tělo a šaty“. Kdyby tito lidé ztroskotali na lodi a divoši jim sebrali jejich oblečení, ztratili by svou osobnost. Avšak dokonce i lidé, kteří se tak úzce neztotožňují se svými šaty, jsou silně přesvědčeni, že jejich tělesné vědomí tvoří jejich já. Nedokážou si představit já, jež by bylo nezávislé na těle. Jejich mysl jim připadá jako součást jejich těla. A v mnoha případech to tak doopravdy je.

Jak však člověk stoupá po žebříčku vědomí, začíná být schopen odpoutat svůj pocit já od svého těla a považovat tělo za něco, co přísluší duševní části jeho bytosti. I potom má ale silnou tendenci ztotožňovat své já výhradně s duševními stavy a pocity, které jak cítí, existují v jeho nitru. Má silný sklon ztotožňovat se s těmito vnitřními stavy místo toho, aby je považoval za pouhé „předměty“, které jsou výtvorem nějaké části jeho mysli a jež existují uvnitř něho. Jsou jeho výtvorem, existují v jeho nitru, ale ani tak nejsou jím samým. Uvědomuje si, že tyto vnitřní pocity může pomocí své vůle měnit, a navodit si tak přesně opačný pocit nebo stav. Jeho já je ale stále stejné. Po nějaké době je schopen odložit všechny tyto rozličné duševní stavy, emoce, pocity, zvyky, kvality, vlastnosti a další mentální výtvořky stranou. Je schopen odložit je do sbírky kuriozit a břemen, které netvoří jeho já. Současně si však uvědomuje jejich hodnotu. Tento krok vyžaduje od studenta velikou duševní koncentraci a schopnost mentálního rozboru. Přesto není pro pokročilého studenta nemožný, a dokonce i méně pokročilí studenti si dokážou alespoň představit, jak jej lze uskutečnit.

Jakmile tento proces proběhne, student zjistí, že si uvědomuje své pravé jáství, které se skládá ze dvou já. Jedno já vnímá jako něco, co má duševní podstatu a s jehož pomocí je možné vytvářet myšlenky, představy, emoce, pocity a další mentální stavy. Jak říkají dávní

učitelé, toto já lze považovat za duševní dělohu, která je schopna plodit duševní potomky. Vědomí vnímá, že toto já má latentní moc tvořit rozličné duševní potomstvo. Jeho tvořivá energie je nesmírná. Přesto se však zdá, že si uvědomuje, že aby mohlo přivést na svět své duševní výtvořky, musí nejdříve v nějaké formě obdržet energii buď od svého společníka – od druhého já – nebo od nějakého jiného já. Toto poznání s sebou nese nesmírné tvůrčí schopnosti a potenciál k duševní práci.

Student však brzy shledá, že se v jeho vnitřním vědomí nenachází pouze toto tvořivé Já. Zjišťuje, že tam existuje cosi, co si může přát, aby tvořivé já sledovalo určitý tvůrčí postup, a co také dokáže stát stranou a pozorovat všechny duševní výtvořky. Učitelé mu sdělí, že toto je jeho druhé já. Může si jej uvědomovat podle své libosti. Nejedná se o vědomí schopnosti plodit a aktivně vytvářet ve smyslu postupného procesu doprovázejícího duševní činnost, ale spíše o pocit a vědomí schopnosti směřovat energii od jednoho Já k druhému neboli o přání, aby se započal a pokračoval proces duševní tvorby. Student také objevuje, že jeho druhé já dokáže stát stranou a pozorovat mentální tvoření prvního já. Tyto dva aspekty figurují v mysli každého člověka. První já reprezentuje ženský princip duševního pohlaví a druhé mužský. Tvořivé já zastupuje aspekt vývoje, Já, které pozoruje, aspekt bytí. Povšimněte si, že zákon shodnosti působí na této úrovni stejně jako na velké rovině, na níž vzniká vesmír. Tyto pláně si jsou podobné, ale nesmírně se odlišují svou velikostí. „Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře.“

Zvážíme-li tyto dva aspekty mysli – ženský a mužský princip – první a druhé já – v souvislosti s dobře známými duševními a psychickými fenomény, poskytnou nám univerzální klíč k těmto neprobádaným oblastem mentální činnosti. Zákon duševního pohlaví objasňuje základy, na nichž stojí celá oblast duševního ovlivňování.

Ženský princip má sklon přijímat, zatímco mužský dávat či projevovat. Činnost ženského principu je mnohem rozmanitější. Ženský princip vytváří nové myšlenky, koncepty, nápady a představy. Mužský princip se spokojuje s různými formami směřování vůle. Bez aktivního přispění vůle mužského principu by však

ženský princip nemohl produkovat žádné originální mentální výtvořy a musel by se omezit na tvorbu duševních obrazů na základě dojmů získaných zvenčí.

Lidé, kteří se dokážou soustředit a přemýšlet o nějakém předmětu delší dobu, využívají obou principů – ženský princip se podílí na aktivní duševní tvorbě a mužský stimuluje a aktivizuje tvůrčí část mysli. Většina lidí však mužský princip nepoužívá téměř vůbec a je ochotna žít podle myšlenek a představ, které jim vstúpili druzí lidé. Zabývat se tímto tématem však není posláním tohoto díla. S pomocí klíče, který jsme vám předali v souvislosti s duševním pohlavím, se o něm můžete něco dozvědět v každé učebnici psychologie.

Studenti psychických jevů si uvědomují existenci úžasných fenoménů, jež jsou zařazovány pod telepatii, přenos myšlenek, duševní ovlivňování, sugesci či hypnózu. Mnoho z nich se tyto jevy pokoušelo vysvětlit pomocí nejrůznějších teorií o dualitě mysli. Svým způsobem mají pravdu, poněvadž duševní činnost se skládá ze dvou zřetelně odlišných oblastí. Jestliže však tito studenti příslušné teorie zvažují ve světle hermetického učení o vibracích a duševním pohlaví, zjistí, že ve své ruce drží tak dlouho hledaný klíč.

Fenomén telepatie názorně ukazuje, jak mužský princip směřuje svou vibrační energii k ženskému principu jiného člověka, který přebírá semínko jeho myšlenky a umožňuje mu plně vyrůst. Stejným způsobem funguje sugesce a hypnóza. Mužský princip hypnotizéra vyšle paprsek vibrační energie či síly vůle k ženskému principu hypnotizovaného, který jej přijme, prohlásí za svůj a začne se chovat a jednat podle něj. Takto je do mysli hypnotizovaného vložena nějaká idea, jež roste a vyvíjí se. Časem ji člověk začne považovat za svůj duševní výtvoř, ale ve skutečnosti jde o kukaččí vejce snesené do hnízda vrabce. Až se kukačce vylíhne, vyháží z hnízda zákonné potomky a začne se chovat jako doma. Mužský a ženský princip v naší mysli obvykle spolupracují a jednájí ve vzájemném souladu. Mužský princip průměrného člověka je však příliš líný na to, aby něco dělal – nemá žádnou sílu vůle. V důsledku toho se takový člověk řídí téměř výhradně podle přání a vůle druhých, kterým umožňuje, aby přemýšleli a jednali za něho. Kolik originálních

myšlenek napadne průměrného člověka? Kolik vykoná původních činů? Nežije většina lidí jen jako stín a ozvěna druhých, kteří mají silnější vůli a mysl? Problém spočívá v tom, že průměrní lidé prakticky neustále přebývají pouze ve vědomí svého prvního já a vůbec si neuvědomují, že mají něco jako druhé Já. Jsou naladěni na ženský princip myslí a mužský princip, který je sídlem vůle, vůbec nepoužívají.

Silní muži a ženy neustále používají mužský princip vůle. Z toho ostatně jejich síla pramení. Nežijí podle myšlenek, jež jim vtiskli druhí lidé, ale vůlí ovládají svou mysl, a dosahují tak duševních obrazů, jaké si sami přejí. Kromě toho podobným způsobem ovládají myslí ostatních lidí. Jen se podívejte na mocné jedince, jak umějí zaset semínka myšlenek do hlavy celých davů, a donutit je tak jednat podle svého přání. To je důvod, proč se davy lidí chovají jako ovce. Nikdy je nenapadne žádná originální myšlenka a ani nevyužívají moci vlastní duševní činnosti.

Vliv duševního pohlaví je možné pozorovat všude okolo nás. Charizmatičtí jedinci jsou lidé, kteří dokážou využívat mužského principu k tomu, aby své představy vtiskli druhým. Herec, jenž rozbere lidi podle své libosti, používá tento princip. Stejně se chovají řečníci, politici, kněží a další lidé, kteří vystupují na veřejnosti. Podivný vliv, který mají někteří jedinci na ostatní, se zakládá na užívání principu duševního pohlaví a vibrací, jak jsme naznačili výše. Na tomto principu spočívá tajemství osobní přitažlivosti, vlivu a fascinace stejně jako jevů, které obvykle zařazujeme do kategorie hypnózy.

Student, který je obeznámen s takzvanými *paranormálními jevy*, si určitě povšiml důležité role, již v těchto úkazech hraje síla, kterou věda nazývá *sugesce*. Tento výraz popisuje proces, kdy je nějaká myšlenka přenesena či vtištěna do mysli jiného člověka, který podle ní jedná. Správné porozumění sugesci je nutné, abychom dokázali pochopit nejrůznější paranormální jevy, jichž je sugesce základem. Ještě důležitější je však pro studenta povědomí o vibracích a duševním pohlaví. Celý princip sugesce totiž vychází z principu duševního pohlaví a vibrací.

Je obvyklé, že spisovatelé a učitelé sugesce uvádějí, že myšlenka či sugesce je vtiská-vána subjektivní či nedobrovolné myslí myslí objektivní či dobrovolnou. Nijak však tento proces nepopisují a ani nepředkládají žádný analogický příklad z přírody, který by nám toto tvrzení pomohl pochopit. Zamyslíte-li se ale nad tím ve světle hermetického učení, zjistíte, že stimulace ženského principu vibrační energií mužského principu se děje v souladu s univerzálními přírodními zákony a že příroda nabízí přehršel podobných příkladů, na nichž lze tento princip pochopit. Hermetická nauka ve skutečnosti tvrdí, že podle stejného zákona byl stvořen vesmír a že zákon pohlaví – mužský a ženský princip – ovlivňuje všechno stvořené na duchovních, duševních i fyzických rovinách. „Jak nahoře, tak dole, jak dole, tak nahoře.“ A nejen to – jakmile fungování principu duševního pohlaví jednou pochopíte, budete schopni inteligentně zařazovat a studovat řadu psychologických úkazů místo toho, abyste tápali v temnotě. Tento princip se uplatňuje v praxi, protože je založen na neměnných univerzálních životních zákonech.

Nechceme se pouštět do rozsáhlé diskuze nebo detailního popisu různých fenoménů duševního ovlivňování či psychické činnosti. Na toto téma bylo v uplynulých letech napsáno a vydáno veliké množství knih. Řada z nich je poměrně kvalitní. Nejdůležitější fakta uvedená v těchto knihách jsou správná, ačkoliv někteří autoři se pokoušejí vysvětlit paranormální jevy pomocí vlastních oblíbených teorií. Každý student se s těmito záležitostmi může obeznámit sám. Teorie duševního pohlaví mu pomůže, aby se ve zmatku protikladných hypotéz a učení vyznal. Díky ní se také na toto téma může stát odborníkem, pokud by k tomu snad inklinoval. Účelem tohoto díla není podrobně popisovat paranormální jevy, ale poskytnout studentům spíše univerzální klíč, s jehož pomocí mohou odemknout řadu dveří, vedoucích do těch částí chrámu poznání, jež touží prozkoumat. Jsme přesvědčeni, že tento rozbor učení *Kybalionu* vám může pomoci objasnit veliké množství záhadných problémů. Je to klíč k mnoha dveřím. Jaký má smysl zabývat se všemi aspekty paranormální ch jevů a psychologie, pokud dáme studentům do rukou prostředky, díky nimž se mohou plně obeznámit s jakoukoliv částí

tohoto předmětu, který je zajímavá. S pomocí *Kybalionu* může člověk začít znovu číst jakoukoliv okultní knihu a dávná záře z Egypta mu osvětlí řadu temných stránek a nesrozumitelných problémů. To je účel tohoto díla. Nesnažíme se hlásat novou filozofii, ale spíše vás seznámit s prastarou a velkolepou naukou, jež vám objasní učení ostatních lidí a poslouží jako styčný bod odlišných teorií a protikladných doktrín.

HERMETICKÉ AXIOMY

„Shromažďovat znalosti a nepoužívat je v praxi je jako hromadit drahé kovy. Je to zbytečné a pošetilé. Vědomosti stejně jako bohatství jsou určeny k užívání. Zákon užívání má univerzální platnost a ten, kdo jej porušuje, trpí v důsledku svého sváru s přírodními silami.“ – *Kybalion*

Třebaže byla hermetická nauka z důvodů, které jsme již uvedli, odjakživa bezpečně uložena v hlavách svých šťastných majitelů, nikdy nebylo záměrem držet ji v tajnosti. Učení rozebírá zákon užívání, jak ostatně můžete vidět na citaci z *Kybalionu*, který to jednoznačně dokazuje. Přechovávat vědomosti a nevyužívat jich je zbytečné. Vlastníkovi ani celému lidskému druhu to nepřináší žádný prospěch. Vyvarujte se duševní lakoty a uveďte to, co jste se naučili, do praxe. Studujte axiomy a aforizmy, ale současně je i žijte.

Níže uvádíme okomentované některé důležité hermetické axiomy vybrané z *Kybalionu*. Přijměte je za své, praktikujte je a používejte, poněvadž dokud se podle nich nebudete řídit, nestanou se skutečně vašimi. „Chcete-li změnit svou náladu nebo duševní stav, změňte své vibrace.“

Své vibrace můžete změnit volným úsilím tak, že svou pozornost záměrně upřete na stav, kterého chcete dosáhnout. Vůle ovládá pozornost a pozornost mění vibrace. Pomocí své vůle rozvíjejte umění pozornosti a vyřešíte tajemství ovládnutí nálad a psychických stavů.

„Abyste zrušili nežádoucí frekvenci duševních vibrací, využijte zákona polarit. Soustřeďte se na opačný pól toho, co chcete potlačit. To, co je nepříjemné, zničíte tak, že tomu změňte polaritu.“

Toto je jedna z nejdůležitějších hermetických formulí. Vychází ze skutečných vědeckých principů. Ukázali jsme vám, že každý psychický stav a jeho opak tvoří jen dva póly téhož fenoménu a že lze prostřednictvím duševní transmutace tuto polaritu otočit. Tuto zásadu znají moderní psychologové, kteří ji používají k překonání nežádoucích návyků. Svě studenty vedou k tomu, aby se soustředili na opačnou kvalitu. Jestliže vás ovládá strach, neztrácejte čas a nesnažte se jej zničit. Místo toho rozvíjejte odvahu, a on zmizí. Někteří autoři toto pravidlo přesvědčivě ilustrují na příkladu temné místnosti. Tmu z místnosti nemusíte nijak vyhazovat nebo vymetat – stačí, abyste otevřeli okenice, vpustili dovnitř světlo, a tma se rozplyne. Pokud se chcete zbavit nějaké negativní vlastnosti, soustřeďte se na pozitivní pól téže kvality. Vaše vibrace se budou postupně měnit z negativních na pozitivní, až se nakonec naladíte na

pozitivní pól místo negativního. Platí i opak, jak ostatně mnoho lidí ke svému zármutku shledalo, když si dovolili příliš dlouho vibrovat na negativním pólu různých vlastností. Měněním své polarity můžete ovládnout svou náladu, střídat psychické stavy, přetvářet svou povahu a budovat charakter. Velká část duševního mistrovství pokročilých hermetiků se zakládá právě na tomto využití polarity, která je jedním z důležitých aspektů duševní transmutace. Vzpomeňte si na hermetický axiom uvedený výše, jenž praví:

„Mysl – stejně jako kovy a prvky – je možné transmutovat z jednoho stavu, pólu, vibrace a stupně na druhý stav, pól, vibraci a stupeň.“

Ovládnout umění polarizace znamená ovládnout základní principy duševní transmutace či mentální alchymie. Dokud totiž člověk nezíská schopnost měnit svou vlastní polaritu, nebude schopen měnit ani své duševní pohlaví. Pochopení tohoto principu vám umožní měnit polaritu svou i polaritu druhých lidí. Stačí, abyste tomu věnovali dostatek času, pozornosti, studia a praxe a bezpochyby toto umění ovládnete. Tento princip skutečně existuje, ale výsledky závisejí na neúnavné trpělivosti a cvičení každého studenta.

„Rytmus lze neutralizovat pomocí umění polarizace.“

Jak jsme objasnili v předchozích kapitolách, hermetikové zastávají názor, že zákon rytmu se projevuje jak na duševní, tak na fyzické úrovni. Tvrdí, že záhadný sled nálad, pocitů, emocí a dalších psychických stavů je důsledkem pohybu duševního kyvadla, které nás vláčí z jednoho extrému do druhého.

Hermetikové rovněž učí, že pomocí neutralizačního zákona můžeme působení rytmu na naše vědomí z velké míry překonat. Jak jsme již vysvětlili, vědomí se dělí na vyšší a nižší úroveň. Mistr se dokáže duševně povznést na vyšší úroveň, což způsobí, že se pohyb kyvadla projevuje na nižší úrovni, a mistr, který přebývá na vyšší úrovni, tak jeho vlivu unikne. Tohoto se dosahuje naladěním na vyšší já. Tím se zvýší duševní vibrační frekvence já nad vibrace běžné úrovně vědomí. Je to stejné jako se povznést nad nějakou věc a nechat ji projít pod sebou. Pokročilý hermetik se polarizuje na pozitivní pól svého bytí – na pól „já jsem“ spíše než na pól osobnosti

– a tím, že odmítne či nedovolí účinek rytmu, se povznese nad úroveň vědomí, na níž se rytmus projevuje. Spočívá pevně ukotven ve svém bytí a kyvadlo se na nižší úrovni zhoupne zpět, aniž by to mělo jakýkoliv dopad na jeho polaritu. Toto provádějí všichni lidé, kteří dosáhli nějakého stupně sebeovládání. Nezáleží na tom, zda tento zákon znají či nikoliv. Tito jedinci prostě nedovolí, aby je kyvadlo nálad a emocí vychýlilo zpět. Neochvějně trvají na své vyšší úrovni, a zůstávají tak naladěni na pozitivní pól. Mistr je samozřejmě v tomto umění podstatně zdatnější, protože rozumí zákonitostem, které překonává použitím vyššího zákona. Pomocí své vůle dosahuje takového klidu a duševní vyrovnanosti, jakou si lidé, kteří se nechávají unášet duševním kyvadlem svých nálad a pocitů, neumějí ani představit.

Dobře si však zapamatujte, že zákon rytmu nerušíte, poněvadž ten je nezrušitelný. Jednoduše překonáváte jeden zákon pomocí jiného, čímž udržujete rovnováhu. Zákony rovnováhy a protiváhy působí na duševních úrovních stejně jako na fyzických. Jakmile je člověk pochopí, může je zdánlivě zrušit, ale ve skutečnosti je pouze vyvažuje.

„Zákon příčiny a následku nic neobejde. Existuje však mnoho kauzálních plánů a člověk může použít zákony vyšších rovin, aby překonal zákony nižších.“

Pochopením praxe polarizace hermetikové stoupají na vyšší kauzální úrovně, čímž vyvažují zákony nižších kauzálních rovin. Tím, že se povznesou na úroveň běžných příčin, se do určité míry stávají jejich tvořiteli místo toho, aby jimi byli pouze ovlivňováni. Pomocí ovládání svých nálad a pocitů a schopnosti neutralizovat vliv rytmu, jak jsme si již vysvětlili, dokážou z velké části uniknout působení zákona příčiny a následku na běžné rovině. Obyčejní lidé jsou doslova vláčeni, poslouchají své prostředí, řídí se přáním a touhou silnějších jedinců, zděděnými sklony, sugescemi druhých a dalšími zevními příčinami. Jsou jako pěšci na šachovnici života. Pokročilí hermetikové se umějí povznést nad vliv těchto příčin a uchýlit se na vyšší úroveň duševní činnosti. Ovládají svou náladu, emoce, nutkání a pocity, čímž si utvářejí novou povahu a získávají

nové vlastnosti a síly, s jejichž pomocí zdolávají běžné prostředí. Tak přestávají být pouhými pěšci a stávají se prakticky samotnými hráči. Tito lidé se s pochopením podílejí na hře života místo toho, aby si s nimi silnější vlivy, síly a přání dělaly, co se jim zamane. Nenechávají se zneužívat zákonem příčiny a následku, ale sami jej využívají ke svému prospěchu. Je samozřejmé, že dokonce i ti nejpokročilejší z nich jsou mu podřízeni, neboť tento zákon platí i na vyšších úrovních. Na nižších pláních jsou však pány, a nikoliv otroky. Jak praví *Kybalion*:

„Moudří lidé slouží na vyšších rovinách, ale vládnou na nižších. Řídí se zákony, které k nim přicházejí shora, ale na své úrovni a na těch pod nimi pravidla a příkazy vydávají. A přesto, že tak činí, neodporují zákonu, ale jsou jeho součástí. Moudrý člověk dodržuje zákon a místo toho, aby byl jeho slepým otrokem, jej díky pochopení jeho působnosti využívá. Moudrý člověk je v porovnání s obyčejným člověkem jako zkušený plavec, který si plave tam, kam se mu zlíbí, namísto toho, aby se nechal unášet jako poleno. Jak plavec, tak poleno, jak moudrý, tak pošetilý jsou však podřízeni zákonu. Ten, kdo toto chápe, kráčí po cestě k mistrovství.“

Na závěr bychom rádi vaši pozornost ještě jednou obrátili k následujícímu hermetickému axiomu:

„Opravdová hermetická transmutace je duševní umění.“

Tímto axiomem hermetikové popisují, že vlády nad okolním prostředím se dosahuje pomocí duševní síly. Vzhledem k tomu, že celý vesmír má duševní podstatu, je poměrně jasné, že jej lze ovládat pouze mentálně. Tato pravda obsahuje vysvětlení všech fenoménů a projevů nejrůznějších duševních sil, které v těchto počátečních letech nového století přitahují tolik pozornosti. Veškeré učení různých kultů a škol je založeno na nepřetržité platnosti zákona o duševní podstatě vesmíru. Je-li vesmír ve své podstatě mentální, pak je zřejmé, že pomocí duševní transmutace musí být možné měnit jeho stav. Jestliže toto pochopíte, budete vidět takzvané *zázraky*? jako to, čím skutečně jsou.

„Absolutno je mysl. Celý vesmír má duševní podstatu.“